1074 L11 Gal 102 f 2

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ
ΕΦΕΣΙΟΥ
ΤΩΝ ΚΑΤΑ Markland
ΑΝΘΙΑΝ ΚΑΙ ΑΒΡΟΚΟΜΗΝ
ΕΦΕΣΙΑΚΩΝ
ΛΟΓΟΙ ΠΕΝΤΕ.

XENOPHONTIS
EPHESII
EPHESIACORUM
LIBRI V.
DE AMORIBUS
ANTHIÆ ET ABROCOMÆ.

Nunc primum prodeunt e vetusto codice Bibliothecæ Monachorum Cassinensium Florentiæ, cum Latina interpretatione

ANTONII COCCHII FLORENTINI.

LONDINI:
Typis GULIELMI BOWYER, MDCCXXVI.

MUSEUM
BRITAN
MVSM

NOBILISSIMO VIRO

THEOPHILO HASTINGO

COMITI HUNTINGDONIÆ

ANTONIUS COCCHIUS FLORENTINUS.

CUM tot ſuppetant Vir Nobiliſſime præclara & apprime utilia ad ſcribendum argumenta, in excolendis artibus, & in rebus geſtis illuſtrium hominum aut populorum recenſendis, vel in monſtranda vitæ via carminum oblectamentis, miratus ſæpe ſum, per aliquot ſæcula adeo invaluiſſe novum hoc & pene abſurdum poematis genus, quo inſani amoris facinora & fortunæ plerumque inepte finguntur & ſoluta oratione narrantur. Verum quocunque id fato acciderit, ut diſciplina-

rum meliorum neglectu, nonnulli ingenio & facundia præſtantes viri animum ad hanc ſcriptionem appulerint, certum eſt pleraque inveniri præſertim in veterum Græcorum huiuſmodi fabulis, quæ vel moribus antiquis, vel regionum notitiæ, vel hiſtoriæ plurimam quandoque lucem afferre valeant. Hoc nomine tibi commendata velim Nobiliſſime Vir Xenophontis Epheſii Amatoria, quæ nunc primum impreſſa tibi dicanda cenſui. Non tam quod ſciam te Græcis maxime delectari, qui reconditos illos ſapientiæ & eloquentiæ fontes felici ſtudio inter ſplendidæ rei delicias attigeris, quam ut publice vel levi monumento teſtarer me tibi egregie devinctum, quem plurimis beneficiis tuis cumulatum ornatumque voluiſti. Quorum præcipuum duco, quod opportuna per te mihi data fuerit occaſio Britanniam tuam viſendi, urbemque celeberrimam feliciſſimi imperii ſedem, ubi & opes & legum potentiam & rem veſtram publicam adeo ſapienter conſtitutam admiratus ſum, totque claros genere, virtute, eruditione, humanitate viros ſumma cum

voluptate

voluptate conveni. Sed omnium maxime mihi ſemper hærebit animo ſuaviſſima tua conſuetudo & ſermones elegantiæ pleni, quos nonnunquam mecum protrahere dignatus es. Oſtendit quo ſis ingenio præditus omnis liberalis & digna homine nobili a te percepta doctrina, & facile ſentiat quam acri polleas iudicio, quicumque noverit tibi ſemper in deliciis fuiſſe Homerum, Virgilium, Horatium, Dantem, & quanto caleas rerum optimarum ſtudio, qui videat tibi illuſtre genus & divitias, non ut pleriſque ſolet, deſidiæ cauſſam fuiſſe, ſed alacritatis ad præmia laudis capeſſenda. Hinc te comiter accepturum hunc Xenophontem confido, cuius non ultimam eſſe laudem reor ita Politiano & Salvinio popularium meorum longe doctiſſimis placuiſſe, ut ille Xenophonti Attico iſtum Epheſium ſuavitate parem exiſtimaverit, hic in patrium ſermonem eleganter verterit, & ex antiquo codice exemplum pene totum ſua manu exſcripſerit. Cuius a Salvinio ſibi traditi iterum deſcribendi, interpretandi, & edendi copiam mihi humaniſſime fecit

cit vir illuſtris Henricus Davenantius & de literis optime meritus. Eſt in tenui & ſimplici argumento & oratione quod huius Xenophontis fortaſſe probes, & quare non poſtremum illi locum vel antiquitate, ſi coniicere hinc fas eſt, vel ingenio tribuas inter Græcos huiuſmodi Fabularum ſcriptores. Vale Nobiliſſime Vir, mihique & ſtudiis meis, ut facis, fave.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

ΕΦΕΣΙΟΥ

ΤΩΝ ΚΑΤΑ

ΑΝΘΙΑΝ ΚΑΙ ΑΒΡΟΚΟΜΗΝ

ΕΦΕΣΙΑΚΩΝ

ΛΟΓΟΙ ΠΕΝΤΕ.

DE

XENOPHONTE EPHESIO

TESTIMONIA.

Suidas. Ξενοφῶν Ἐφέσιος ἱστορικός. Ἐφεσιακά. ἐστὶ δὲ ἐρωτικὰ βιβλία * ί. περὶ Ἀβροκόμου καὶ Ἀνθίας. καὶ περὶ τῆς πόλεως Ἐφεσίων καὶ ἄλλα.

Xenophon Epheſius Hiſtoricus. Scripſit Epheſiaca. Sunt autem amatoria. Libri decem. de Abrocoma & Anthia, de urbe Epheſo, & alia.

Angelus Politianus Miſcell. Cap. LI. Sic utique Xenophon ſcribit non quidem Athenienſis ille, ſed alter eo non inſuavior Epheſius.

Bernard. Montfaucon Diario Italico ubi de Bibliotheca Monaſterii Caſſinenſ. Florent. Codex bombycinus XIII Sæculi minutiſſimo charactere, &c. Xenophontis Epheſiaca Lib. V. ſunt autem amatoria ut Heliodori Æthiopica. Opus ineditum eſt. Hujus Xenophontis meminit Suidas, &c.

---

* Forte leg. ί.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

ΤΩΝ ΚΑΤΑ

ΑΝΘΙΑΝ ΚΑΙ ΑΒΡΟΚΟΜΗΝ

ΕΦΕΣΙΑΚΩΝ

ΛΟΓΟΣ. Α.

ΗΝ ἐν Ἐφέσῳ ἀνὴρ τ̃ τὰ ϖρῶτα ἐκεῖ δυναμένων Λυκομήδης ὄνομα. τούτῳ τῷ Λυκομήδει ἐκ γυναικὸς ἐπιχωρίας Θεμιστὼς γίνεται ϖαῖς Ἀβροκόμας, μέγα δέ τι χρῆμα ὡραιότητι σώματος ὑϖερβαλλούσης, κάλλιστε ἔτε ἐν Ἰωνίᾳ ἔτε ἐν ἄλλῃ γῇ ϖρότερον γενομένη. Οὗτος ὁ Ἀβροκόμας ἀεὶ μὲν καθ' ἡμέραν εἰς κάλλος ἤυξετο. ϖαιδείᾳ τε δὴ ϖᾶσαν ἐμελέτα, καὶ μουσικὴν ϖοικίλην ἤσκει. κιθάρᾳ δὲ αὐτῷ, καὶ ἱππασίᾳ, καὶ ὁπλομαχίᾳ, ϖαιδὸς ἔτι ὢν ἐγυμνάσατο. Ἦν δὲ θαυμαστὸς ἅπασιν Ἐφεσίοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς τ̃ ἄλλων Ἀσίαν οἰκοῦσι. καὶ μεγάλας εἶχον ἐν αὐτῷ τὰς ἐλπίδας. ὅτι ϖολίτης ἔσοιτο διαφέρων. ϖροσεῖχον δὲ ὡς θεῷ τῷ μειρακίῳ. καί εἰσιν ἤδη τινὲς οἳ καὶ ϖροσεκύνησαν ἰδόν-

τες

DE

XENOPHONTE

EPHESIO

TESTIMONIA.

Suidas. Ξενοφῶν Ἐφέσιος ἱστορικός. Ἐφεσιακά. ἐστὶ δὲ ἐρωτικὰ βιβλία * ί. περὶ Ἀβροκόμης καὶ Ἀνθίας. καὶ περὶ τῆς πόλεως Ἐφεσίων καὶ ἄλλα.

Xenophon Epheſius Hiſtoricus. Scripſit Epheſiaca. Sunt autem amatoria. Libri decem. de Abrocoma & Anthia, de urbe Epheſo, & alia.

Angelus Politianus Miſcell. Cap. LI. Sic utique Xenophon ſcribit non quidem Athenienſis ille, ſed alter eo non inſuavior Epheſius.

Bernard. Montfaucon Diario Italico ubi de Bibliotheca Monaſterii Caſſinenſ. Florent. Codex bombycinus XIII Sæculi minutiſſimo charactere, &c. Xenophontis Epheſiaca Lib. V. ſunt autem amatoria ut Heliodori Æthiopica. Opus ineditum eſt. Hujus Xenophontis meminit Suidas, &c.

---

* Forte leg. ί.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

ΤΩΝ ΚΑΤΑ

ΑΝΘΙΑΝ ΚΑΙ ΑΒΡΟΚΟΜΗΝ

ΕΦΕΣΙΑΚΩΝ

ΛΟΓΟΣ. Α.

ΗΝ ἐν Ἐφέσῳ ἀνὴρ τ τὰ πρῶτα ἐκεῖ δυνα-
μῶν Λυκομήδης ὄνομα. τούτῳ τῷ Λυκομή-
δει ἐκ γυναικὸς ἐπιχωρίας Θεμιστῦς γί-
νεται παῖς Ἀβροκόμας, μέγα δέ τι χρῆμα ὡραιότητι
σώματος ὑπερβαλλούσης, κάλλιστος ἔτε ἐν Ἰωνίᾳ ἔτε
ἐν ἄλλῃ γῇ πρότερον γεγονώς. Οὗτος ὁ Ἀβροκόμας
ἀεὶ μὲν καὶ καθ' ἡμέραν εἰς κάλλος ἤυξετο. σωφρο-
σύνῃ δὲ αὐτῷ τοῖς τε σώματος καλοῖς καὶ τὰ τ ψυχῆς
ἀγαθά. παιδείαν τε γὰρ πᾶσαν ἐμελέτα, καὶ μουσικῇ
ποικίλῃ ἤσκει. κιθάρᾳ δὲ αὐτῷ, καὶ ἱππασίᾳ, καὶ ὁπλο-
μαχίᾳ, σωφρονοῦντα γυμνάσματα. Ἦν δὲ θεατὸς
ἅπασιν Ἐφεσίοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς τ ἄλλῃ Ἀσίαν
οἰκοῦσι. καὶ μεγάλας εἶχον ἐν αὐτῷ τὰς ἐλπίδας. ὅτι
πολίτης ἔσοιτο διαφέρων. προσεῖχον δὲ ὡς θεῷ τῷ
μειρακίῳ. καί εἰσιν ἤδη τινὲς οἳ καὶ προσεκύνησαν ἰδόν-

καλ

f. ἦσαν· sed
ἰδόντες p. 15. καὶ ἔ
ἔστιν ὅσις &c.

τες καὶ προσηύξαντο. Ἐφρόνει δὲ τὸ μειρακιον ἐφ' ἑαυτῷ μεγάλα, καὶ ἠγάλλετο μὲν τοῖς τῆς ψυχῆς κατορθώμασι, πολὺ δὲ μᾶλλον τῷ κάλλει τοῦ σώματος. πάντων δὲ τῶν ἄλλων, ὅσα δὲ ἐλέγετο καλὰ, ὡς ἐλαττόνων κατεφρόνει· καὶ οὐδὲν αὐτῷ τὸ θεάμα τοῦτο ἄκυρμα ἄξιον Ἀβροκόμᾳ κατεφαίνετο. Καὶ εἴ τινα ἢ παῖδα καλὸν ἀκοῦσαι, ἢ παρθένον εὔμορφον, κατεγέλα τῶν λεγόντων ὡς οὐκ εἰδότων ὅτι εἷς καλὸς αὐτός. Ἔρωτα γέμιλω οὐδὲ νόμιζεν εἶναι θεὸν, ἀλλὰ πάντ' ἐξέβαλεν, ὡς οὐδὲν ἡγούμενος· λέγων ὡς οὐκ ἄν ποτε ὅστις ἐραθείη οὐδὲ ὑποταγείη τῷ θεῷ μὴ θέλων. Εἰ δέ που ἱερὸν ἢ ἄγαλμα Ἔρωτος εἶδε, κατεγέλα, ἀπέφαινέ τε ἑαυτὸν Ἔρωτος παντὸς καλλίονα, καὶ κάλλει σώματος καὶ δυνάμει. Καὶ εἶχεν ὅτως· ὅπου μὲν Ἀβροκόμας ὀφθείη, ἔνθα ἄγαλμα κατεφαίνετο, ἔνθα εἰκὼν ἐπηνεῖτο. Μηνιᾷ πρὸς ταῦτα ὁ Ἔρως, (φιλόνεικος μὲν ὁ θεὸς, καὶ ὑπερήφανος ἀπαραίτητος) ἐξήτει δὲ τέχνῃ τοῦ μειρακίου. καὶ μὲν καὶ τῷ θεῷ δύσαλως ἐφαίνετο. Ἐξοπλίσας δὲν ἑαυτὸν, καὶ πᾶσαν δυνάμιν ἐρωτικῶν φαρμάκων περιβαλόμενος, ἐστράτευεν ἐπ' Ἀβροκόμαν.

Ἤγετο δὲ τῆς Ἀρτέμιδος Ἐπιχωρίας ἑορτὴ, ἀπὸ τῆς πόλεως ἐπὶ τὸ ἱερὸν· ἑάδιοι δὲ εἰσὶν ἐπὶ, ἔδει δὲ πομπεύειν πάσας τὰς ἐπιχωρίους παρθένους κεκοσμημένας πολυτελῶς, καὶ τοὺς ἐφήβους ὅσοι τὴν αὐτὴν ἡλικίαν

† καλλίονα — δυνάμει.] Utcunque ferri possit καλλίων κάλλει, nihil tamen, opinor, dixerit καλλίων δυνάμει.

ἡλικίαν εἶχον τῷ Ἀβροκόμῃ. Ἦν ᾗ αὐτὸς ωβὶ τὰ ἓξ καὶ δέκα ἔτη. καὶ τ ἐφήβων ωροσήπλετο. καὶ ἐν τῇ ωομπῇ τὰ ωρῶτα ἐφέρετο. Πολὺ ᾗ ωλῆθος ἐπὶ τῷ θέαν, ωολὺ μὲν ἐγχώριον, πολὺ ᾗ ξενικόν. καὶ γὰρ ἔθος ἐν ἐκείνῃ τῇ ωανηγύρει καὶ νυμφίους ταῖς ωαρθένοις ἁρμόσκεσθαι, καὶ γυναῖκας τοῖς ἐφήβοις. Παρῆσαν ᾗ καὶ εἶχον οἱ ωομπεύοντες. ωρῶτα μὲν τὰ ἱερά. καὶ δᾷδες. καὶ κανᾶ. καὶ θυμιάματα. ἐπὶ τούτοις, ἵπποι καὶ κύνες. καὶ σκεύη κυνηγετικά. τὰ μὲν ωολεμικά. τὰ ᾗ πλεῖστα εἰρηνικά. Ἑκάστη ᾗ αὐτῶν ὡς ωρὸς ἐρασθὴν ἐκεκόσμητο. ἦρχε ᾗ τ τ ωαρθένων τάξεως Ἀνθία θυγατὴρ Μεγαμήδους καὶ Εὐίππης ἐγχωρίων. Ἦν ᾗ τὸ κάλλος τ Ἀνθίας οἷον θαυμάσαι. καὶ πολὺ τὰς ἄλλας ὑωερεβάλετο ωαρθένους. ἔτι μὲν ὡς τέσσαρα καὶ δέκα ἐγεγόνει. ἤνθει ᾗ αὐτῆς τὸ σῶμα ἐπ' εὐμορφίᾳ, καὶ ὁ ἐκ χήματος κόσμος πολὺς εἰς ὥραν σωεβάλετο. Κόμη ξανθή, ἡ πολλὴ καθειμένη, ὀλίγη ωεπλεγμένη, ωρὸς τὸ τ ἀνέμων φορὰν κινουμένη. ὀφθαλμοὶ γοργοί. φαιδροὶ μὲν, ὡς κόρης, φοβεροὶ ᾗ, ὡς σώφρονος. Ἐσθὴς χιτὼν ἀλυργὴς ζωστὸς εἰς γόνυ μέχρι βραχιόνων καθείμενος. νεβρὶς ωεκειμένη. γωρύτος ἀνημμένος. τόξα. ὅπλα. ἄκοντες φερόμενοι. κύνες ἑπόμενοι. Πολλάκις αὐτὴν ἐπὶ ἓξ τεμένους ἰδόντες Ἐφέσιοι ωροσεκυνήσαν ὡς Ἄρτεμιν. καὶ τότ' ἔν ὀφθείσης ἀνεβόησε τὸ πλῆθος. καὶ ἦσαν ποικί-

f. ἐν ἐκείνῃ, ut
ἦν ἐν —

*** f. καὶ ἄλλα
τὰ μὲν ὅσ

***

ἔτη

f. πολὺ

f. βοβεροὶ

τες καὶ προσηύξαντο. Ἐφρόνει δὲ τὸ μειράκιον ἐφ' ἑαυτῷ μεγάλα, καὶ ἠγάλλετο μᾶλλον τοῖς τῆς ψυχῆς κατορθώμασι, πολὺ δὲ μᾶλλον τῷ κάλλει τοῦ σώματος. πάντων δὲ τῶν ἄλλων, ὅσα δὲ ἐλέγετο καλὰ, ὡς ἐλαττόνων κατεφρόνει· καὶ οὐδὲν αὐτῷ οὔτε θεάμα οὔτε ἄκουσμα ἄξιον Ἀβροκόμου κατεφαίνετο. Καὶ εἴ τινα ἢ παῖδα καλὸν ἀκούσαι, ἢ παρθένον εὔμορφον, κατεγέλα τῶν λεγόντων ὡς οὐκ εἰδότων ὅτι εἷς καλὸς αὐτός. Ἔρωτα γέμιλω οὐδὲ ἐνόμιζεν εἶναι θεὸν, ἀλλὰ πάντ' ἐξέβαλεν, ὡς οὐδὲν ἡγούμενος· λέγων ὡς οὐκ ἄν ποτε τις ἐραθείη οὐδὲ ὑποταγείη τῷ θεῷ μὴ θέλων. Εἰ δέ που ἱερὸν ἢ ἄγαλμα Ἔρωτος εἶδε, κατεγέλα, ἀπέφαινέ τε ἑαυτὸν Ἔρωτος παντὸς καλλίονα, καὶ κάλλει σώματος καὶ δυνάμει. Καὶ εἶχεν ἕτως· ὅπου μὲν Ἀβροκόμας ὀφθείη, ἔστε ἄγαλμα κατεφαίνετο, ἔστε εἰκὼν ἐπηνεῖτο. Μηνιᾶ πρὸς ταῦτα ὁ Ἔρως, (φιλόνεικος μὲν ὁ θεὸς, καὶ ὑπερήφανος ἀπαραίτητος) ἐξήτει δὲ τέχνῃ τοῦ μειρακίου. καὶ μὲν καὶ τῷ θεῷ δύσαλως ἐφαίνετο. Ἐξοπλίσας δὲν ἑαυτὸν, καὶ πᾶσαν δύναμιν ἐρωτικῶν φαρμάκων περιβαλόμενος, ἐστράτευεν ἐπ' Ἀβροκόμαν.

Ἦγετο δὲ τοῦ Ἀρτέμιδος Ἐπιχωρίου ἑορτή, ἀπὸ τῆς πόλεως ἐπὶ τὸ ἱερὸν στάδιοι δὲ εἰσὶν ἑπτά· ἔδει δὲ πομπεύειν πάσας τὰς Ἐπιχωρίους παρθένους κεκοσμημένας πολυτελῶς, καὶ τὰς ἐφήβους ὅσοι τὴν αὐτὴν ἡλικίαν

ματιν χειροτέχνατ κρείττονα καὶ βελτίονα.

φάνοις

ἐξήτει] ἐξήτει 76.

ἔφ-

+ καλλίονα — δυνάμει.] Utcunque forsit possit καλλίων κάλλει, nemo tamen, opinor, dixerit καλλίων δυνάμει.

ἡλικίαν εἶχον τῷ Ἀβροκόμῃ. Ἦν ὃ αὐτὸς ωξὶ τὰ ἓξ κ) δέκα ἔτη. κ) τ ἐφήβων ωροσήπλετο. κ) ἐν τῇ ωομπῇ τὰ ωρῶτα ἐφέρετο. Πολὺ ὃ ωλῆθ. ὅπὶ τιμὴ θέαν, ωολὺ μὲν ἐγχώριον, πολὺ ὃ ξενικόν. κ) γὰρ ἔθ. ἐν ἐκείνῃ τῇ ωανηγύρει κ) νυμφίους ταῖς ωαρθένοις ἀρέσκεσθ, κ) γυναῖκας τοῖς ἐφήβοις. Παρῆσαν ὃ κ) εἶχον οἱ ωομπεύοντες. ωρῶτα μὲν τὰ ἱερά. κ) δᾷδες. κ) κανᾶ. κ) θυμιάματα. ὅπὶ τέ-τοις, ἵπποι κ) κύες. κ) σκεύη κυνηγετικά. τὰ μὲν ωολεμικά. τὰ ὃ πλεῖστα εἰρηνικά. Ἑκάστη ὃ αὐτῶν ὡς ωρὸς ἐρασθὲν ἐκεκόσμητο. ἦρχε ὃ τ τ ωαρθένων τάξεως Ἀνθία θυγατὴρ Μεγαμήδους κ) Εὐίππης ἐγ-χωρίων. Ἦν ὃ τὸ κάλλ. τ Ἀνθίας οἷον θαυμάσαι. κ) πολὺ τὰς ἄλλας ὑωερεβάλετο ωαρθένους. ἔτι μὲν ὡς τέσσαρα κ) δέκα ἐγεγόνει. ἤνθει ὃ αὐτῆς τὸ σῶμα ἐπ' εὐμορφίᾳ, κ) ὁ ἓξ χήματος κόσμ. πολὺς εἰς ὥραν σωεβάλετο. Κόμη ξανθή· ἡ πολλὴ καθειμένη, ὀλίγη ωεπλεγμένη, ωρὸς τιμὴ τ ἀνέμων φορὰν κινου-μένη. ὀφθαλμοὶ γοργοί. φαιδροὶ μὲν, ὡς κόρης, Φο-βεροὶ ὃ, ὡς σώφρον. Ἐθὴς χιτῶν ἀλυργὴς ζωστὸς εἰς γόνυ μεχρὶ βραχιόνων καθείμ. νεβρὶς ωεκει-μένη. γωρύτ. ἀνημμέν. τόξα. ὅπλα. ἄκοντες φε-ρόμενοι. κύνες ἑπόμενοι. Πολλάκις αὐτὴν ὅπὶ ἓξ τε-μένους ἰδόντες Ἐφέσιοι ωροσεκυνήσαν ὡς Ἄρτεμιν. κ) τότ' ἓν ὀφθείσης ἀνεβόησε τὸ πλῆθ. κ) ἦσαν ποικί-

f. ἐν ἐκείνῃ, ἐν ἧν ἐν —

*** f. κ) ἄλλα τὰ μὲν ἐν ***

f. πολὺ

f. βοερὸι

λαι ὑπὸ τ̃ θεωμένων φωναί. τ̃ μὲν ὑπ' ἐκπλήξεως τ̃ι θεὸν εἶναι λεγόντων. τ̃ δ' ἄλλ̃ι ὑπὸ τ̃ θεᾶ περιπεποιημένην· προσηύχοντο δὴ πάντες καὶ προσεκύνουν καὶ τὰς γονεῖς αὐτῆς ἐμακάριζον. ἦν δὲ διαβόητος τοῖς θεωμένοις ἅπασιν Ἀνθία ἡ καλή. Ὡς δὲ παρῆλθε τὸ τ̃ παρθένων πλῆθος ἠδεῖς ἄλλοτι ἢ Ἀνθίαν ἔλεγεν. ὡς δὲ Ἀβροκόμης μετὰ τῶν ἐφήβων ἐπέσχε. τἀνθένδε καίτοι καλὸς ὄντος καὶ τὰς παρθένων θεάματος. πάντες ἰδόντες Ἀβροκόμην ἐκείνων ἐπελάθοντο. ἔτρεψαν δὲ τὰς ὄψεις ἐπ' αὐτὸν βοῶντες ὑπὸ τ̃ θέας ἐκπεπληγμένοι καλὸς Ἀβρόκομης λέγοντες. καὶ οἷος ἠδὲ εἷς. καλὸν μίμημα θεᾶς. Ἤδη δέ τινες καὶ τοῦτο προσέθεσαν. οἷος ἂν γάμος γένοιτο Ἀβροκόμου καὶ Ἀνθίας. Καὶ ταῦτα ἦν ὡρῶν τὰ τ̃ Ἐρωτος τέχνης μελετήματα· ταχὺ μὲν δὴ εἰς ἑκατέρους ἡ περὶ ἀλλήλων ἦλθε δόξα. καὶ ἥτε Ἀνθία τὸν Ἀβροκόμην ἐπεθύμει ἰδεῖν, καὶ ὁ τέως ἀνέραστος Ἀβροκόμης ἤθελεν Ἀνθίαν ἰδεῖν.

Ὡς δ' ἂν ἐτετέλεστο ἡ πομπή, ἦλθον δὲ εἰς τὸ ἱερὸν θύσοντες ἅπαν τὸ πλῆθος, καὶ ὁ τ̃ πομπῆς κόσμος ἐλέλυτο· ἦσαν δὲ ἐν τ' αὐτὸν ἄνδρες καὶ γυναῖκες, ἔφηβοι καὶ παρθένοι, ἐπλάσθη ἐρῶσιν ἀλλήλοις καὶ ἀλίσκεται Ἀνθία ὑπὸ τ̃ Ἀβροκόμου. ἡττᾶται δὲ ὑπὸ ἔρωτος Ἀβροκόμης. καὶ ἐνεώρα τε συνεχέστερον τῇ κόρῃ. καὶ ἀπαλλαγῶναι τ̃ ὄψεως ἐθέλων οὐκ ἐδύνατο. κατεῖχε δὲ αὐτὸν ἐγκείμενος ὁ θεός. Διέκειτο δὲ καὶ Ἀνθία

θία πονήρως. ὅλοις μὲν καὶ ἀναπεπλαμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸ Ἀβροκόμα κάλλος εἰσρέον δεχομένη, ἤδη ᾗ καὶ τῶν παρθένοις πρεπόντων καταφρονοῦσα. καὶ γὰρ ἐλάλησεν ἄνθι ἵνα Ἀβροκόμης ἀκούσῃ. καὶ μέρη τοῦ σώματος ἐγύμνωσεν αὐτὰ δυνατὰ ἵνα Ἀβροκόμης ἴδῃ. ὁ ᾗ αὐτὸν ἐδεδώκει πρὸς τιμὴν θέαν καὶ ἦν αἰχμάλωτος τοῦ θεοῦ. Καὶ τότε μὲν θύσανος ἀπηλλάττοντο λυπούμενοι· καὶ τῷ τάχει τῆς ἀπαλλαγῆς μεμφόμενοι, ἀλλήλους βλέπειν ἐθέλοντες, ὀπισθρεφόμενοι καὶ ὑφισάμενοι, πολλὰς προφάσεις διαλεγῆς ἤυρισκον. Ὡς ᾗ ἦλθον ἑκάτερος παρ' ἑαυτὸν ἔγνωσαν τότε δὴ κακῶν ἐγεγόνεισαν. καὶ ἔννοια αὐτὰς ὑπῆει τῆς ὄψεως θατέρου, καὶ ὁ ἔρως ἐν αὐτοῖς ἐνεκαίετο. καὶ τὸ πρωτεῖον τῆς ἡμέρας αὐξήσαντες τὴν ὀπιθυμίαν, ἐπειδὴ εἰς ὕπνον ἦεσαν, ἐν ἀθρόῳ γίνονται τῷ δεινῷ, καὶ ὁ ἔρως ἐν ἑκατέροις ἦν ἀκαλάχετος. λαβὼν ᾗ τὸ κόμιον Ἀβροκόμης καὶ παραάξας τὴν ἐσθῆτα, Φεῦ μοι τῶν κακῶν, εἶπε. τί πέπονθα δυσυχής; ὁ μέχρι νῦν ἀνδρικὸς Ἀβροκόμης, ὁ καταφρονῶν ἔρωτος, ὁ τῷ θεῷ λοιδορούμενος, ἑάλωκα, καὶ νενίκημαι, καὶ παρθένῳ δουλεύειν ἀναγκάζομαι· καὶ φαίνεταί τις ἤδη καλλίων ἐμοῦ· καὶ θεὸν Ἔρωτα καλῶ. ὦ πάντα ἄνανδρος ἔτι καὶ πονηρός. οὐ καρτερήσω νῦν; οὐ μὴν ὡς νικήσομαι; οὐκ ἔσομαι καλλίων ἔρωτος; νῦν οὐδὲν ὄντα θεὸν νικῆσαί με δεῖ; Καλὴ, παρθένος. τί δὲ; τοῖς σοῖς ὀφθαλμοῖς, Ἀβροκόμη, φόρος· Ἀν-

θία

ἄν τι

f. ἄν, τὰ δυνατὰ, ἵνα — i.e. κατὰ τὰ δυνατὰ quod potuit, nisi malis ἂν τὰ δυνατὰ

p. 8. sst ἀνεκαίετο. et 24.

λ f. ἡ

θία, ἄξυγος καὶ θῆλυς. Οὐχί σοι δεδόχθω ταῦτα· ἢ οὐκ ἂν ἔρως ποτέ μὲ κρατήσει. Ταῦτα ἔλεγε. καὶ ὁ θεὸς σφοδρότερος αὐτῷ ἐνέκειτο, καὶ εἶλκεν ἀνιπίπτοντα, καὶ ὠδύνα μὴ θέλοντα. οὐκ ἔτι οὖν καρτερῶν, ῥίψας ἑαυτὸν εἰς γῆν, Νενίκηκας, εἶπεν, Ἔρως. μέγα σοι πρόπαιον ἐγήγερσαι κατ' Ἀβροκόμου σώφρονος. ἱκέτευε τοίνυν αὐτὸν ἔχεις. ἄσωτον. σόν. ὅπως σε καταπεφυγόντα, τῶν πάντων δεσπότην. μή με περίδῃς, μηδὲ ὅπως πολὺ τιμωρήσῃ τὸν θρασύν. ἄπειρος οὖν, Ἔρως, ἔτι τῶν σῶν, ὑπερεφάνευ. ἀλλὰ νῦν Ἀνθίαν ἡμῖν ἀπόδος. γνώμῃ μὴ πικρὸς μόνον ἀντιλέγουσι, ἀλλ' ὀργῇ τῆς πλωμένου θεός. Ταῦτα ἔλεγεν. ὁ δ' Ἔρως ἔτι ὠργίζετο, καὶ μεγάλῃ τῇ ὑπεροψίας ἐνενοεῖτο τιμωρίαν ἐπεξελθεῖν τὸν Ἀβροκόμην.

Διέκειτο δὲ καὶ Ἀνθία πονήρως. καὶ ἔκπετι φέρειν δυναμένη ἐπεγείρει ἑαυτήν. πειρωμένη τὰς παρούσας λανθάνειν. Τί, φησίν, ὦ δυστυχὴς πέπονθα; παρθένος παρ' ἡλικίαν ἐρῶ, καὶ ὀδυνῶμαι καινά, καὶ κόρη μὴ πρέπουσα. ἐπ' Ἀβροκόμῃ μαίνομαι, καλῷ μὲν, ἀλλ' ὑπερηφάνῳ. καὶ τίς ἔσται ὁ τῆς ἐπιθυμίας ὅρος; καὶ τί τὸ πέρας τοῦ κακοῦ; σοβαρὸς ἔτος ἐρῶμαι, παρθένος ἐγὼ φρονοῦσα. τίνα βοηθὸν λήψομαι; τίνι πάντα κοινώσομαι; ποῦ δὲ Ἀβροκόμου ὄψομαι; Ταῦτα ἑκάτερος αὐτῶν δι' ὅλης νυκτὸς ὠδύρετο. εἶχον δὲ πρὸ ὀφθαλμῶν τὰς ὄψεις τὰς ἑαυτῶν. τὰς εἰκόνας

κόνας ἀπὶ τ ψυχῆς ἀλλήλων ἀναπλάτ]ονλες. ὡς ἢ ἡμέρα ἐγ]ύετο, ἤει μὲν Ἀβροκόμης ἀπὶ τὰ σωήθη γυμνάσμ]α, ἤει ἡ παρθένος ἀπὶ τ ἐξ ἔθος θρησκείαν τ θεᾶ. Ἦν ἢ αὐτοῖς καὶ τὰ σώμ]α ἐκ τ παρελθόσης νυκτὸς πεπονηκότα. καὶ τὸ βλέμμα ἄθυμον. καὶ οἱ χρῶτες ἠλλάγμ]οι. καὶ τᾶτο ἀπὶ πολὺ ἐγίνετο καὶ πλέον ἀδὲν αὐτοῖς ἦν. ἐν τάτῳ, ἐν τῷ ἱερῷ τ θεᾶ διημερεύονλες, ἐνεώρων ἀλλήλοις, εἰπεῖν τὸ ἀληθὲς φόβῳ πρὸς ἑκατέρας αἰδέμ]οι. ποσᾶτο ἢ ἐσέναξεν ἄν ποτε Ἀβροκόμης, καὶ ἐβόησε, καὶ προσείχετο τ κόρης ἀκμάσης ἐλεεινῶς. ἡ ἢ Ἀνθία ἔπαθε μὲν τὰ αὐτά. πολὺ ἢ μείζονι τῇ συμφορᾷ κατείχετο. εἰ δέ ποτε ἄλλας παρθένας ἢ γυναῖκας ἴδοι βλεπάσας εἰς ἐκεῖνον, (ἐώρων ἢ ἁπάσαι Ἀβροκόμην) δήλη ἦν λυπεμένη, μὴ παραδοκιμηθῇ φοβεμένη. Ἐυχαὶ ἢ αὐτοῖς ἑκατέροις ἦσαν πρὸς τὸν θεὸν κοινῇ, λανθανᾶσαι μέν, ἀλλ' ἐγίνον]ο ὅμοιαι. Χρόνε ἢ προϊόν]ος ἐκέτι τὸ μειράκιον ἐκαρτέρει. ἤδη ἢ αὐτῷ καὶ τὸ σῶμα πᾶν ἠφάνιτο, καὶ ἡ ψυχὴ καταπέπ]ωκεν. ὥτε ἐν πολλῇ ἀθυμίᾳ τ Λυκομήδην καὶ τ Θεμισὼ γεγονέναι ἐκ εἰδότας μὲν ὅτι εἴη τὸ συμβαῖνον Ἀβροκόμῃ, δεδοικότας ἢ ὅ,τι ἐκ τῶν ὁρωμένων. ἐν ὁμοιῷ ἢ φόβῳ καὶ ὁ Μεγαμήδης καὶ Ἐυίππη καὶ πρὸς τ Ἀνθίας καθειτήκεισαν, ὁρῶνλες αὐτῆς τὸ μὲν κάλ]ος μαραινόμενον, τ ἢ αἰτίαν ἀφανομένην τ συμφορᾶς. εἰς τέλ]ος εἰσάγεσι πρὸς τ

τ' Ἀνθίαν μάνῃεις κ' ἱερέας ὡς δ' ῥήσονῆας λύσιν τ̃ δεινῦ. οἱ δ' ἐλθόντες, ἔθυόν τε ἱερεῖα, & ποικίλα ἐπέστενδον. & ἐπέλεγον φωνὰς βαρβαρικὰς, ἐξιλάσκεσθαί τινας λέγονῆες δαίμονας. & προσεποίων ὡς εἴη τὸ δεινὸν ἐκ τ̃ ὑποχθονίων θεῶν. πολλὰ δ' & ὑπὲρ Ἀβροκόμα οἱ αὖ τὸν Λυκομήδη ἔθυόν τε & ἠυχονῆο. λύσις δ' ἐδεμία τ̃ δεινῦ ἐδὲ ἑτέρῳ αὐτῶν ἐγίνετο. ἀλλὰ κ' ἔτι μᾶλλον ὁ ἔρως ἀνεκαίετο. Ἐκεινῆο δ' ἑκάτεροι νοσοῦνῆες, πάνυ ὀπισφαλῶς διακείμενοι, ὅσον ἐδέπω τεθνήξεσθ προσδοκώμενοι, κατειπεῖν αὐτῶν τὴν συμφορὰν μὴ δυνάμενοι. Τέλ&, πέμπουσιν οἱ παῖδες ἑκατέρων εἰς θεὸς, μανῆυσόμενοι τήν τε αἰτίαν τ̃ νόσε, & τ̃ ἀπαλλαγήν.

Ὀλίγον δ' ἀπέχει τὸ ἱερὸν τ̃ ἐν Κολοφῶνι Ἀπόλλων& διάπλεν ἀπὸν Ἐφέσ σταδίων ὀγδοήκονῆα. ἐνταῦθα οἱ παρ' ἑκατέρων ἀφικόμενοι δέον δ τ̃ θεῦ ἀληθῆ μανῆύεσθ. ἐληλύθεσαν δὴ κ' ταῦτα. χρᾷ δ' ὁ θεὸς κοινὰ ἀμφοτέροις τὰ μανῆύματα ἐμμέτρως, τὰ ἔπη τάδε

ταυτά.

Τίπτε πολεῖτε μαθεῖν νόσε τέλ& ἠδὲ κ' ἀρχήν;
Ἀμφοτέρυς μία νοῦσ& ἔχει. λύσις ἔνθεν ἀνέσῃ.
Δεινὰ δ' ὁρῶ πίσδεσι πάθη κ' ἀνήνυτα ἔργα.
Ἀμφοτέροι φεύξονται· ὑπεὶρ ἄλα λυσσοδιῶκται.
Δεσμὰ δὲ μοχθήσουσι παρ' ἄνδρασι μιξοθαλάσσοις

Καὶ

Καὶ τάφος ἀμφοτέροις θάλαμος. Ϲ πῦρ ἀΐδηλον.
Καὶ πολαμὸ Νείλε πᾶσι ῥύμασιν Ἰσιδι σεμνῇ
Σωτείρῃ μετόπισθε πᾶσης ὄλβια δῶρα.
Ἀλλ' ἔτι πε μὴ πήματ' ἀρείονα πότμον ἔχεσι.

Ταῦτα ὡς ἐκομίθη τὰ μανθάνειν εἰς Ἔφεσον, ἀθῦς μὲν οἱ πατέρες αὐτῶν ἦσαν ἐν ἀμηχανίᾳ, καὶ τὸ δεινὸν ὅ τι ἦν πάνυ ἠπόρει. συμβάλλειν δὲ τὰ θεῖα λόγια ἐκ ἐδυνάντο. ἔτε γὰρ τίς ἡ νόσος. ἔτε τίς ἡ φυγὴ. ἔτε τίνα τὰ δεσμά. ἔτε ὁ τάφος τίς. ἔτε ὁ πόταμος τίς. ἔτε τίς ἡ ἐκ τοῦ θεοῦ βοήθεια. Ἔδοξεν οὖν αὐτοῖς, πολλὰ βουλευομένοις, πᾶσαμυθήσασθαι τὸ χρησμὸν, ὡς οἷόν τε, καὶ συζεῦξαι γάμῳ τὰς παῖδας, ὡς τοῦτο καὶ τοῦ θεοῦ βουλομένου δι' ὧν ἐμανθάνοντο. Ἐδόκει δὲ ταῦτα. καὶ διέγνωσαν μὴ τὸ γάμου ἐκπέμψαι χρόνῳ τινὶ ὑποδημήσοντας αὐτούς.

Μεσὴ μὲν ἤδη ἡ πόλις ἦν τῶν ἀνωχυμένων. πάντα δ' ἦν ἐσεφανωμένα, καὶ διαβόητος ὁ μέλλων γάμος. ἐμακαρίζετο δὲ ὑπὸ πάντων, ὁ μὲν, οἵαν ἄξεται τὴν γυναῖκα Ἀνθίαν· ἡ δὲ, οἵῳ μειρακίῳ συναπακλιθήσεται. Ὁ δὲ Ἀβροκόμης, ὡς ἐπύθετο καὶ τὸ χρησμὸν καὶ τὸ γάμον, ὅτι μὲν τῷ τὴν Ἀνθίαν ἔξειν μεγάλως ἔχαιρεν· ἐφόβει δὲ αὐτὸν ὅδεν τὰ μανθανόμενα· ἀλλ' ἐδόκει πάντως εἶναι δεινὰ τὰ παρόντα ἡδέα. μετὰ ταῦτα δὲ καὶ ἡ Ἀνθία ἤδετο μὲν ὅτι Ἀ-

ερομένω ἔξει. τίς δὲ ἡ φυγὴ, ἢ τίνες αἱ συμφοραὶ, καὶ ἐφρόνει, πάντων τῶν ἐσομένων κακῶν Ἀβροκόμῃ ἔχουσα φάρμακον. Ὡς δὲ ἐφέστηκεν ὁ τῶν γάμων καιρὸς, καὶ παννυχίδες ἦγοντο, καὶ ἱέρεια πολλὰ ἐθύετο τῇ θεῷ. καὶ ἐπειδὴ ταῦτα ἐτετέλεστο, ἡσύχασε δὲ νυκτὸς (βραδύειν δὲ πάντα ἐδόκει Ἀβροκόμῃ καὶ Ἀνθίᾳ) Ἦγον τὸν κόρον εἰς τὸν θάλαμον μετὰ λαμπάδων, καὶ ὑμέναιον ᾄδοντες, ἐπαφημοῦντες· καὶ εἰσάγοντες κατέκλινον. Ἦν δὲ αὐτοῖς ὁ θάλαμος πεποικιλμένος· κλίνη χρυσῆ στρώμασιν ἔστρωτο πορφυροῖς, καὶ ὑπὲρ τὴν κλίνης βαβυλωνία ἐπεποίκιλτο σκηνή, παίζοντες ἔρωτες, οἱ μὲν Ἀφροδίτῃ θεραπεύοντες, (ἦν δὲ καὶ Ἀφροδίτης εἰκὼν) οἱ δὲ ἱππεύοντες ἀναβάται στρατιῶται, οἱ δὲ στεφάνοις πλέκοντες, οἱ δὲ ἄνθη φέροντες. Ταῦτα δὲ ἐν τῷ ἑτέρῳ Ἄρεως ἦν, οὐκ ὡπλισμένος, ἀλλ' ὡς πρὸς ἐρωμένῃ τῇ Ἀφροδίτῃ κεκοσμημένος, ἐστεφανωμένος, χλαμύδα ἔχων. Ἔρως αὐτὸν ὡδήγει λαμπάδα ἔχων ἡμμένην. Ἐπ' αὐτῇ τῇ σκηνῇ κατέκλιναν Ἀνθίαν ἀγαγόντες πρὸς τὸν Ἀβροκόμην, ἐπέκλεισάν τε τὰς θύρας.

Τοῖς δὲ ἑκατέροις πάθος συνῆλθε ταὐτὸν, καὶ ὅτε προσειπεῖν ἔτι ἀλλήλοις ἠδύναντο, ὅτε ἀνιβλέψαι τοῖς ὀφθαλμοῖς. ἐκεῖνο δὲ ὑφ' ἡδονῆς παρειμένοι, αἰδέμενοι, φοβέμενοι, πνιγόμενοι, ἠδόμενοι. ἐπάλλετο δὲ αὐτοῖς τὰ σώματα, καὶ ἐκραδαίνοντο αὐτοῖς αἱ ψυχαί. Ὀψὲ

λ. ὅτω

κλινῇ,

q. φέρον τῆς παντοίας. Ἐν τῷ ἑτέρῳ

πὶ ταύτῃ τῇ λίνῃ

* Forte: Ἀνθίαν· ἀγαγόντες τε πρὸς αὐτὴν τὸν Ἀβροκόμην, ἐπέκλεισάν τὰς θύρας. vel, Ἀνθίαν· ἦγαγόν τε πρὸς αὐτὴν Ἀβροκόμην, ἐπέκλεισάν τε τὰς θύρας. quod melius videtur.

Ὄψὲ ᾗ ὁ Ἀβροκόμης ἀνενεγκὼν πρὸς τὴν Ἀνθίαν. ἡ ᾗ ἐδάκρυε, τὴν ψυχῆς αὐτῆς σύμβολα προπεμπούσης τὴν ἐπιθυμίας τὰ δάκρυα. καὶ ὁ Ἀβροκόμης Ὦ τῆς ἐμοὶ πολυθεωτάτης νυκτὸς, ἣν μόλις ἀπείληφα, πολλὰς πρότερον νυκτὰς δυσυχήσας. ὦ φωτὸς ἡδίων ἐμοὶ κόρη, καὶ τῆς πώποτε λαλημένων εὐτυχεστέρα, καὶ ἐρασὴν ἔχεις ἄνδρα μεθ' ὃν ζῆν καὶ ἀποθανεῖν ὑπάρξαι γυναικὶ σώφρονι. Εἰπὼν, καὶ ἐφίλει τε καὶ ὑπεδέχετο τὰ δάκρυα. καὶ αὐτῷ ἐδόκει παντὸς μὲν εἶναι νέκταρος τιμιώτερα τὰ δάκρυα, παντὸς δὲ πρὸς ὀδυνῶν φαρμάκων δυνατώτερα. ἡ δὲ ὀλίγα αὐτὸν προσφθεγξαμένη· Ναὶ, φησὶν, Ἀβροκόμη, δοκῶ σοι καλὴ, καὶ μὴ τὴν σὴν εὐμορφίαν ἀρέσκω σοι; ἄνανδρε καὶ δειλὲ, πόσον ἐβεβάδιζες ἐρῶν χρόνον; πόσον ἠμέλησας; ἀπὸ τῆς ἐμαυτῆς κακῶν ἀπέπονθας οἶδα. ἀλλ' ἰδὲ δάκρυα μὲν ὑπόδεξαι τὰμά, καὶ ἡ καλὴ σε κόμη πινέτω πόμα τὸ ἐρωτικὸν, καὶ συμφιλοῦντες ἀλλήλοις ἀναμιγῶμεν, καὶ ἀβρέχωμεν ᾗ καὶ τὰς στεφάνας τοῖς ἀλλήλων δάκρυσιν, ἵν' ἡμῖν καὶ ἅτοι σωτηρῶσιν. Εἰπᾶσα, ἅπαν μὲν αὐτᾶς τὸ πρόσωπον ἠπάζετο, ἅπασαν ᾗ τῷ κόμῳ τοῖς αὐτῆς ὀφθαλμοῖς προσετίθει, καὶ τὰς στεφάνας ἀνελάμβανον, καὶ τὰ χείλη τοῖς χείλεσι φιλᾶσα συνεῤῥάφει, καὶ ὅσα ἐνενόει διὰ τῆς χειλέων ὁδοῦ ψυχῆς εἰς τὸν θατέρου ψυχὸν διὰ τοῦ φιλήματος παρεπέμπετο. φιλᾶσα ᾗ αὐτᾶς τὰς ὀφθαλμὰς, Ὦ.

φησὶ, πολλάκις με λυπήσαντες ὑμεῖς, ὦ τὸ πρῶτον ἐνθέντες τῇ ἐμῇ κέντρον ψυχῇ, οἱ ποτὲ σοβαροὶ μοὶ, καλῶς νεῶ ἢ ἐρωτικοὶ, κακῶς μοι διηκονήσατε, καὶ τὸν ἔρωτα τὸν ἐμὸν καλῶς εἰς τὴν Ἀβροκόμα ψυχὴν ὡδηγήσατε. τοιγαροῦν ὑμᾶς πολλὰ φιλῶ, καὶ ὑμῖν ἐφαρμόζω τὰς ὀφθαλμὰς τὰς ἐμὰς, τὰς Ἀβροκόμα διακόνους. ὑμεῖς ἢ ἀεὶ βλέποιτε ταῦτα, καὶ μήτε Ἀβροκόμῃ ἄλλην δείξητε καλὴν, μήτε ἐμοὶ δόξῃ τὶς ἄλλος εὔμορφος. ἔχετε ψυχὰς ἃς αὐτοὶ ἐξεκαύσατε. ταύτας ὁμοίως τηρήσατε. Ταῦτα εἶπε. καὶ φιλοῦντες ἀνεπαύοντο, καὶ τὰ πρῶτα τῆς Ἀφροδίτης ἐρώτων ἀπήλαυον. ἐφιλονείκουν ἢ δι' ὅλης νυκτὸς, πρὸς ἀλλήλους φιλοτιμούμενοι τίς φανεῖ μᾶλλον ἐρῶν.

Ἐπειδὴ ἢ ἡμέρα ἐγένετο, ἀνίσταντο πολὺ μᾶλλον ἡδίονες, πολὺ ἢ θυμοτέροι, ἀπολαύσαντες ἀλλήλων, ὧν ἐπεθύμησαν χρόνων καλῶν. ἑορτὴ ἢ ἦν ἅπας ὁ βίος αὐτοῖς, καὶ μεσαὶ δῴχοντο πάντα, καὶ ἤδη καὶ τῶν μεμαντευμένων λήθη. ἀλλ' οὐχὶ εἱμαρμένον ἐτελέσθη, ἀλλ' οὐ ἢ ὅτῳ ἐδόκει ταῦτα θεῷ ἠμέλει. Χρόνος ἢ διελθόντος ὀλίγος, ἔγνωσαν οἱ πατέρες ἐκπέμπειν αὐτοὺς τῆς πόλεως, καὶ τὰ βεβουλευμένα. ἤμελλόν τε δὴ ἄλλην ὄψεσθαι γῆν, καὶ ἄλλας πόλεις, καὶ τοῦ θεοῦ χρησμὸν ὡς οἷόν τε ἦν παραμυθήσασθαι ἀπαλλαγέντες χρόνῳ τινὶ Ἐφέσου. Παρεσκευάζετο ἢ πάντα αὐτοῖς πρὸς τὴν ἔξοδον, ναῦς τε μεγάλας, καὶ ναῦται πρὸς ἀγω-

καλῶς

ταῦτα,

λ. καὶ

f. πολλῶν, vel ἱκανῶν

—λη, p. 42

f. ἀνα

γὴν

γλω ἕτοιμοι· καὶ τὰ ὁπλιτήδεια ἐνεβάλλοντο, πολλὴ μὲν ἐσθὴς καὶ ποικίλη, πολὺς ἄργυρος καὶ χρυσὸς, ἥτε τῶν σιτίων ὑπερβάλλουσα ἀφθονία. θυσίαι δὲ πρὸ τῆς ἀγωγῆς τῇ Ἀρτέμιδι, καὶ εὐχαὶ δήμου παντὸς, καὶ δάκρυα παίδων ὡς μελλόντων ἀπαλλάττεσθαι παίδων καινῶν. Ἦν δὲ ὁ πλοῦς αὐτοῖς εἰς Αἴγυπτον παρασκευασμός. ὡς δ' ἦλθεν ἡ τῆς ἀναγωγῆς ἡμέρα, πολλοὶ μὲν οἰκέται, πολλαὶ δὲ θεράπαιναι. Μελλούσης δὲ τῆς νεὼς ἐπανάξασθαι, πᾶν μὲν τὸ Ἐφεσίων πλῆθος παρῆν συμπομπεύοντες, πολλαὶ δὲ καὶ τῶν **** μετὰ λαμπάδων καὶ θυσιῶν. Ἐν τούτῳ μὲν οὖν ὁ Λυκομήδης καὶ ἡ Θεμιστὼ, πάντων ἅμα ἐν ὑπομνήσει γιγνόμενοι, οὗ χρησμοῦ, τοῦ παιδὸς, τῆς ἀποδημίας, ἐκεῖνο εἰς νοῦν ἐβουλεύοντο. ὁ δὲ Μεγαμήδης καὶ Εὐίππη ἐπεπόνθησαν μὲν τὰ αὐτὰ, ἀθυμότεροι δὲ ἦσαν, τὰ τέλη σκοποῦντες τῶν μεμανθανομένων. Ἤδη μὲν οὖν ἐθορύβουν οἱ ναῦται, καὶ ἐλύετο τὰ πρυμνήσια, καὶ ὁ κυβερνήτης τὸν αὐτοῦ χώραν καταλάμβανε, Καὶ ἡ ναῦς ἀπεκινεῖτο. βοὴ δὲ τῶν ἀπὸ τῆς γῆς πολλή, καὶ τῶν ἐν τῇ νηὶ συμμιγής. τῶν μὲν, ὦ παῖδες, λεγόντων, φίλτατοι, ἆρα ἔτι ὑμᾶς οἱ φῦντες ὀψόμεθα; τῶν δὲ, ὦ πατέρες, ἆρα ὑμᾶς ἀπολειψόμεθα; δάκρυα δὲ καὶ οἰμωγή. καὶ ἕκαστος ὀνομαστὶ τὸν οἰκεῖον ἐκάλει. μέγα εἰς ὑπόμνησιν ἀλλήλοις ἐγκαταλιπόντες, τὸ ὄνομα. Ὁ δὲ Μεγαμήδης φιάλην λαβὼν, καὶ σπείσας, ἤυχετο,

f. ἀναγ- ut paullo post.

* *

λ f. σκαλ- vox σύμβολον. nisi dicling. ἐκάλει ὡς μέγα, ita Vr. magnum inclamavit: ut p. 14. μέγα ἀνεξέναξεν. p. 15. sed nil muto.

ὡς ἐξακουστὸν εἶναι τοῖς ἐν τῇ νηί, ὦ παῖδες, λέγων, μάλιστα μὲν εὐτύχοιτε, καὶ φύγοιτε τὰ σκληρὰ τῶν παθημάτων, καὶ ὑμᾶς ἀνασωθέντας ἀποδέξαιντο Ἐφέσιοι, καὶ τιμῶσι φιλτάτῳ ἀπολάβοιτε πατρίδα. εἰ δὲ ἄλλο συμβαίη, τοῦτο μὲν ἴστε, ὡδὲ ἡμᾶς ἔτι ζησομένους. προΐεμαι δὲ ὑμᾶς ὁδὸν μὲν δυσυχῆ, ἀλλ' ἀναγκαίαν. ἔτι λέγοντα ἐξιόντα ἔπεσχε τὰ δάκρυα. καὶ ἅτοι ἄπησαν εἰς τὴν πόλιν, τοῦ πλήθους αὐτοὺς θαρρεῖν παρακαλοῦντος.

gr. ἀπήεσαν, vel ἀπήισαν

Ὁ δὲ Ἀβροκόμης καὶ ἡ Ἀνθία ἀλλήλοις πειφυτες ἐκεῖνο πολλὰ ἀνανοοῦντες, τοὺς πατέρας οἰκτείροντες, τὴν πατρίδα ἐπιθυμοῦντες, τὸ χρησμὸν δεδοικότες, τὴν ἀποδημίαν ὑποπτεύοντες. Παρεμυθεῖτο δ' αὐτοὺς εἰς ἄπαντα ὁ μετ' ἀλλήλων πλοῦς. καὶ ἐκείνῃ μὲν τὴν ἡμέραν ἠρέμῳ χρησάμενοι πνεύματι διανύσαντες τὸν πλοῦν εἰς Σάμον κατήντησαν· τῇ δ' Ἥρας ἱερὸν νῆσον. κἀνταῦθα θύσαντες καὶ δειπνοποιησάμενοι, πολλὰ δὲ ἐξάμενοι, τῆς νυκτὸς ἐπιγινομένης ἐπανήγοντο. ἦν δὲ ὁ πλοῦς αὐτοῖς ἤρεμος. λόγοι δὲ ἦν ἐν αὐτοῖς πολλοὶ πρὸς ἀλλήλους· Ἆρα ἡμῖν ἐκάρξαι συγκαλαβιῶναι μετ' ἀλλήλων; καὶ δή ποτε ὁ Ἀβροκόμης μέγα ἀνεστέναξεν ἐν ὑπομνήσει τῶν ἑαυτῷ γιγνομένων, ἡ δὲ Ἀνθία ἔφησε, τῆς ψυχῆς μοι πολὺ θειοτέρα, μάλιστα μὲν εὐτυχεῖν εἴη καὶ σώζεσθαι μετ' ἀλλήλων· ἂν δ' ἆρα τι εἴη πεπρωμένον παθεῖν, καὶ πῶς ἀλλήλων ἀπαλλαγῶμεν

λ f. κ

ἆρα καί πως

γῶμμι ι, ὁμόσωμμι ἑαυτοῖς, φιλτάτη, ὡς σὺ μὲν ἐμοὶ μμνεῖς ἀγνὴ, κ᾽ ἄλλον ἄνδρα σὐκ ὑπομμνεῖς· ἐγὼ δ᾽, ὅτι σὐκ ἄλλῃ γυναικὶ σιωοικήσαιμι. Ἀκούσα δ᾽ Ἀνθία μέγα ἀνωλόλυξεν· κ᾽ τί ταῦτα, ἔφησεν, Ἀβροκόμη; πεπίσθκας ὅτι ἐὰν ἀπαλλαγῶ σε, σοὶ ἀνδρὸς κατ᾽ ἐμὲ ἔτι κατ᾽ ἐμὲ σκέψῃ ι, ἥτις δὲ ζήσομαι τῳ̃ ἄρχμι ſ. ψις, ἄνδ σε; ὡς ὀμνύω τε τῳ̃ πάτριον ἡμῖν θεὸν, τῳ̃ μεγάλῳ Ἐφεσίων Ἄρτεμιν, κ᾽ ταύτῃ ἣν διανύομμι ex Act. Apost. θάλατταν, κ᾽ τ᾽ ἐπ᾽ ἀλλήλας ἡμᾶς καλῶς σκμήναντα ſ. Gloss. θεὸν, ὡς ἐγὼ κ᾽ βραχύ τι ἀποπαυθεῖσά σε, ἔτε ζήσομαι, ἔτε τ᾽ ἥλιον ὄψομαι. ταῦτα ἔλεγεν ἡ Ἀνθία. ἐπώμνυε δ᾽ κ᾽ ὁ Ἀβροκόμης. κ᾽ ὁ καιρὸς αὐτῶν ἐποίει τὰς ὄρκας φοβερωτέρας. Ἐν τούτῳ δ᾽ ἡ ναῦς Κῶ μὲν παρημείβει κ᾽ Κνίδον. καλεφαίνετο δ᾽ ἡ Ῥοδίων νῆσος μεγάλη κ᾽ καλὴ, κ᾽ αὐτὰς ἐνταῦθα ἔδει καλαχθῆναι· πάντως δεῖν γὰρ ἔφασκον οἱ ναῦται κ᾽ ὑδρεύσασθαι, κ᾽ αὐτὰς ἀναπαύσασθαι, μέλλοντας εἰς μακρὸν ἐμπεσεῖσθαι πλῶν.

Κατήγετο δ᾽ ἡ ναῦς εἰς Ῥόδον κ᾽ ἐξέβαινον οἱ ναῦται. ἐξήει δ᾽ ὁ Ἀβροκόμης ἔχων μ᾽ χεῖρα τῳ̃ Ἀνθίαν. σωήεσαν δ᾽ πάντες οἱ Ῥόδιοι, τὸ κάλλος τ᾽ παίδων καλαπεπληγότες· κ᾽ σὐκ ἔστιν ὅστις τ᾽ ἰδόντων ſ. ἀλλ᾽ οἳ παρῆλθε σιωπῶν· ἄλλοι μὲν ἔλεγον ὀπιδημίαν σὐκ ſ. εἶναι τ᾽ θεῶν· οἱ δ᾽ προσεκυνῶν κ᾽ προσεποιοῦντο. ταχὺ δ᾽ διὰ ὅλης τ᾽ πόλεως διεπεφοίτηκει τὸ ὄνομα Ἀβροκόμα κ᾽ Ἀνθίας. ἐπύχοντο δ᾽ αὐτοῖς δημοσίᾳ κ᾽ θυσίας τε

θύσι

θύσι πολλὰς, καὶ ἑορτὴν ἄγουσι, τὴν ἐπιδημίαν αὐτῶν. οἱ δὲ τήν τε πόλιν ἅπασαν διεσόρησαν καὶ ἀνέθεσαν εἰς τὸ τοῦ Ἡλίου ἱερὸν πανοπλίαν χρυσῆν, καὶ ἐπέγραψαν εἰς ὑπόμνημα ἐπίγραμμα τῶν ἀναθέντων.

Οἱ ξεῖνοι τάδε σοι χρυσήλατα τεύχε' ἔθηκαν
Ἀνθία, Ἀγροκόμης θ', ἱερῆς Ἐφέσοιο πολῖται.

Ταῦτα ἀναθέντες ὀλίγας ἡμέρας ἐν τῇ νήσῳ μείναντες ἐπειγόντων τῶν ναυτῶν ἀνήγοντο ἐπισιτισάμενοι. παρέπεμπε δὲ αὐτοὺς ἅπαν τὸ Ῥοδίων πλῆθος καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἐφέροντο ἐλάφῳ πνεύματι καὶ ἦν αὐτοῖς ὁ πλοῦς ἄσμενος. καὶ ἐκείνην τε τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ἐπιοῦσαν νύκτα ἐφέροντο ἀναμεταξὺ τῆς Αἰγυπτίαν καλουμένην θάλατταν. τῇ δὲ δευτέρᾳ ἐπέπαυτο μὲν ὁ ἄνεμος. γαλήνη δὲ, καὶ ὁ πλοῦς βραδὺς, καὶ ναυτῶν ῥᾳθυμία, καὶ ποτὸν ἐν τούτῳ, καὶ μέθη, καὶ ἀρχὴ τοῦ μεμανθάνειν.

desunt nonnulla. *Τῷ δὲ Ἀγροκόμῃ ἐφίσατο γυνὴ, ὀφθῆναι φοβερὰ, τὸ μέγεθος ὑπὲρ ἄνθρωπον, ἐσθῆτα ἔχουσα φοινικῆν. ἐπισᾶσα δὲ τὴν ναῦν ἐδόκει καίειν, καὶ τοὺς μὲν ἄλλους ἀπόλλυσι, αὐτὸν δὲ μόνον τῶν Ἀνθίας διανήχεσθαι. Ταῦτα ὡς εἶδεν, ἐταράχθη, καὶ προσεδόκα τὸ δεινὸν ἐκ τοῦ ὀνείρατος. καὶ τὸ δεινὸν ἐγίνετο.

Ἔτυχον μὲν ἐν Ῥόδῳ πειραταὶ παρορμοῦντες αὐτοῖς, Φοίνικες τὸ γένος, ἐν τριήρει μεγάλῃ. παρόρμουν δὲ ὡς φορτίον ἔχοντες καὶ πολλοὶ καὶ γυμνικοί. ἔτοι καλα-

μεμα-

μεμαθήκεσαν τῇ νηὶ ὅτι χρυσὸς καὶ ἄργυρος καὶ ἀνδράποδα πολλὰ καὶ τίμια. διέγνωσαν δὲ ἐπιθέμενοι τὰς μὲν ἀνθιμαχομένας ἀποκτιννύειν, τὰς δὲ ἄλλας ἄγειν εἰς Φοινίκλεω πεπαθησομένας, καὶ τὰ χρήματα. κατεφρόνεν δὲ ὡς οὐκ ἀξιομάχων αὐτῶν. Τῶν δὲ πειρατῶν ὁ ἔξαρχος Κόρυμβος ἐκαλεῖτο. νεανίας ἐφθῆναι μέγας. φοβερὸς τὸ βλέμμα. κόμη ἐπὶ ἀπὸ αὐχμηρᾷ καθειμένη. ὡς ταῦτα οἱ πειραταὶ ἐβεβούλευντο τὰ μὲν πρῶτα παρέπλεον ἡσυχῇ τοῖς περὶ Ἀβρακόμην. τελευταῖον δέ, ἦν μὲν περὶ μέσον ἡμέρας, ἐκεῖνο δὲ πάντες οἱ ἐν τῇ νηὶ ὑπὸ μέθης καὶ ῥᾳθυμίας οἱ μὲν καθεύδοντες, οἱ δὲ ἀλύοντες· ἐφίσανται δὲ αὐτοῖς οἱ περὶ τὸν Κόρυμβον ἐλαυνομένῃ τῇ νηΐ, (πνεῦμα δὲ ἦν) σὺν ὀξύτητι πολλῇ. ὡς δὲ πλησίον ἐγένοντο, ἀνεπήδησαν ἐπὶ τὰ ναῦν ὡπλισμένοι, τὰ ξίφη γυμνὰ ἔχοντες. καὶ ταῦθα οἱ μὲν ἐρρίπτουν ἑαυτοὺς ὑπὸ ἐκπλήξεως εἰς τὸ θάλασσαν, καὶ ἀπόλλυντο· οἱ δὲ ἀμυνόμενοι θέλοντες, ἀπεσφάζαντο. ὁ δὲ Ἀβρακόμης καὶ ἡ Ἀνθία περιέσχον τῷ Κορύμβῳ τῷ πειρατῇ· καὶ λαβόμενοι τῶν γονάτων αὐτοῦ, τὰ μὲν χρήματα, ἔφασαν, ὦ δέσποτα, καὶ ἡμᾶς οἰκέτας ἔχει· φείσαι δὲ τῆς ψυχῆς, καὶ μηκέτι φόνου τὰς ἐπόνους ὑποχειρίους σου γενομένους. μὴ, πρὸς αὐτῆς θαλάσσης. μὴ, πρὸς δεξιᾶς τῆς σῆς· ἀγαγὼν δὲ ἡμᾶς ὅποι θέλεις, ἀπόδου τὰς σὰς οἰκέτας. μόνον οἰκτειρον ἡμᾶς ὑφ' ἑνὶ ποιήσας δεσπότῃ. Ἀκού-

q— φάτλοντο.

θύσαι πολλὰς, καὶ ἑορτὴν ἄγοντι, τὴν ἀπιδημίαν αὐτῶν. οἱ δὲ τήν τε πόλιν ἅπασαν διεσώσαντο καὶ ἀνέθεσαν εἰς τὸ τῆς Ἥλιος ἱερὸν πανοπλίαν χρυσῆν, καὶ ἐπέγραψαν εἰς ὑπόμνημα ἀπίγραμμα τῶν ἀναθέντων.

Οἱ ξεῖνοι τάδε σοι χρυσήλατα τεύχε' ἔθηκαν
Ἀνθία, Ἀκροκόμης θ', ἱερῆς Ἐφέσοιο πολῖται.

Ταῦτα ἀναθέντες ὀλίγας ἡμέρας ἐν τῇ νήσῳ μείναντες ἐπειγόντων τῶν ναυτῶν ἀνήγοντο ἀπισιτισάμενοι. παρέπεμπε δὲ αὐτοὺς ἅπαν τὸ Ῥοδίων πλῆθος καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἐφέροντο ἀέλῳ πνεύματι καὶ ἦν αὐτοῖς ὁ πλοῦς ἄσμενος. κἀκείνῃ τε τῇ ἡμέρᾳ καὶ τῇ ἑπομένῃ νύκτα ἐφέροντο ἀναμετρούμενοι τὴν Αἰγυπτίαν καλουμένην θάλατταν. τῇ δὲ δευτέρᾳ ἐπέπαυτο μὲν ὁ ἄνεμος. γαλήνη δὲ, καὶ ὁ πλοῦς βραδὺς, καὶ ναυτῶν ῥᾳθυμία, καὶ πότος ἐν τούτῳ, καὶ μέθη, καὶ ἀρχὴ τῶν μεμανθανόντων.

desunt nonnulla.

* Τῷ δὲ Ἀκροκόμῃ ἐφίσταται γυνὴ, ὀφθῆναι φοβερὰ, τὸ μέγεθος ὑπὲρ ἄνθρωπον, ἐσθῆτα ἔχουσα φοινικῆν. ἀπισᾶσα δὲ τὸν ναῦν ἐδόκει καίειν, καὶ τοὺς μὲν ἄλλους ἀπόλλυσθαι, αὐτὸν δὲ μετ' Ἀνθίας διανήχεσθαι. Ταῦτα ὡς εἶδεν, ἐταράχθη, καὶ προσεδόκα τὸ δεινὸν ἐκ τοῦ ὀνείρατος. καὶ τὸ δεινὸν ἐγίνετο.

Ἔτυχον μὲν ἐν Ῥόδῳ πειραταὶ παρορμοῦντες αὐτοῖς, Φοίνικες τὸ γένος, ἐν τριήρει μεγάλῃ. παρόρμουν δὲ ὡς φορτίον ἔχοντες καὶ πολλοὶ καὶ γυμνικοί. ἔτοι καλα-

μεμα-

μεμαθήκεσαν τῇ νηὶ ὅτι χρυσὸς καὶ ἄργυρος καὶ ἀνδράποδα πολλὰ καὶ τίμια. διέγνωσαν δὲ ἐπιθέμενοι τὰς μὲν ἀνδραποδίσασθαι, τὰς δὲ ἄλλας ἄγειν εἰς Φοινίκην πεπραθησομένας, καὶ τὰ χρήματα. κατεφρόνουν δὲ ὡς οὐκ ἀξιομάχων αὐτῶν. Τῶν δὲ πειρατῶν ὁ ἔξαρχος Κόρυμβος ἐκαλεῖτο. νεανίας ἐφθήνατο μέγας. φοβερὸς τὸ βλέμμα. κόμη ἦν αὐτῷ αὐχμηρὰ καθειμένη. ὡς ταῦτα οἱ πειραταὶ ἐβεβλύσαντο τὰ μὲν πρῶτα παρέπλεον ἡσυχῇ τοῖς περὶ Ἀβροκόμην. τελευταῖον δέ, ἦν μὲν περὶ μέσον ἡμέρας, ἔκεινος δὲ πάντες οἱ ἐν τῇ νηὶ ὑπὸ μέθης καὶ ῥᾳθυμίας οἱ μὲν καθεύδοντες, οἱ δὲ ἀλύοντες· ἐφῖσαντο δὲ αὐτοῖς οἱ περὶ τὸν Κόρυμβον ἐλαυνομένῃ τῇ νηΐ, (τριήρης ἦν) σὺν ὀξύτητι πολλῇ. ὡς δὲ πλησίον ἐγένοντο, ἀνεπήδησαν ἐπὶ τὴν ναῦν ὡπλισμένοι, τὰ ξίφη γυμνὰ ἔχοντες. καὶ ταῦθα οἱ μὲν ἐρρίπτουν ἑαυτοὺς ὑπ' ἐκπλήξεως εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἀπόλλυντο· οἱ δὲ ἀμυνόμενοι θέλοντες, ἀπεσφάζοντο. ὁ δὲ Ἀβροκόμης καὶ ἡ Ἀνθία περιτρέχουσι τῷ Κορύμβῳ τῷ πειρατῇ· καὶ λαβόμενοι τῶν γονάτων αὐτοῦ, τὰ μὲν χρήματα, ἔφασαν, ὦ δέσποτα, καὶ ἡμᾶς οἰκέτας ἔχει· φείσαι δὲ τῆς ψυχῆς, καὶ μηκέτι φόνευε τοὺς ἐπόνους ὑποχειρίους σοι γιγνομένους. μὴ, πρὸς αὐτῆς θαλάσσης. μὴ, πρὸς δεξιᾶς τῆς σῆς· ἀγαγὼν δὲ ἡμᾶς ὅποι θέλεις, πώλησον τοὺς σοὺς οἰκέτας. μόνον οἰκτειρον ἡμᾶς ὑφ' ἑνὶ ποιήσας δεσπότῃ. Ἀκού-

φάτλοντο.

σας ὁ Κόρυμβος αὐτὸς μὲν ἐκέλευσε φείσασθαι φονεύοντας. μεταθέμενος δὲ τὰ τιμιώτερα τῶν φορτίων καὶ τὸν Ἀβροκόμαν καὶ τὴν Ἀνθίαν. ἄλλους τε τινὰς τῶν οἰκετῶν ὀλίγους. ἐνέπρησε τὴν ναῦν. καὶ οἱ λοιποὶ πάντες κατεφλέχθησαν. τὸ γὰρ πάντες ἄγειν ἔτε ἐδυνάντο ἔτε ἀσφαλὲς ἐῶρα. ἦν δὲ τὸ θέαμα ἐλεεινόν, τῶν μὲν ἐν τῇ τριήρει ἀναγομένων, τῶν δὲ ἐν τῇ νηὶ φλεγομένων. καὶ οἱ μὲν ἔλεγον, Ποῖ ποτὲ ἀφθέσεσθε δεσπόται; τίς ὑμᾶς ὑποδέξεται γῆ; καὶ τίνα πόλιν οἰκήσετε; οἱ δὲ, Ὦ μακάριοι, μέλλοντες ἀποθνήσκειν ἀτυχῶς πρὸ τοῦ πειραθῆναι δεσμῶν, πρὸ τοῦ δουλείαν ληστικὴν ἰδεῖν. Ταῦτα λέγοντες, οἱ μὲν ἀνήγοντο, οἱ δὲ κατεφλέγοντο. ἐν τούτῳ δὲ ὁ τροφεὺς τοῦ Ἀβροκόμα, πρεσβύτης ἤδη, σεμνὸς ἰδεῖν, καὶ διὰ τὸ γῆρας ἐλεεινὸς, ἐκ ἀνεκτῶν ἀναγόμενον τὸν Ἀβροκόμαν, ῥίψας ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν ἐνήχετο ὡς καταληψόμενος τὴν τριήρη, Ποῖ με καταλείπῃ, τέκνον, λέγων, τὸν γέροντα, τὸν παιδαγωγόν; ποῖ δὲ ἀπερχόμενος, Ἀβροκόμη; αὐτὸς ἀπόκτεινόν με τὴν δυσυχῆ, καὶ θάψον: τί γάρ ἐστί μοι ζῆν ἄνευ σοῦ; ταῦτα ἔλεγε· καὶ τέλος, ἀπελπίσας ἔτι Ἀβροκόμαν ἐλέσθαι, ἑαυτὸν ἐκδοὺς τοῖς κύμασιν, ἀπέθανε. τοῦτο δὲ καὶ Ἀβροκόμη πάντων ἦν ἐλεεινότατον· καὶ γὰρ τὰς χεῖρας ἐξέτεινε τῷ πρεσβύτῃ, καὶ τοὺς πειρατὰς ἀναλαμβάνειν παρεκάλει. οἱ δὲ, οὐδένα λόγον ποιησάμενοι, διανύοντες ἡμέρας τρισὶ τὰς

ἔστι

x Act. Apost. XXI,

τ̃ πλῶν, κατήχθησαν εἰς πόλιν τ̃ Φοινίκης Τύρον ἔνθα ἦν τοῖς πειραταῖς τὰ οἰκεῖα * αὐτὸς εἰς αὐτὴν μὴ τ̃ πόλιν ἀχί. εἰς πλησίον δέ τι χωρίον ἀνδρὸς ἄρχοντος λῃσηρίου Ἀψύρτου τέκνομα. ὃς καὶ ὁ Κόρυμβος ἦν ὑπηρέτης ὑπὸ μισθῷ καὶ μέρει τ̃ λαμβανομένων. ἐν ᾧ τῷ τ̃ πλῷ διασήμαλι ἐκ πολλῆς τ̃ καθ' ἡμέραν ὄψεως ἐρᾷ ὁ Κόρυμβος τ̃ Ἀβροκόμου σφοδρὸν ἔρωτα. καὶ αὐτὸν, πρὸς τὸ μειράκιον σωνήθεια ὑπὸ πλέον ἐξέκαιε. καὶ ἐν μὴν τῷ πόνῳ ὅτε πεῖσαι δυνατὸν ἐδόκει εἶναι. ἐώρα γὰρ ὡς διάκειται μὴν ὑπὸ ἀθυμίας πονήρως. ἐώρα ᾧ καὶ τ̃ Ἀνθίας ἐρῶντα. ἀλλὰ καὶ τὸ βιάζεσθαι χαλεπὸν αὐτῷ κατεφαίνετο. ἐδόκει γὰρ μήτι ἑαυτὸν ἐργάσηται δεινόν.

λ f. ἢ πλῷ

f. δέδοικε vel ἔ δοίκει, ut p. 69.

Ἐπεὶ ᾧ κατήχθησαν εἰς Τύρον, ἐκέτι καρτερῶν, τὰ μὴν πρῶτα ἐθεράπευε τὸν Ἀβροκόμην, καὶ θαῤῥεῖν παρεκάλει. καὶ πᾶσαν ἐπιμέλειαν προσέφερεν. ὁ ᾧ ἐλεεῖνα τ̃ Κόρυμβον ἐνόμιζεν αὐτὸ ποιεῖσθαι τ̃ ἐπιμέλειαν. τὸ δεύτερον ᾧ ἀναπνεῦσαι ὁ Κόρυμβος τὸν ἔρωτα τ̃ συλλήπτων τινι Εὐξείνῳ τὸ ὄνομα. καὶ δεῖται βοηθὸν γενέσθαι καὶ συμβουλεῦσαι τίνι τρόπῳ δυνήσεται πεῖσαι τὸ μειράκιον. ὁ ᾧ Εὔξεινος ἄσμενος ἀκούει τὰ περὶ τ̃ Κορύμβου· καὶ γὰρ αὐτὸς ἐπ' Ἀνθίᾳ διέκειτο πονήρως, καὶ ἤρα τ̃ κόρης φοβερὸν ἔρωτα. λέγει ᾧ πρὸς τ̃ Κόρυμβον καὶ τὰ αὐτά· Καὶ γάρ, ἔφη, σφόδρα ἀγωνὲς κινδυνεύοντας καὶ θαλαττομένους μὴ ἀπολαύειν

1. σφοδρὸν, ut alibi et paßim. p. 30. 68. 33.

λαύειν μ᾽ ἀδείας ὧν ἐκλησάμεθα πόνων. δωρησό-
μεθα ἢ αὐτὸς, ἔλεγεν, ἐξαιρέτως παρ᾽ Ἀφύρτε λα-
βεῖν δωρεάν. Ταῦτα εἰπὼν ῥᾳδίως ἔπεισεν αὐτὸν ἐ-
1. δὴ ρῶντα. καὶ ἢ συνίθεσαν καὶ ταῦτα τὸς ὑπὲρ ἀλλήλων - θε
f. παύειν vel πᾶ ποιήσασθαι πόνους, καὶ πείθει, ὅτῳ μὲν Ἀβροκόμᾳ,
σαι. Κόρυμβῳ ἢ Ἀνθίαν. ἐν τούτῳ τῷ χρόνῳ ἐκεῖνο ἄθυ- f.
μοι, πολλὰ προσδοκῶντες, ἀλλήλοις διαλεγόμενοι.
συνεχὲς ὀμνύοντες τηρήσειν τὰ συγκείμενα. ἔρχονται
ἢ πρὸς αὐτὸς ὁ Κόρυμβος καὶ Εὐξεινος, καὶ φράσαν-
τες ἰδίᾳ τι θέλειν εἰπεῖν, ἀπάγουσι καθ᾽ αὑτὸς, ὁ μὲν
τὸν Ἀνθίαν, ὁ ἢ τὸν Ἀβροκόμᾳ. τοῖς ἢ αἴτε ψυχαὶ
ἐπεραδαίνοντο, καὶ ἀδὲν ὑγιὲς ὑπενόουν. λέγει δὴ ὁ Εὐ-
ξεινος πρὸς τὸν Ἀβροκόμᾳ ὑπὲρ Κορύμβου, Μειράκιον εἰκὸς μὲν ἅπτεσθαι τῇ συμφορᾷ φέρειν χαλεπῶς, οἰ-
κέτῃ μὲν ἐξ ἐλευθέρου γιγνόμενον, πένητα ἢ ἀνὶ᾽ εὐ-
δαίμονος. δεῖ δέ σε τῇ ψυχῇ πάντα λογίσασθαι, καὶ
σέργειν τὸν κατέχοντα δαίμονα, καὶ τὸς γιγνομένους δεσπό-
τας ἀγαπᾶν. ἴσθι γὰρ ὡς ἔνεστί σοι καὶ εὐδαιμοσύνῃ σε
καὶ ἐλευθερίαν ἀπολαβεῖν, εἰ θελήσεις πείθεσθαι τῷ
δεσπότῃ Κορύμβῳ. ἐρᾷ γάρ σου σφόδρα ἔρωτα, καὶ
πάντων ἕτοιμός ἐστι δεσπότῃ ποιεῖν τὰ ἑαυτοῦ. πείσῃ
ἢ χαλεπὸν μὲν οὐδέν. εὔνοιαν ἢ σεαυτῷ τὸν δεσπό-
τῃ ἐργάσῃ. ἐννόησον ἢ ἐν οἷς ὑπάρχεις. βοηθὸς
f. αὐτῇ μὲν οὐδεὶς, γῆ ἢ αὐτὴ ξένη, καὶ δεσπόται λῃσαὶ, καὶ
ἀδεμίας ἀδεμίας τιμωρίας ἀποφυγὴ ὑπερφανήσαντι Κό-
ρυμβον.

ρυμβον. τί δέ σοι γυναικὸς δεῖ νῦν, καὶ πραγμάτων, τί ἢ ἐρωμένης, τηλικῷδε ὄντι; πάντα ἀπόῤῥιψον. πρὸς μόνον δεῖ σε τὴν δεσπότιν βλέπειν, τούτῳ κελεύσαντι ὑπακούειν. Ἀκούσας ὁ Ἀβροκόμης οὗτος μὲν ἀχανὴς ἦν· καὶ ὅτε τι ἀποκρίνεσθαι ἤμελλεν, ἐδάκρυσε καὶ ἀνέσεισε πρὸς αὐτόν, ἀφορῶν εἰς οἷα ἄρα ἐλήλυθε. καὶ δὴ λέγει πρὸς τὴν Ἐυξεινον, ἱκέτευσον, δέσποτα, βαλοῦσαν βραχύ, καὶ πρὸς πάντα ἀποκρινοῦμαί σοι τὰ ῥηθέντα. καὶ ὁ μὲν Ἐυξεινος ἀνεχώρει· ὁ δὲ Κόρυμβος τῇ Ἀνθίᾳ διείλεκτο τὰ ἐρωτικὰ τῆς Ἐυξείνης, καὶ τὴν παρεῖσαν ἀνάγκην, καὶ ὅτι δεῖ πάντως αὐτοῦ πείθεσθαι τοῖς δεσπόταις. ὑπέσχετο δὲ πολλὰ, καὶ γάμον νόμιμον καὶ χρήματα πειθθείσῃ, καὶ φυγήν. ἡ δὲ αὐτῷ τὰ ὅμοια ἀπεκρίνατο, αἰτησαμένη βραχὺν βαλοῦσαν χρόνον. καὶ ὁ μὲν Ἐυξεινος καὶ ὁ Κόρυμβος μετ' ἀλλήλων ἦσαν, φειδόμενοι ὅ,τι ἀκούσοιεν ἢ ἤλπιζον ἢ αὐτοῖς ῥᾳδίως πείσειν.

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

ΤΩΝ ΚΑΤΑ

ΑΝΘΙΑΝ ΚΑΙ ΑΒΡΟΚΟΜΗΝ

ΕΦΕΣΙΑΚΩΝ

ΛΟΓΟΣ Β.

Οἳ Ἀβροκόμης καὶ ἡ Ἀνθία εἰς τὸ δωμάτιον ἔνθα σωθήσως διητῶντο. καὶ πρὸς ἀλλήλους εἰπόντες ἅπερ ἠκηκόεσαν. καταβαλόντες ἑαυτοὺς ἔκλαιον ὠδύροντο. ὦ πάτερ ἔλεγον ὦ μῆτερ ὦ πατρὶς φίλτατοι καὶ οἰκεῖοι καὶ συγγενεῖς. Τελευταῖον δὴ ἀνενεγκὼν ὁ Ἀβροκόμης ὦ κακοδαίμονες ἔφησεν ἡμεῖς τί ἄρα πεισόμεθα; ἐν γῇ βαρβάρων ἐν γῇ, βαρβάρων, ἐν θαλάττῃ, ὕβρει πειρατῶν. ὕβρει παραδοθέντες πειρατῶν. ἄρχε δὴ τὰ μεμανθάμθα. τιμωρίαν ἤδη με ὁ θεὸς τῆς ὑπερηφανίας ἐπιτρέπει. ἐρᾷ Κόρυμβος ἐμοῦ. σοῦ δὴ Εὐξεινος. ὦ τῆς ἀκαίρου πρὸς ἑκατέρους ἀμορφίας. εἰς τοῦτο ἄρα μέχρι νῦν σώφρων ἐτηρήθην ἵνα ἐμαυτὸν ἐπιθυμίᾳ λησῃ ἐρῶντι τὴν αἰσχρὰν ἐπιθυμίαν; καὶ τίς ἐμοὶ βιὸς περιλείπεται πόρνη μὲν ἀντὶ ἀνδρὸς γυναικός. ἀποστερηθέντι δὴ τῆς Ἀνθίας τῆς ἐμῆς; ἀλλ' ἐμὲ μὲν τὴν μέχρις ἄρτι σωφροσύνην

f. del. vel leg. ἐν θαλάττῃ, ὕβρει —

p. 6. 28. 33.

σωφροσύνῃ ἐκ παιδός μοι σύντροφον ἐκ ἂν ἑμαυτὸν ὑποθείμην Κορύμβῳ. τεθνήξομαι ἢ πρότερον κοὐ φανῶμαι νεκρὸς σώφρων. Ταῦτα ἔλεγε καὶ ἐπεδάκρυεν. ἡ δὲ Ἀνθία, φεῦ τῶν κακῶν, εἶπεν· ταχέως ἢ τῶν ὅρκων ἀναγκαζόμεθα. ταχέως δ' δουλείας πειρώμεθα. ἐρᾷ τις ἐμοῦ, καὶ πείσειν ἤλπιζεν εἰς δίνην ἐλθούσας τῆς ἐμῆς μητρὸς Ἀβροκόμης, καὶ σωφαγκλιθήσεσθαι, καὶ ἀπολαύσειν ἐπιθυμίας; ἀλλὰ μὴ ἔτως ἐγὼ φιλίζωος γνοίμην, μήδ' ἐπιμείναιμι ὑβρισθεῖσα ἰδεῖν τὸν Ἥλιον. δεδόχθω ταῦτα. ἀποθνήσκομεν Ἀβροκόμη. ἔξομεν ἀλλήλας μετὰ θάνατον, ὑπ' ἀδενὸς ἐνοχλούμενοι.

** desunt nonnulla.

Καὶ τοῖς μὲν ταῦτα ἐδέδοκτο. ἐν δὲ τούτοις Ἄψυρτος ὁ πρεσβεὺς τῷ λῃστηρίῳ ἡγεμὼν ὅτι τε ἥκουσιν οἱ περὶ τὸν Κόρυμβον. καὶ ὅτι πολλὰ εἶεν καὶ θαυμάσια νομίζοντες χρήματα ἦκεν εἰς τὸ χωρίον καὶ εἰδέ τε τὰς περὶ Ἀβροκόμην καὶ καλλοπλάγη τὴν εὐμορφίαν καὶ εὐθὺς μέγα κέρδος νομίζων ἠτήσατο ἐκείνας. τὰ μὲν ἄλλα χρήματα καὶ κτήματα καὶ παρθένους ὅσαι συνελήφθησαν διένειμε τοῖς περὶ τὸν Κόρυμβον πειρατὰις ὁ δὲ Εὔξεινος καὶ ὁ Κόρυμβος ἄκοντες μὲν συνεχώρησαν τὰς περὶ τὸν Ἀβροκόμην τῷ Ἀψύρτῳ. συνεχώρησαν δ' οὖν ἀνάγκῃ. καὶ οἱ μὲν ἀπηλλάττοντο. ὁ δὲ Ἄψυρτος θαλαμεῶν τὴν Ἀβροκόμην καὶ τὴν Ἀνθίαν καὶ οἰκέτας δύο Λάκωνα καὶ Ῥόδιον ἤγαγεν εἰς τὴν Τύρον. περι-

βλεπτ⊙ ἦ ἦν αὐτῶν ἡ πομπὴ κ᾽ πάντες ἐτεθαυμάκεσαν τὸ κάλλ⊙ ⸌ ἄνθρωποι βάρβαροι μήπω πρότερον τοσαύτῃ ἰδόντες ὐμορφίαν θεὸς ἐνόμιζον εἶναι τὴς βλεπομένης. ἐμακάριζον ἦ τ᾽ Ἄψυρτον οἵας οἰκέτας εἴη κεκτημέν⊙. ἀγαγὼν ἦ αὐτὴς εἰς τ᾽ οἰκίαν πᾶσι δίδωσιν οἰκέτῃ πιστῷ δι᾽ ἐπιμελείας κελεύσας ἔχειν ὡς μεγάλα κερδανῶν εἰ ἀπόδοιτο τ᾽ ἀξίας αὐτὴς τιμῆς.

1. παρα-

Καὶ οἱ μὲν πᾶσι τ᾽ Ἀβροκόμᾳ ἐν τούτοις ἦσαν: ἡμερῶν ἦ διαγνομένων ὀλίγων ὁ μὲν Ἄψυρ⊙ ἐπ᾽ ἄλλᾳ ἐμπορίαν εἰς Συρίαν ἀπῆλθε. θυγατὴρ ἦ αὐτ᾽, Μανδὼ ὄνομα, ἠρᾴθη δ᾽ Ἀβροκόμα. ἦν ἦ καλὴ, κ᾽ ὡραία γάμων ἤδη. πολὺ ἦ δ᾽ Ἀβροκόμα κάλλης ὑπελείπετο. αὕτη ἡ Μανδὼ ὑπ᾽ τ᾽ συνήθης δ᾽ Ἀβροκόμα διαίτης ἁλίσκε) ⸌ ἀκαλαχέτως εἶχε. κ᾽ ἠπόρει ὅ, τι ποιῆσαι. ἔτε γὰρ πρὸς τ᾽ Ἀβροκόμᾳ εἰπεῖν ἐτόλμα γυναῖκα ἰδίαν ἔχοντα. κ᾽ πείσειν ἐδέποτε ἐλπίζουσα: ἔτε ἄλλῳ τινὶ τ᾽ ἑαυτῆς. δέει τὸ πατρός. δι᾽ ἃ δὴ κ᾽ μᾶλλον ἀνεκαίετο. κ᾽ διέκειτο πονήρως. κ᾽ ἐκέτι καρτεροῦσα ἔγνω πρὸς τ᾽ Ῥόδλῃ, τ᾽ σύντροφον τ᾽ Ἀνθίας, ἥσαν ἡλικιῶτιν, κ᾽ κόρλῳ, καλειπεῖν τ᾽ ἔρωτα. ταύτῃ γὰρ μόνῃ ἤλπιζε συνεργήσειν αὐτῇ πρὸς τ᾽ ἐπιθυμίαν. καὶ δὴ σχολῆς λαβομένη ἄγει τ᾽ κόρλῳ πρὸς τὰ πατρῷα ἐπὶ τ᾽ οἰκίας ἱερὰ κ᾽ δεῖται μὴ καλειπεῖν αὐτῆς. καὶ ὅρκους λαμβάνει. κ᾽ λέγει τ᾽ ἔρωτα δ᾽ Ἀβροκόμα καὶ

7- bis p. 36. 75. l. 1. 78. 81. 2 im.

4 lig 7η

ἱκετεύει

ικετεύει συμβαλέσθαι· καὶ πολλὰ ὑπέρχετο συμβαλλομένη. ἔφη δ' Ἴαδι μὲν οἰκέτις ἔσα ἐμή. ἴαδι δ' ὀργῆς πεπασομένη βαρβάρου καὶ ἠδικημένης. Ταῦτα εἰποῦσα ἀπέπεμπε τὴν Ῥόδιον. ἡ δὲ ἐν ἀμηχάνῳ κακῷ ἐγεγόνει. τό τε γὰρ εἰπεῖν Ἀβροκόμῃ παρητεῖτο φιλοῦσα τὴν Ἀνθίαν· πάνυ δὲ ἐδεδοίκει τὸν βαρβάρου τὸν ὀργήν. ἔδοξεν οὖν αὐτῇ καλῶς ἔχειν Λάκωνι πρῶτον ἀνακοινῶσαι τὰ ὑπὸ τοῦ Μάνδρου εἰρημένα. ἦν δὲ καὶ τῇ Ῥόδῃ κοινωνήματα ἐξαιρέτως φιλήματα πρὸς Λάκωνα, καὶ σωθῆσαν ἀλλήλοις ἔτι ἐν Ἐφέσῳ. τότε δὴ λαβομένη μόνης, Ὦ Λάκων, ἔφη, ἀπολώλαμεν τελέως. νῦν ἀκέτι τὰς συμφορὰς ἔξομεν. ἡ γὰρ δεσπότου θυγατὴρ Ἀφύρτου ἐρᾷ μὲν Ἀβροκόμου σφοδρὸν ἔρωτα, ἀπειλεῖ δὲ, εἰ μὴ τύχῃ, δεινὰ ἡμᾶς ἐργάσασθαι. σκόπει τοίνυν τί δεῖ ποιεῖν. τὸ γὰρ ἀπειπεῖν τῇ βαρβάρῳ, σφαλερόν· τὸ δὲ ὑποδέδεσθαι Ἀβροκόμῳ Ἀνθίας, ἀδύνατον. Ἀκούσας ὁ Λάκων δακρύων ἐπλήσθη, μεγάλας ἐκ τούτων συμφορὰς προσδοκῶν. ὀψὲ δὲ ἀνενεγκών, Σιώπα, ἔφη, Ῥόδη· ἐγὼ γὰρ ἕκαστα διοικήσω. Ταῦτα εἰπὼν ἔρχεται πρὸς Ἀβροκόμιον. τῷ δὲ ἄρα οὐδὲν ἔργον ἦν ἢ φιλεῖν Ἀνθίαν καὶ ὑπ' ἐκείνης φιλεῖσθαι καὶ λαλεῖν ἐκείνῃ. καὶ ἀκούειν λαλούσης. ἐλθὼν δὲ παρ' αὐτὸν, Τί ποιοῦμεν σύνδουλοι; τί δὲ βαλλόμεθα οἰκέται; δοκεῖς τινὶ τῶν δεσποτῶν Ἀβροκόμας καλός. ἡ θυγατὴρ ἡ Ἀφύρτου πονήρως ἔχει σοι διάκει.

1— λάντι τ

1. ἐξ ἔρωτος, i. ἐρωτικὰ.

4— δεδιαι. sed nil muto.

κει). καὶ ἀνίειπεῖν ἐρώσῃ βαρβάρῳ παρθένῳ χαλεπόν. σὺ δ' ἂν ὅπως σοι δοκεῖ βελτιστάμῳ σῶσον ἡμᾶς ἄπαντας καὶ μὴ φεύδῃς ὀργῇ δεσποτῶν ὑποπεσόντας. Ἀκούσας ὁ Ἀβροκόμης οὕτως μὲν ὀργῆς ἐνεπλήσθη. ἀναβλέψας δ' ἀτενὲς εἰς τὸν Λάκωνα Ὦ πονηρὲ ἔφη καὶ Φοινίκων τὸ ἐπαῦθα βαρβαρώτερε ἐτόλμησας εἰπεῖν πρὸς Ἀβροκόμαν τοιαῦτα ῥήματα. καὶ ποταπὴς Ἀνθίας ἄλλῳ παρθένον μοι διηγῇ; δοῦλος μὲν εἰμὶ ἀλλὰ σωθήκας οἶδα τηρεῖν. ἔχουσιν ἐξουσίαν μου τοῦ σώματος τὸν ψυχὼ δ' ἐλευθέραν ἔχω. ἀπειλείτω νυν εἰ θέλει Μανὼ ξίφη καὶ βρόχους καὶ πῦρ καὶ πάντα ὅσα δυνατὸν σῶμα ἐνέχειν οἰκέτου· ὃ γὰρ ἄν ποτε πεισθείην ἐκὼν Ἀνθίαν ἀδικῆσαι. Ὁ μὲν ταῦτα ἔλεγεν. ἡ δ' Ἀνθία ὑπὸ συμφορᾶς ἔκειτο ἀχανής, οὐδὲ προσφθέγξασθαί τι δυναμένη. ὀψὲ δ' ἐκ μόλις αὐτὴν ἐγείρασα Ἔχω μέν φησιν Ἀβροκόμη τὴν εὔνοιαν τὴν σὴν καὶ σπουδὴν διαφερόντως ὑπό σου πεπίσμαι. ἀλλὰ δέομαί σου, τῆς ψυχῆς, καὶ τῆς ἐμῆς δεσποίνης, μὴ προδῶς ἑαυτόν, μηδὲ εἰς ὀργὴν ἐμβάλῃς βαρβαρικήν, συγκατάθου δὲ τῇ τῆς δεσποίνης ἐπιθυμίᾳ, κἀγὼ ὑμῖν ἄπειμι ἐκποδὼν ἐμαυτὴν ἀποκλείσασα. τοσοῦτόν σου δέησομαι θάψον αὐτός. καὶ φίλησον πεσοῦσαν, καὶ μέμνησο Ἀνθίας. Ταῦτα πάντα εἰς μείζονα συμφορὰν τὸν Ἀβροκόμην ἤγε. καὶ ἠπόρει ὅτις χρήται.

λ. 6ης

Καὶ

Καὶ οἱ μὲν ἐν τούτοις ἦσαν. ἡ δὲ Μανὼ χρονιζού-
σης τ᾽ Ῥόδης ἀκέτι καρτεροῦσα γράφει γραμμάτιον
πρὸς τ᾽ Ἀβροκόμην. ἦν δὲ τὰ ἐγγεγραμμένα τοιάδε.
Ἀβροκόμῃ τῷ καλῷ δέσποινα ἡ σὴ χαίρειν. Μανὼ
ἐρᾷ σε μηκέτι φέρειν δυναμένη. ἀπρεπὲς μὲν ἴσως
παρθένῳ. ἀναγκαῖον δὲ φιλούσῃ. δέομαι μή με παρί-
δῃς μηδὲ ὑβρίσῃς τ᾽ τὰ σὰ ἠρημένην. ἐὰν γὰρ πειθῆς,
πατέρα τ᾽ ἐμὸν Ἄψυρτον ἐγὼ πείσω σοὶ με συνοι-
κῆσαι. καὶ τ᾽ νῦν σοι γυναῖκα ἀποσκευασόμεθα. πλυ- f—κίδαι.
τήσεις δὲ καὶ μακάρι ἔσῃ. ἐὰν δὲ ἀνέλπιτος, ἐννόει
οἷα πείσῃ, τ᾽ ὑβρισμένης ἑαυτῆς ἐκδικούσης. οἷα δὲ οἱ —τὴν
μὴ σε κοινωνοὶ τ᾽ σῆς ἐπιφανίας σύμβουλοι γιγό-
μενοι. Τοῦτο τὸ γράμμα λαβοῦσα καλασημηναμένη
δίδωσι θεραπαίνῃ τινὶ ἑαυτῆς βαρβάρῳ εἰποῦσα Ἀ-
βροκόμῃ κομίζειν. ὁ δὲ ἔλαβε καὶ ἀνέγνω. καὶ πᾶ-
σι μὲν ἤχθετο τοῖς ἐγγεγραμμένοις. μάλιστα δὲ αὐ-
τὸν ἐλύπει τὰ περὶ τῆς Ἀνθίας. κἀκείνῳ μὲν τ᾽
πινακίδα κατέχει ἄλλῳ δὲ ἐγγράφει καὶ δίδωσι f. γρά—ut lin. 2
τῇ θεραπαίνῃ. ἦν δὲ τὰ γεγραμμένα. Δέσποινα ὅ τι f. ἐγγεγ—ut lin. 3
βούλει ποίει. καὶ ἐμοὶ σώματι ὡς οἰκέτῃ. καὶ εἴτε
ἀποκτείνειν θέλεις ἕτοιμος. εἴτε βασανίζειν ὅπως
ἐθέλεις βασάνιζε. εἰς οὐδὲν δὲ τῶν σῶν οὐκ ἂν
ἔλθοιμι. ὅτε ἂν ταῦτα πειθοῖ κελεύσῃ. Λα-
βοῦσα ταῦτα τὰ γράμματα ἡ Μανὼ ἐν ὀργῇ ἀκα-
ταστάτῳ γίνεται καὶ ἀναμίξασα πάντα. φθόνον. καὶ

ζηλοτυπίαν. λύπην. φόβον. ἐνενόει ὅπως τιμωρήσαιτο τὴν ὑπερηφανίαν.

Καὶ δὴ καὶ ἐν τούτῳ ἔρχεται μὲν ἀπὸ Συρίας Ἄψυρτος ἄγων τινὰ τῇ θυγατρὶ νυμφίον ἐκεῖθεν Μοῖρον ὄνομα. ὡς δὲ ἀφίκετο δεῦρος ἡ Μανὼ τὴν Ἀβροκόμου τέχνην συνετάττετο. καὶ παράξασα τὰς κόμας καὶ περιρρηξαμένη τὴν ἐσθῆτα ἀνηλήσασα τῷ πατρὶ καὶ προσπεσοῦσα πρὸς τὰ γόνατα Οἴκτειρον ἔφη πάτερ θυγατέρα τὴν σὴν ὑβρισμένην ὑπὸ οἰκέτου. ὁ γὰρ σώφρων Ἀβροκόμης ἐπείρασε μὲν παρθενίαν τὴν ἐμὴν ἀφανίσαι. ἐπεβάλλετο δὲ καί σοι λέγων ἐρᾶν μου. σὺ δὲ ὑπὲρ τηλικούτων τετολμημένων εἴασας παρ' αὐτοῦ τιμωρίαν τὴν ἀξίαν. ἢ εἰ δίδως ἔκδοτον θυγατέρα τὴν σὴν τοῖς οἰκέταις. ἐμαυτὴν φθάσασα ἀποκτενῶ. Ἀκούσας ὁ Ἄψυρτος καὶ δόξας ἀληθῆ λέγειν. αὐτὴν ἠρώτησε τὸ πραχθὲν ἤδη. μεταπεμψάμενος δὲ τὴν Ἀβροκόμην Ὦ τολμηρὰ καὶ μιαρὰ εἶπεν κεφαλή. ἐτόλμησας εἰς δεσπότας τοὺς σοὺς ὑβρίσαι; καὶ διαφθεῖραι παρθένον ἠθέλησας οἰκέτης ὤν; ἀλλ' ὅτι χαιρήσεις. ἐγὼ γάρ σε τιμωρήσομαι καὶ τοῖς ἄλλοις οἰκέταις τὴν σὴν αἰκίαν ποιήσομαι παράδειγμα. Εἰπὼν ἤδη ἀναχόμενος δὲ λόγον ἀκοῦσαι ἐκέλευσε περιρρῆξαι τὴν ἐσθῆτα αὐτοῦ τοῖς οἰκέταις. καὶ φέρειν ῥάβδους καὶ μάστιγας καὶ παίειν τὸ μειράκιον. ἦν δὲ τὸ θέαμα ἐλεεινὸν αἵτε γὰρ βασάνοι τὸ σῶμα πᾶν ἐφάνιζον βασάνων ἄθες

ἄηθες ὂν οἰκετικῶν. τό τε αἷμα κατέῤῥει πᾶν καὶ τὸ κάλλος ἐμαραίνετο. προσῆγεν αὐτῷ καὶ δεσμὰ φοβερὰ καὶ πῦρ καὶ μάλιστα ἐχρῆτο ταῖς βασάνοις κατ' αὐτοῦ τῷ νυμφίῳ τὸ θυγατρὸς ἐνδεικνύμενος ὅτι σώφρονα παρθένον ἕξεται. Ἐν τούτῳ ἡ Ἀνθία προσπίπτει τοῖς γόνασι τοῦ Ἀψύρτου καὶ ἐδεῖτο ὑπὲρ Ἀβροκόμου. ὁ δὲ Ἀλλὰ καὶ μᾶλλον ἔφη διά σε κολασθήσεται ὅτι καί σε ἠδίκησε γυναῖκα ἔχων ἄλλης ἐρῶν. Καὶ τότε ἐκέλευσε δήσαντας αὐτὸν ἐγκαθείρξαί τινι οἰκήματι σκοτεινῷ.

Καὶ ὁ μὲν ἐδέδετο καὶ ἦν ἐν εἰρκτῇ. δεινὴ δὲ αὐτὸν ἀθυμία καταλαμβάνει καὶ μάλιστα ἐπεὶ Ἀνθίαν οὐκ ἐώρα. ἐζήτει δὲ θανάτου τρόπους πολλοὺς ἀλλ' εὗρισκεν οὐδένα πολλῶν τοῦτων φοβερόν ὄντων. Ὁ δὲ Ἄψυρτος ἐποίει τὸ θυγατρὸς τοὺς γάμους καὶ ἑορτάζοντο πολλαῖς ἡμέραις. Ἀνθία δὲ πάντα πόνον ἦν καὶ ἔποτε δυνηθείη πεῖσαι τοὺς φύλακας δεσμωτηρίου εἰσῆλθε πρὸς Ἀβροκόμαν λανθάνουσα. καὶ παρεκελεύετο τοῦ συμφοράν. Ὡς δὲ ἤδη παρεσκευάζοντο εἰς Συρίαν ἀπιέναι. προέπεμψεν ὁ Ἄψυρτος τοῦ θυγατέρα μετὰ δώρων πολλῶν. ἐθνικάς τε τὰς βαβυλωνίας. καὶ χρυσὸν ἄφθονον καὶ ἄργυρον ἐδίδου. ἐδωρήσατο δὲ τῇ θυγατρὶ Μαντοῖ τοῦ Ἀνθίαν καὶ τοῦ Ῥόδιον καὶ τοῦ Λεύκωνα. ὡς δὲν ταῦτα ἔγνω ἡ Ἀνθία καὶ ὅτι εἰς Συρίαν ἀναχθήσεται μετὰ Μανδρός. δυνηθεῖσα εἰσελθεῖν εἰς τὸ δεσμωτήριον

f. καὶ πᾶν

f. ἄξεται.

τήελον περιπλεξαμένη τῷ Ἀβροκόμᾳ Δέασπλα εἶπεν εἰς Συρίαν ἄγομαι δῶρον δοθεῖσα τῇ Μανῖοῖ καὶ εἰς χεῖρας τὰς ζηλοτυπούσης ἄγομαι. σὺ δὲ ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ μείνας οἰκτρῶς ἀποθνήσκεις, οὐκ ἔχων ὅδε ὅστις σὲ τὸ σῶμα κοσμήσει ἀλλ' ὁμνύω σοι τὰ ἀμφοτέρων δαίμονα ὡς ἐγὼ μὲν σε καὶ ζῶσα κἂν ἀποθανεῖν δέησῃ. Ταῦτα λέγουσα ἐφίλει τε αὐτὸν καὶ περιέβαλλε καὶ τὰ δεσμὰ ἠπάζετο καὶ τὰ ποδῶν προκυλίετο. τέλος δὲ ἡ μὲν ἐξῄει ἐκ δεσμωτηρίου· ὁ δὲ, ὡς εἶχεν, ἑαυτὸν ἐπὶ γῆς ῥίψας, ἔστενεν, ἔκλαιεν, Ὦ πάτερ, λέγων, φίλταλε, ὦ μῆτερ Θερμιοῦ, πῇ δὲ ἡ ἐν Ἐφέσῳ δοκοῦσα ποτὲ εὐδαιμονία; πῇ δὲ οἱ λαμπροὶ καὶ περίβλεπτοι Ἀνθία καὶ Ἀβροκόμης, οἱ καλοί; ἡ μὲν οἴχεται πέρρω που τῆς γῆς ἀϊχμάλωτος. ἐγὼ δὲ καὶ τὸ μόνον ἀφήρημαι παραμύθιον, καὶ τεθνήξομαι δυσυχὴς ἐν δεσμωτηρίῳ μόνος. Ταῦτα λέγοντα αὐτὸν ὕπνος καταλαμβάνει. καὶ αὖπαρ ὄναρ ἐφίσταται. ἔδοξεν ἰδεῖν αὖθις τὴν πατέρα Λυκομήδη ἐν ἐσθῆτι μελαίνῃ πλανωμένην κατὰ πᾶσαν γῆν καὶ θάλατταν. ὑπισάντα δὲ τῷ δεσμωτηρίῳ λῦσαί τε αὐτὸν, καὶ ἀφιέναι ἐκ δεσμῶν. τὸν δὲ ἵππον γρυόμενον, ὑπὸ πολλοῦ φέρεσθαι γῆν, διώκοντα ἵππον ἄλλην θήλειαν· καὶ τέλος, εὑρεῖν τὸν ἵππον, καὶ ἄνθρωπον γρύζειν. ταῦτα ὡς ἔδοξεν ἰδεῖν ἀνέθορέ τε καὶ μικρὰ ἔυελπις ἦν.

Ὁ μὲν δὴ ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ κατέκλειστο. ἡ δὲ Ἀνθία

θία

p. 3

f. ἧχομαι.

f. μόνος, ut infra.

f. δοι, vel δὴ p. 44. νύμφη δὴ ἐμὴ γυνὴ δὴ, p. 60.

f. ῥίψας, p. 50.

f. ἑαυτὸν, se.

θία εἰς Συρίαν ἤγετο καὶ ὁ Λάϊκων καὶ ἡ Ῥόδη. ὡς δὲ
ἦκον οἱ περὶ τὸν Μανλὼ εἰς Ἀντιόχειαν. ἐκεῖθεν δὲ ἦν
32. Μοῖρις. ἐμνησικάκει μὲν καὶ τῷ Ῥόδλῳ. ἐμίσει δὲ καὶ τὸν
Ἀνθίαν. καὶ δὴ τὸν μὲν Ῥόδλον αὐθὶς μὲν ἐκ Λάϊ-
κωνος κελεύει ἐμβιβάσανλάς τινας πλοίῳ πορρωτά-
τω τῆς Συρίων ἀποδόσεως γῆς. τὸν δὲ Ἀνθίαν οἰκέτῃ συνε-
στιάζειν ἐνένοει. καὶ ταῦτα τῶν ἀτιμοτάτων αἰπόλῳ τινὶ
ἀγροίκῳ. ἡγεμὼν δὲ τούτου τιμωρήσασθαι αὐτόν. μετα- 1. τήν.
πέμπεται δὲ τὸν αἰπόλον Λάμπωνα τέκνα. καὶ ὠδε-
δίδωσι τὸν Ἀνθίαν καὶ κελεύει γυναῖκα ἔχειν. καὶ ἐὰν
ἀπειθῇ πρωτίστατλε βιάζεσθαι. καὶ ἡ μὲν ἤγετο ἐπ' ἀ-
γρὸν σωφρονουμένη τῷ αἰπόλῳ. νομιζομένη δὲ ἐν τῷ χω-
ρίῳ ἔνθα ὁ Λάμπων ἔνεμε τὰς αἶγας προσίπλει τοῖς
γόνασιν αὐτοῦ καὶ ἱκετεύει καλοικλεῖραι καὶ τηρῆσαι. δι- λ f. ἀχραντον
γεῖται δὲ ἥτις ἦν. τὴν πρωτέραν ὑγίειαν τὴν ἄνδρα τὴν ut p. 37. vel
αἰχμαλωσίαν. ἀκούσας δὲ ὁ Λάμπων οἰκτείρει τὴν ἁγνὴν, ut p.
κόρην καὶ ἔμνυσιν ἢ μὴν φυλάξειν ἀμόλυντον καὶ θαρ- 69.
ρεῖν παρεκελεύετο.

Καὶ ἡ μὲν ὠδὲ τῷ αἰπόλῳ ἦν ἐν τῷ χωρίῳ
πάντα χρόνον Ἀβροκόμῃ θρηνοῦσα. Ὁ δὲ Ἀψυρ-
τος ἐρημώμενος τὸ οἰκημάτιον ἔνθα ὁ Ἀβροκόμης πρὸ
τῆς κολάσεως διῆγεν. ἐπιτυγχάνει τῷ γραμματιδίῳ τῷ
Μανλοῦ πρὸς Ἀβροκόμην καὶ γνωρίζει τὰ γράμμα-
τα καὶ ὅτι ἀδίκως Ἀβροκόμῃ τιμωρεῖται ἔμαθεν.
αὐθὶς δὲ λάσαί τε αὐτὸν προσέταξε καὶ ἀγαγεῖν εἰς

Ἔφεσον

l. 6. sub voci ἄξομαι forte latet γυναῖκα τῶν
Foeminas quae Abrocomae nuptiis destinabatur. nisi forte
leg. ἄξη μοι

ὄψεις. πονηρὰ ἦ κ᾽ ἐλεεινὰ πεπονθὼς προσπίπτει
τοῖς γόνασι τοῖς Ἀψύρτου. ὁ δ᾽ αὐτὸν ἀνίστησι. καὶ
Θάρσει ἔφη ὦ μειράκιον. ἀδίκως σε κατέγνων πει-
θεὶς πονηροῖς λόγοις. ἀλλὰ νῦν μού σε ἐλεύθερον
ἀντὶ δούλου ποιήσω. δίδωμι δέ σοι τὴν οἰκίας ἄρχειν
καὶ τῆς ἐμῆς, καὶ γυναῖκα ἄξομαι τῶν πολιτῶν τινὸς θυ- τὴν ἀξίαν
γατέρα· ἥδε μνησικακήσης τῶν γεγονότων· ἃ γὰρ
ἐκών σε ἠδίκησα. Ταῦτα ἔλεγεν ὁ Ἀψύρτου. ὁ δ᾽
Ἀβροκόμης Ἀλλὰ χάρις ἔφη σοι δέσποτα ὅτι μὲ τὸ
ἀληθὲς ἔμαθες καὶ τὴν σωφροσύνης ἀμείβῃ με. Ἔχαι-
ρον δὲ πάντες οἱ κατὰ τὴν οἰκίαν ὑπὲρ Ἀβροκόμου. καὶ
χάριν ἤδεσαν ὑπὲρ αὐτοῦ τῷ δεσπότῃ. αὐτὸς δὲ ἐν
μεγάλῃ συμφορᾷ κατὰ Ἀνθίαν ἦν. ἐνενόει δὲ πρὸς
ἑαυτὸν πολλάκις. Τί δὲ ἐλευθερίας ἐμοὶ τί δὲ πλού-
των καὶ ἐπιμελείας τῶν Ἀψύρτου χρημάτων. ἃ τοιοῦ-
τον εἶναί με δεῖ. ἐκείνῃ καὶ ζῶσαν καὶ τεθνεῶσαν
ἔυροιμι.

Ὁ μὲν δὴ ἐν τούτοις ἦν διοικῶν μοὶ τὰ Ἀψύρτου.
ἐννοῶν δὲ ὁπότε καὶ πῶς τὴν Ἀνθίαν εὑρήσει. ὁ δὲ Λύ-
κων καὶ ἡ Ῥόδη ἦλθησαν εἰς τὴν Λυκίαν εἰς πόλιν Ξάν-
θον. ἀνώτερον δὲ θαλάσσης ἡ πόλις. κἀνταῦθα ἐπρά-
θησαν πρεσβύτῃ τινὶ ὃς αὐτοὺς εἶχε μετὰ πάσης ἐπι-
μελείας. παῖδας αὐτοῦ νομίζων καὶ δὴ ἄτεκνος ἦν.
δῆγον δὲ ἐν ἀφθόνοις μοὶ πᾶσιν ἐλύπων δὲ αὐτοὺς
Ἀνθία καὶ Ἀβροκόμης οὐχ ὁρώμενοι. ἡ δὲ Ἀνθία ἦν

μοὶ

μῆ τινα χρόνον πρὸς τῷ αἰπόλῳ. συνεχὲς δ' ὁ Μοῖρις ὁ ἀνὴρ τ̃ Μαντῦς εἰς τὸ χωρίον ἐρχόμῃ ἐρᾷ τ̃ Ἀνθίας σφοδρὸν ἔρωτα. καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἐπειρᾶτο λανθάνειν τελευτῶν δὲ λέγει τῷ αἰπόλῳ τ̃ ἔρωτα καὶ πολλὰ ὑπῃνίττετο συγκρύψαντι. ὁ δὲ τῷ μὲν Μοίριδι συνῆθεται δεδοικὼς δὲ τ̃ Μαντὼ ἔρχεται πρὸς αὐτὴν καὶ λέγει τ̃ ἔρωτα τ̃ Μοίριδος. ἡ δὲ ἐν ὀργῇ γενομένη, Πασῶν, ἔφη, δυσυχεστάτη γυναικῶν ἐγὼ *** ***τ̃ δειλῷ πρεσβύτῃ πρόσειμι δι' ἣν τὰ πρῶτα ἐν Φοινίκῃ ἀφηρέθην ἐραστοῦ. νυνὶ δὲ κινδυνεύω καὶ ἀνδρός. ἀλλ' ἐκείνῃ τε Ἀνθία φανεῖται καλὴ καὶ Μοίριδι. ἐγὼ γὰρ αὐτὴν καὶ ὑπὲρ τ̃ ἐν Τύρῳ πρέξομαι δίκας. Τότε μὲν οὖν τ̃ ἡσυχίαν ἦγαγεν. ἀποδημήσαντος δὲ τ̃ Μοίριδος μεταπέμπεται τ̃ αἰπόλον καὶ κελεύει λαβόντα τ̃ Ἀνθίαν εἰς τὸ δασύτατον ἀγάγοντα τ̃ ὕλης ἀποκτεῖναι καὶ τέτε μισθὸν αὐτῷ δώσειν ὑπέσχετο. ὁ δὲ οἰκτείρει μὲν τ̃ κόρην δεδοικὼς δὲ τ̃ Μαντὼ ἔρχεται πρὸς τ̃ Ἀνθίαν καὶ λέγει τὰ κατ' αὐτῆς δεδογμένα. ἡ δὲ ἀνεκώκυσέ τε καὶ ἀνωδύρετο. Φεῦ λέγουσα τοῦτο τὸ κάλλος ἐπίβουλον ἀμφοτέροις παντα χῇ μᾶλλον τ̃ ἄκαιρον ὠμορφίαν. Ἀβροκόμης μὲν ἐν Τύρῳ τέθνηκεν. ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα. ἀλλὰ δέομαί σε τὸ λοιπὸν αἰπόλε ὡς μέχρι νῦν εὐσέβησας ἂν ἀποκτείνῃς κἂν ὀλίγον θάψον με τῇ προσκειμένῃ γῇ καὶ ὀφθαλμοῖς τοῖς ἐμοῖς χεῖρας ἐπίβαλε τὰς σὰς καὶ θάπτων

των σωνεχὲς Ἀβροκόμᾳ κάλει. αὕτη γὰρ οἶτ' ἂν δύδαίμων ἐμοὶ μὴ Ἀβροκόμα ταφή. Ἔλεγε ταῦτα. ὁ δὲ αἰπόλ῾ εἰς οἶκον ἔρχε῾ ἐννοῶν ὡς ἀνόσιον ἔργον
f-vas ἐργάσε῾ κόρᾳ ἀδὲν ἀδικοῦσαν ἀποκτεῖναι ἄτω καλήν. λαβὼν δὲ τ κόρᾳ ὁ αἰπόλ῾ φονεῦσαι μὲν οὐκ ἠνέσχετο φοβούμενος δὲ μὴ ἡ δέσποινα Μανὼ ἐκέλευσέ μοι λαβεῖν καὶ φο-
λ f. ἀλλὰ vel ἐγὼ δε' νεῦσαί σε. λ καὶ θεὸς δεδιὼς καὶ τὸ κάλλ῾ οἰκτίρας βούλομαί σε μᾶλλον πωλῆσαι πόρρω που τ γῆς ταύτης. μὴ μαθοῦσα ἡ Μανὼ ὅτι σὺ τέθνηκας ἐμὲ μᾶλλον κακῶς διαθήσει. Ἡ δὲ μὴ δακρύων λαβομένη τ ποδῶν αὐτοῦ ἔφη. Θεοὶ καὶ Ἄρτεμι πατρῷα τ αἰπόλον ὑπὲρ τούτων τ ἀγαθῶν ἀμείψασθε. Καὶ παρεκάλει παραθεῖναι. ὁ δὲ αἰπόλ῾ λαβόμεν῾ τ Ἀνθίας ᾤχετο ἐπὶ τ λιμένα. εὑρὼν δὲ ἐκεῖ ἐμπόρους ἀνδρὰς Κίλικας ἀπέδοτο τ κόρᾳ. καὶ λαβὼν τ ὑπὲρ αὐτῆς τιμὴν ἦκεν εἰς τ ἀγρόν. Οἱ δὲ ἔμποροι λαβόντες τ Ἀνθίαν εἰς τὸ πλοῖον ἦγον καὶ νυκτὸς ἐπελθούσης ἦσαν τ ἐπὶ Κιλικίας. ἀναλίσκ῾ δὲ πνεύματι κατεχόμενοι καὶ τ νεὼς διαῤῥαγείσης μόλις ἐν σανίδι τινὶ σωθέντες ἐπ' αἰγιαλοῦ τινὸς ἦλθον. εἶχον δὲ τ Ἀνθίαν. ἦν δὲ ἐν τῷ τόπῳ ἐκείνῳ ὕλη δασεῖα. τ ἐν νύκτα ἐκείνῃ πλανώμενοι ἐν αὐτῇ τῇ ὕλῃ ὑπὸ τ θεοῦ τ Ἱππόθοον τ λῃστὴν συνελήφθησαν.

ἀπὸ Ἐν δὲ τούτοις ἦκεν ἀπὸ τ Συρίας οἰκέτης ὑπὸ τ

Μάνης

Μάντις γράμματα κομίζων τῷ πατρὶ Ἀψύρτῳ τάδε. Ἔδωκάς με ἀνδρὶ ἐν ξένῃ. Ἀνθίαν δὲ ἣν μὴ τῶν ἄλλων οἰκετῶν ἐδωρήσω μοι πολλὰ διαπραξαμένῳ κακὰ εἰς ἀγρὸν οἰκεῖν ἐκελεύσαμεν. ταύτην σωφρόνως ἐν τῷ χωρίῳ θεώμενος ὁ καλὸς Μοῖρις ἐρᾷ. μηκέτι δὲ φέρειν δυναμένη μεταπεμψάμην τὸν ἀπόλλω. καὶ τὴν κόρην παραθῆναι πάλιν ἐκέλευσα ἐν πόλει τινὶ τῆς Συρίας. Ταῦτα μαθὼν ὁ Ἀβροκόμης ἐκέτι μένειν ἐκαρτέρει. λαθὼν δὲ τὸν Ἄψυρτον καὶ πάντας τοὺς μετὰ τὸν οἶκον εἰς ἐπιζήτησιν τῆς Ἀνθίας ἔρχεται. ἐλθὼν δὲ ἐν τῷ ἀγρῷ ἔνθα μετὰ ἀπόλλω ἡ Ἀνθία διέτριβεν, ἄγει δὴ πρὸς τὸν αἰγιαλὸν τὸν Λάμπωνα εἰπεῖν αὐτῇ εἴ τι οἶδε περὶ κόρης ἐκ Τύρου. ὁ δὲ ἀπόλλων καὶ τὸ ὄνομα εἶπεν ὅτι Ἀνθία. καὶ τὸν γάμον καὶ τὴν ἀσέβειαν τὴν περὶ αὐτόν. καὶ τὸν Μοίριδα ἔρωτα. καὶ τὸ πρόσαγμα τὸ κατ' αὐτῆς καὶ τὴν εἰς Κιλικίαν ὁδόν. ἔλεγέ τε ὡς ἀεί τινος Ἀβροκόμου μέμνηται ἡ κόρη. Ὁ δὲ αὐτὸν ὅστις ἦν ἀεὶ λέγει. ἔωθεν δὲ ἀναστὰς ἤλαυνε τὸν ἐπὶ Κιλικίαν ἐλπίζων Ἀνθίαν εὑρήσειν ἐκεῖ.

Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἱππόθοον τὸν λῃστὴν ἐκείνης μὲν τὰς νυκτὸς ἔμειναν ἀνωχόμενοι. τὸ δ' ἑξῆς περὶ τὴν θυσίαν ἐγίνοντο. παρεσκευάζετο γὰρ πάντα καὶ ἀγάλματα τοῦ Ἄρεως καὶ ξύλα καὶ στεφανώματα. ἔδει γὰρ τὴν θυσίαν γλυφῆς τρόπῳ τῷ σωθῆναι. τὸ μέλλον ἱερεῖον θύεται εἴτε ἄνθρωπος εἴτε βόσκημα εἴη κρεμάσαντες ἐκ δένδρου

f. ~~αὐτὸν, vel αὐτὸν, sc. Ἀνθίαν~~ vel παρ' ἑαυτῷ.

δρας καὶ διασάντες ἠκόντιζον. καὶ ὁπόσοι μὲν ἐπέτυχον τούτων ὁ θεὸς ἐδόκει δέχεσθαι τὴν θυσίαν. ὅσοι δὲ ἀπέτυχον αὖθις ἐξιλάσκοντο. ἔδει δὴ τὴν Ἀνθίαν ἅτως ἱερουργηθῆναι. ὡς δὴ πάντα ἕτοιμα ἦν καὶ κρεμνᾶν τὴν κόρην ἤθελον. ψόφος τις ὕλης ἤκουσε καὶ ἀνθρώπων κλύπος. ἦν δὲ ὁ τῆς εἰρήνης τὴν ἐν Κιλικίᾳ τροφὸς Περίλαος τοὔνομα. ἀνὴρ τὰ τρῶτα τῶν ἐν Κιλικίᾳ δυναμένων. Οὗτος ἐπέσπη τοῖς λησταῖς ὁ Περίλαος μετὰ πολλῆς πολλοὺς καὶ πάντας τε ἀπέκτεινεν. ὀλίγους δὲ καὶ ζῶντας ἔλαβε. μόνος δὲ ὁ Ἱππόθοος ἠδυνήθη διαφυγεῖν ἀραμένου τὰ ὅπλα. ἔλαβε δὲ τὴν Ἀνθίαν Περίλαος καὶ θυθόμενος τὴν μέλλουσαν ἠλέησεν. εἶχε δὲ ἄρα μεγάλην ἀρχὴν συμφορᾶς ὁ ἔλεος Ἀνθίας. ἄγει δὲ αὐτὴν καὶ συλληφθέντας τοὺς λησταῖς εἰς Τάρσον τῆς Κιλικίας. ἡ δὲ συνήθης αὐτῷ τῆς κόρης ὄψις εἰς ἔρωτα ἤγαγε. καὶ κατὰ μικρὸν ἐπαλώκει Περίλαος Ἀνθίας. ὡς δὲ ἦκον εἰς Τάρσον. τοὺς μὲν λῃστὰς εἰς τὴν εἰρκτὴν παρέδωκε. τὴν δὲ Ἀνθίαν ἐθεράπευεν. ἦν δὲ ἅτε γυνὴ Περιλάῳ. ἅτε παῖδες. καὶ βουλὴ χρημάτων οὐκ ὀλίγη. ἔλεγεν ἔν ποτε πρὸς τὴν Ἀνθίαν ὡς πάντα ἂν αὐτὴ γένοιτο Περιλάῳ. γυνὴ καὶ δεσπότις. καὶ παῖδες. ἡ δὲ τὰ μὲν τρῶτα ἀνέσχεν. οὐκ ἔχουσα δὲ ὅ τι ποιήσει βιαζομένῳ καὶ πολλὰ ἐγκειμένῳ. δείσασα μήτι καὶ τολμήσῃ βιαιότερον. συγκατατίθεται μὲν τὸν γάμον. ἱκετεύει δὲ αὐτὸν ἀναμεῖναι χρόνον ὀλίγον. ὅσον ἡμερῶν τριάκοντα

τὰ

vid. p. 67. ad im. pag. majorem partem.

1. θυσίαν, vel θύεσθαι.
4- λης

1. μὲν ἀπ-

τα. καὶ ἄχραντον τηρῆσαι. καὶ σκήπτε]. ** ὁ δὲ Περί- ** desunt nonnulla. vide similem locum p. 52, 53.
λαος πείθε]. καὶ ἐπόμνυ] τηρήσειν αὐτῷ γάμων
ἁγνῶν. εἰς ὅσον ἂν ὁ χρόνος διέλθῃ.

Καὶ ἡ μὲν ἐν Τάρσῳ ἦν μὴ Περιλλάα τὸ χρόνον
ἀναμείνασα τὸν γάμον. Ὁ δὲ Ἀβροκόμης ἦει τὴν διὰ
Κιλικίας ὁδόν. καὶ ἅτε πρὸ πολλοῦ τοῦ ἄνδρα τοῦ λῃσευ- f. πρόρρω πο-
θέντος ἐπεπλάνητο γὰρ καὶ αὐτὸς τὴν διὰ Φρυγίας ὁδὸν) συν- λῶ, vel πόρω, ut f. ἀπ- p. 34.
τυγχάνει τῷ Ἱππόθοῳ ὡπλισμένῳ. ὁ δὲ αὐτὸν ἰδὼν
προσέχει καὶ φιλοφρονεῖται. καὶ δεῖται κοινωνὸν γενέσθαι f. προστρ-
τῆς ὁδοῦ. Ὁρῶ γάρ σε, ὦ μειράκιον, ὅστις ποτὲ εἶ, καὶ
ὀφθῆναι καλόν, καὶ ἄλλως ἀνδρικόν. καὶ ἡ πλάνη φαί-
νεται πάντως ἀδικημένη. ἴσως δὲν Κιλικίαν μὲν ἀπ- μένης?
αφέντες διὰ Καππαδοκίαν, καὶ τὴν ἐκεῖ Πόντον. λέ- f. πόλιν Μά-
γονται γὰρ οἰκεῖν ἄνδρες εὐδαίμονες. Ὁ δὲ Ἀβροκόμης ζακον.
τὴν μὲν Ἀνθίας ζήτησιν οὐ λέγει. συνκατατίθεται δὲ
ἀναγκάζουσι τῷ Ἱππόθοῳ. καὶ ὅρκοις ποιοῦσι συνεργή-
σειν τε καὶ συλλήψεσθαι. ἤλπιζε δὲ ὁ Ἀβροκόμης ἐν
τῇ πολλῇ πλάνῃ τὴν Ἀνθίαν εὑρήσειν. ἐκείνῳ μὲν
δὲν τὴν ἡμέραν ἐπανελθόντες εἰς τὸ ἄντρον εἴτι αὐτοῖς ἔτι
προσιτὸν ἦν. αὐτοὺς καὶ τὸν ἵππον ἀνελάμβανον. ἦν γὰρ τῷ
Ἱππόθοῳ ἵππος ἐν τῇ ὕλῃ κρυπτόμενος.

ΞΕΝΟ-

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

ΤΩΝ ΚΑΤΑ

ΑΝΘΙΑΝ ΚΑΙ ΑΒΡΟΚΟΜΗΝ

ΕΦΕΣΙΑΚΩΝ

ΛΟΓΟΣ Γ.

f. παρ- νιδε p. 37.

Τῇ ὴ ἐξῆς ωεμήεσαν μλὸ Κιλικίαν. ἐπαιῦλο ὴ τ ὁδὸν ὅλι Μάζακον πόλιν τ Καππαδοκίας. μεγάλλω κ καλλιώ. ἐκεῖθεν γὸ Ἱππόθο ἐνενόει συλλεξάμλο νεανίσκως ἁκμάζοντας συςήσασθ ωάλιν τὸ λῃςήριον. ἰῶσι ὴ αὐτοῖς ὰλὰ κωμῶν μεγάλων. ωάνλων ἦν ἀφθονία τ ὅλιτηδείων. κ γὸ ὁ Ἱππόθο ἐμπείρως εἶχε τ Καππαδοκῶν φωνῆς κ αὐτῷ ωάνλες ὡς οἰκείῳ ωροσεφέρονλο. Διανύσανλες ὴ τ ὁδὸν ἡμέραις δέκα εἰς Μάζακον ἔρχονλαι. κ ἀνλαῦθα ωλησίον τ ωυλῶν εἰσῳκίσανλο. κ ἔγνωσαν ἑαυτὰς ἡμερῶν τινῶν ἐκ ᾧ καμάτῳ θεραπεῦσαι. κ δὴ ὐωχῳμλύων αὐτῶν ἐσέναξεν ὁ Ἱππόθο. κ ἐπεδάκρυσεν. Ὁ ὴ Ἀβροκόμης ἤρετο αὐτὸν τίς ἡ αἰτία τ δακρύων. κ ὃς Μεγάλα ἔφη τὰμὰ διηγήμαλα. κ ωολλλὰ ἔχονλα τραγῳδιάν.

Ἐδέετο

Ἐδέετο Ἀβροκόμης εἰπεῖν ὑπισχνέμενος καὶ τὰ καθ' αὐτὸν διηγήσασθαι. ὁ δὲ ἀναλαβὼν ἄνωθεν (μόνοι δὲ ἐτύγχανον ὄντες) ἐξηγεῖται τὰ κατ' αὐτόν. p. 43. lin. 4. p. 45. l. 3. 46. l. 3. 59.

Ἐγώ ἐφη εἰμὶ τὸ μὲν πόλεως Περίνθου, (πλησίον δὲ τῆς Θράκης ἡ πόλις) τὰ τὰ πρῶτα ἐκεῖ δυναμένων. ἀκούεις δὲ καὶ τὴν Πέρινθον ὡς εὐδοξεῖ καὶ τοὺς ἄνδρας ὡς εὐδαίμονες. ἐπαύθα ἐκεῖ νεὸς ὢν ἠράσθην μειρακίου καλοῦ. ἦν δὲ τὸ μειράκιον τῶν ἐπιχωρίων. ὄνομα Ὑπεράνθης ἦν αὐτῷ. ἠράσθην δὲ τὰ πρῶτα ἐν γυμνασίοις διαπαλαίοντα ἰδών. καὶ οὐκ ἐκαρτέρησα. ἑορτῆς ἀγομένης ἐπιχωρίου, καὶ πανηγύρεως ἐπ' αὐτῆς, πρόσειμι τῷ Ὑπεράνθῃ καὶ ἱκετεύω καταικλεῖσαι. ἀκούσαν δὲ τὸ μειράκιον, πάντα ὑπισχνεῖται, καὶ ἐλεήσαν μέ. καὶ τὰ πρῶτά γε τοῦ ἔρωτος ὁδοιπορεῖ φιλήματα, καὶ ψαύσματα, καὶ πολλὰ πὰρ' ἐμοῦ δάκρυα. τέλος δὲ, ἐδωκήθημεν, καιρὸν λαβόμενοι, μόνοι ἀλλήλων μόνοι. καὶ τὸ τῆς ἡλικίας ἀλλήλοις ἀνύποπτον ἦν. καὶ χρόνῳ σωτῆρι πολλῷ συνόντες ἀλλήλοις διαφερόντως. ἕως δαίμων τις ἐνεμέσησε καὶ ἔρχεταί τις ἀπὸ Βυζαντίου, (πλησίον δὲ τὸ Βυζάντιον τῆ Περίνθῳ) ἀνὴρ τῶν τὰ πρῶτα ἐκεῖ δυναμένων. ὃς ἐπὶ πλούτῳ καὶ πολιτείᾳ μεγαφρόνων, Ἀριστόμαχος ἐκαλεῖτο. ἔτος ἐπιβὰς δὲ θὺς τῇ Περίνθῳ, ὡς ὑπό τινος ἀπεσταλμένος κατ' ἐμοῦ θεοῦ, ὁρᾷ τὸν Ὑπεράνθην σοὶ ἐμοὶ καὶ δὴθεὼς ἀλίσκεται μειρακίῳ θαυμάσας τὸ κάλλος πάντα ὁντινοῦν. f. ἐνδ. f. ἐκ καρτερήσαι, p. 40. f. ἄλλοις μέγα φρονῶν

τινῶν ἐπάγεσθαι δυνάμενον. Ἐρασθεὶς δὲ οὐκέτι μετρίως κατεῖχε τὰ ἔρωτα ἀλλὰ τὰ μὲν πρῶτα τῷ μειρακίῳ προσεπεμπεν. ὡς δὲ ἀδύνατον ἦν αὐτῷ. ὁ δὲ Ὑπεράνθης μαθὼν τὸ πρὸς ἐμὲ εὔνοιαν οὐδένα προσίετο. πείθει τὸ πατέρα αὐτοῦ πονηρὸν ἄνδρα καὶ ἐλάττονα χρημάτων. ὁ δὲ αὐτῷ δίδωσι τὸν Ὑπεράνθην προφάσει διδασκαλίας. ἔλεγε γὰρ εἶναι λόγων τεχνίτης. σφαλαθεὶς δὲ αὐτὸν τὰ μὲν πρῶτα κατάκλειστον εἶχε. μετὰ τοῦτο δὲ ἀπῆρεν εἰς Βυζάντιον. εἰπόμην κἀγὼ πάντων καταφρονήσας τῶν ἐμαυτοῦ καὶ ὅσα ἐδυνάμην συνήμην τῷ μειρακίῳ. ἐδυνάμην δὲ ὀλίγα καί μοι φίλημα πάνυ ἐγίνετο. καὶ λαλιὰ δυσχερής. ἐφερόμην δὲ ὑπὸ πολλῶν. τελευταῖον οὐκέτι καρτερῶν ἐμαυτὸν παροξυνάς ἐπάνειμι εἰς Πέρινθον καὶ πάντα ὅσα ἦν μοι κτήματα ἀποδόμενος συλλέξας ἄργυρον εἰς Βυζάντιον ἔρχομαι. καὶ λαθὼν ξιφίδιον, (συνδοκεῖ τοῦτο καὶ τῷ Ὑπεράνθῃ) εἴσειμι νύκτωρ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Ἀρισομάχου, καὶ εὑρίσκω συγκαλακείμενον τῷ παιδίῳ· καὶ ὀργῆς πληθείς, παίω τὸν Ἀρισόμαχον καιρίαν. ἡσυχίας δὲ ἄσης, καὶ πάντων ἀναπαυομένων, ἔξειμι, ὡς εἶχον, λαθών, ἐπαγόμενος καὶ τὸν Ὑπεράνθην. καὶ δι' ὅλης νυκτὸς ὁδεύσας εἰς Πέρινθον, εὑθὺς νεὼς ἐπιβὰς, ἄδηλος εἰδότων, ἔπλεον εἰς Ἀσίαν. καὶ μετρίως μέν τινος διήνυσον εὐτυχῶς ὁ πλοῦς. τελευταῖον δὲ, κατὰ Λέσβον ἡμῖν γυμνάζοις ἐμπίπτει πνεῦμα σφοδρὸν

1. ἀπ-ση νῦν ἔξειμι, ὡς εἶχον, λαθών, ἐπαγόμενος p. 86.

σφοδρὸν, καὶ ἀνατρέπει τὴν ναῦν. κἀγὼ μὲν τῷ Ὑπεράνθῃ συνενηχόμην, ὑπιὼν αὐτῷ, καὶ κατφοτέραν τ' νῆξιν ἐποιέμην. νυκτὸς δὲ γνομένης, ἀκέτι ἔνεστον τὸ μειράκιον παρεῖναι τῷ κολυμβῷ, καὶ ἀποθνήσκει. ἐγὼ δ' ὅσον ἠδυνήθην τὸ σῶμα διασῶσαι ἐπὶ τ' γῆν, καὶ θάψαι. καὶ πολλὰ δακρύσας καὶ στενάξας, ἀφελὼν λείψανα, καὶ δυνηθεὶς ἀπορῆσαί τε ἑνὸς ἐπιτηδείου λίθου, στήλην ἐπέστησα τῷ τάφῳ, καὶ ἐπέγραψα εἰς μνήμην τ' δυστυχοῦς μειρακίου ἐπίγραμμα παρ' αὐτὸν ἐκεῖνον τ' καιρὸν πλασάμην. i.e. τὴν κόμην, 42.

Ἰατρόθεν κλεινῷ τεῦξεν τόδε σῆμ' Ὑπεράνθῃ
Οὐ τάφον ἐκ θανάτου ἀγαθὸν ἱερῆος πολίτου
Ἐς βάθος ἐκ γαίης. ἄνθος κλυτὸν ὃν ποτε δαίμων
Ἥρπασεν ἐν πελάγει μεγάλου πνεύσαντος ἀήτου.

Τὰ νῦν ἐλεύθεν ἦν ὡς μὲν Πέρινθον ἐλθεῖν ἐδιέγνων, ἐτράπην ἦν δι' Ἀσίας ἐπὶ Φρυγίαν τ' μεγάλην καὶ Παμφυλίαν. κἀνταῦθα ἀπορίᾳ βίου καὶ ἀθυμίᾳ τ' συμφορᾶς ἐπέδωκα ἐμαυτὸν ληστηρίῳ, καὶ τὰ μὲν πρῶτα ὑπηρέτης ληστηρίου γνόμην τὸ τελευταῖον ἦν πρὸς Κιλικίαν αὐτὸς συνεστησάμην ληστήριον, εὐδοκιμήσαν ἐπὶ πολύ, ἕως ἐλήφθησαν οἱ σὺν ἐμοὶ, ὀλίγοι πολλοῖς τ' σὺν ἰδεῖν. αὐτὴ μὲν ἡ τ' ἐμῶν διηγημάτων τύχη. σὺ δ' ὦ φίλταλε εἰπέ μοι τὰ ἑαυτοῦ. δῆλον ἐνενόμην μοι γενόμενον.

δῆλον δὲ εἰ μεγάλη τινὶ ἀνάγκῃ τῆ κξ' τ πλάνλω χρώμθα.

Λέγει δ' ὁ Ἀβροκόμης ὅτι Ἐφέσιος καὶ ὅτι ἠρράθη κόρης καὶ ὅτι ἔγημθ αὐτλὼ καὶ τὰ μανλάμαλα καὶ τ ἀποδημίαν καὶ τὰς πειρατὰς καὶ τ' Ἄψυρτον. καὶ τ Μανλὼ καὶ τὰ δεσμὰ καὶ τ Φυγλὼ καὶ τ αἰπόλον καὶ τ μέχρι Κιλικίας ὁδόν. Ἔτι λέγονλος αὐτ σωανεθρλώησεν ὁ Ἰωπόθος λέγων. Ὦ πατέρες ἐμοὶ. ὦ πατρὶς ἣν ποτε ὄψομαι. ὦ πάνλων μοι Ὑπεράνθη φίλταλε σὺ μὲν δ' Ἀβροκόμη καὶ ὄψη τ ἐρωμένλω καὶ ἀπολήψη χρόνῳ ποτέ. ἐγὼ δ' Ὑπεράνθλω ἰδεῖν οὐκέτι δλνήσομαι. Λέγων ἐδείκνυέ τε τ κόμλω καὶ ἐπεδάκρυεν αὐτῇ. ὡς δ' ἱκανῶς ἐθρήνησαν ἀμφότεροι ἀποβλέψας εἰς τ Ἀβροκόμλω ὁ Ἰωπόθος

f. Ἀλλὰ, Ἄλλο, ἔφη, σοι ὀλίγον διήγημα πάρεῖλθον σὺ εἰπὼν πρὸ ὀλίγου δ' τὸ λησήριον ἁλῶναι, ἐπέσχε τῷ ἄνδρῳ κόρη καλὴ πλανωμθνη, τ ἡλικίαν ἔχουσα τ αὐτλώ σοι, καὶ πατρίδα ἔλεγε τ σλώ. πλεὸν δὲ οὐδὲν ἔμαθον. ταύτλω ἔδοξε τῷ Ἄρει θῦσαι. καὶ δὴ πάνλα ἦν παρεσκλασμθνα, καὶ ἐπέσησαν οἱ διώκονλες. κἀγὼ μθν ἐξέφυγον, ἢ δ' οὐκ οἶδα ὅ,τι ἐγένετο. ἦν δ' καλὴ πάνυ, Ἀβροκόμη, καὶ ἐσαλμθνη λιτῶσι· κόμη ξανθὴ, χαριέντες ὀφθαλμοί. Ἔτι λέγονλος αὐτ, ἀνεβόησεν Ἀβροκόμης, Τλὼ ἐμλὼ Ἀνθίαν εὑρακας, Ἰωπόθοε. πῶ δ' ἄρα καὶ πέφλγε; τίς δ' αὐτλὼ ἔχει γῆ; ὅπὶ Κι-

λικίαν

λικίαν τραπώμεθα, ἐκείνῳ ζητήσωμεν. οὐκ ἔστι πόρρω τῆς λῃστηρίου. ναὶ, πρὸς αὐτόν σοι ψυχῶ Ὑπεράνθης μή με ἐκὼν ἀδικήσῃς, ἀλλ' ἴωμεν ὅπου δυνησόμεθα Ἀνθίαν εὑρεῖν. Ὑπισχνεῖται ὁ Ἱππόθοος πάντα ποιήσειν, ἔλεγε δεῖν ὀλίγους συλλέξαντας πρὸς ἀσφάλειαν τῆς ὁδοῦ.

Καὶ οἱ μὲν ἐν τούτοις ἦσαν, ἐννοοῦντες ὅπως ἐπίσω τὴν εἰς Κιλικίαν ἐλεύσονται. τῇ δὲ Ἀνθίᾳ αἱ τριάκοντα παρεληλύθεσαν ἡμέραι. καὶ παρεσκεύαζετο τῷ Περιλάῳ τὰ περὶ τὸν γάμον ἱερεῖα καὶ κατήγετο ἐκ τῶν χωρίων. πολλοὶ δὲ καὶ τῶν πολιτῶν συνεώρταζον τὸν Ἀνθίας γάμον. ἐν δὲ τῷ χρόνῳ οὗ ἡ Ἀνθία ληφθεῖσα ὑπὸ τῆς λῃστηρίου, ἦλθεν εἰς τὸν Τάρσον πρεσβύτης Ἐφέσιος, ἰατρὸς τὴν τέχνην, Εὔδοξος τὄνομα. ἦκε δὲ ναυαγίῳ περιπεσὼν εἰς Αἴγυπτον πλέων. ὅτος ὁ Εὔδοξος περὶ μὲν καὶ τοὺς ἄλλους ἄνδρας ὅσοι Ταρσέων εὐδοκιμώτατοι, ὃς μὲν ἑταῖρος, ὃς δὲ γείτων αὐτῶν, διηγεῖτο ἑκάστῳ τὴν συμφορὰν, προσῆλθε δὲ καὶ τῷ Περιλάῳ καὶ εἶπεν ὅτι Ἐφέσιος καὶ ἰατρὸς τὴν τέχνην. ὁ δὲ αὐτὸν λαβὼν ἄγει πρὸς τὴν Ἀνθίαν ἡδήσεως νομίζων ἀνδρὶ ὀφθέντι Ἐφεσίῳ. ἡ δὲ ἐφιλοφρόνει τότε τὸν Εὔδοξον καὶ ἀνεπυνθάνετο εἴ τι περὶ τῆς αὐτῆς λέγειν ἔχοι. ὁ δὲ, ὅτι ὀδὲν ἐπίσαιτο, μακρᾶς αὐτῇ τὰς ἀποδημίας τὰς ἀπὸ Ἐφέσου γεγενημένης. ἀλλ' ὀδὲν ἧττον ἔχαιρεν αὐτῇ ἡ Ἀνθία.

p. 48.

*** f. τε, vel, ἐφ φρονεῖτό τε

καὶ εἰσῆει παρ' ἕκασα πρὸς τὴν Ἀνθίαν πάντων ἀπολαύων τ' ἐπιτηδείων. ἀεὶ δὲ ὁμιλῶν αὐτῆς εἰς
ε Ἔφησον συναπεμφθῆναι. καὶ ἄρα καὶ παῖδες ἦσαν ϛ.
αὐτῷ καὶ γυνή. Ὡς δ' ἂν πάντα τὰ περὶ τ' γάμον συν-
τέλεσο τῷ Περιλάῳ ἐφοιτήκει ἡ * * καὶ δεῖπνον μὲν
αὐτοῖς πολυτελὲς ἡτοίμασο. καὶ ἡ Ἀνθία συνεκόσμητο
κόσμῳ νυμφικῷ. ἐπαύετο δὲ ἔτε νύκτωρ ἔτε μεθ' ἡ-
μέραν δακρύουσα. ἀλλ' ἀεὶ πρὸ ὀφθαλμῶν εἶχεν Ἀ-
βροκόμην. ἐνενοεῖτο δὲ ἅμα πολλά. τ' ἔρωτα τὸν
ὅρκον τ' πατρίδα τὸν πατέρας τ' ἀνάγκην τ' γά-
μον. ἐν δὴ καθ' αὑτὴν γνομένη καιρὸν λαβομένη.
παραίξασα τὰς κόμας Ὦ πάντα ἄδικε ἐγώ φη-
σι καὶ πονηρέ. ὡς ἐγὼ τοῖς ἴσοις Ἀβροκόμῃ ἀμεί-
βομαι. ὁ μὲν γε ἵνα ἐμοὶ ἀνὴρ μείνῃ καὶ δεσμὰ ὑπο-
μένει καὶ βασάνους καὶ ἴσως που καὶ τέθνηκεν. ἐγὼ δὲ καὶ
ἐκείνων ἀμνημονῶ καὶ γαμοῦμαι δυσυχής. καὶ τ' ὑμέ-
ναιον ᾄσει τις ἐπ' ἐμοὶ καὶ ἐπ' ὄνῃ ἀφίξομαι τῷ
μοι Περιλάῳ. ἀλλ' ὦ φιλτάτη μου πασῶν Ἀβροκόμου
ψυχή. μηδέν τι ὑπὲρ ἐμοῦ λυπηθῇς. ἐγὼ γάρ ποτε
ἐκοῦσα ἀδικήσαιμί σε. ἐλεύσομαι, καὶ μέχρι θανάτου
μείνασα νύμφη σή. Ταῦτα εἶπε καὶ ἀφικομένη παρ'
αὐτὴν ἐς Ἐυδόξαν ἐς Ἔφεσίαν ἰατρὸν ἀπαγαγοῦσα
αὐτὸν ἐπ' οἴκημά τι ἠρεμαῖον. προσπίπτει τοῖς γό-
νασιν αὐτοῦ. καὶ ἱκετεύει μηδενὶ καλεῖπεῖν τ' ῥηθησο-
μένων μηδὲν καὶ ὁρκίζει τ' πάτριον θεὰν Ἄρτεμιν

ξυμπρᾶξαι

ξυμπεᾶξαι πάντα ὅσα ἂν αὐτὸ δεηθῇ. ἀνίσησιν αὐτῷ ὁ Εὐδοξος πολλὰ θρηνῆσαν. καὶ θαῤῥεῖν παρεκάλει. καὶ ἐπώμνυε πάντα ποιήσειν ὑπισχνέμενος. λέγει δὴ αὐτῷ τὴν Ἀβροκόμα ἔρωτα καὶ τὰς ὅρκους τὰς πρὸς ἐκεῖνον. καὶ τὰς περὶ τῆς σωφροσύνης συνθήκας. καὶ Εἰ μὴ ἦν ζῶσαν ἔφη με ἀπολαβεῖν ζῶντα Ἀβροκόμου ἢ λαθεῖν ἀποδρᾶσαν ἐντεῦθεν περὶ τούτων ἂν ἐβουλευόμην. ἐπειδὴ δὴ ὁ μὲν τέθνηκε, φυγεῖν δὴ ἀδύνατον, καὶ τὴν μέλλοντα ἁμήχανον ὑπομεῖναι γάμον, (ἅτε δὴ τὰς συνθήκας παραβήσομαι τὰς πρὸς Ἀβροκόμου, ἅτε τὸν ὅρκον ὑπερόψομαι) σὺ πάντως βοηθὸς ἡμῖν γένου, φάρμακον ἔρων πόθεν ὁ κακῶν με ἀπαλλάξει τὴν κακοδαίμονα. ἔσαι δὴ ἀντὶ τούτων σοι πολλὰ μὲν καὶ παρὰ τῶν θεῶν, οἷς ἐπεύξομαι καὶ πρὸ ἅπαντα θανάτου πολλάκις ὑπὲρ σοῦ, αὐτὴ δέ σοι καὶ ἀργύριον δώσω, καὶ τὴν παραπομπὴν ἐπισκευάσω. δυνήσῃ δὴ πρὸ τοῦ πύθεσθαί τινα ἐπιβὰς νεὼς τὴν ἐπ' Ἔφεσον πλεῖν. ἐκεῖ δὴ γενόμενος, ἀναζητήσας τοὺς γονεῖς Μεγαμήδη τε καὶ Εὐίππῳ, ἄγγελλε αὐτοῖς τὴν ἐμὴν τελευτήν, καὶ πάντα τὰ κατ' αὐτὴν ἀποδημίαν. ὅτι Ἀβροκόμης ἀπόλωλε λέγε. Εἰποῦσα τὰ ποδῶν αὐτοῦ προσκυλίετο καὶ ἐδεῖτο μηδὲν ἀνιεπεῖν αὐτῇ. δοῦναί τε τὸ φάρμακον. καὶ προσομίσασα εἴκοσι μνᾶς ἀργυρίου περιδέραιά τε αὐτῆς, (ἦν δὴ αὐτῇ πάντα ἄφθονα, πάντων γὰρ ἐξουσίαν εἶχε τὴν Περγαμάου) δίδωσι τῷ Εὐδόξῳ.

l. προκ—p 49.

δόξῳ. ὁ ᾗ βαλδυσάμβῳ πολλὰ, καὶ τὴν κόρῃν οἰκτείρας τὴν συμφορᾶς, καὶ τὴν εἰς Ἔφεσον ἐπιθυμῶν ὁδὸν, καὶ τὸ ἁρπυιέναι, καὶ τῶν δώρων ἡττώμβῳ, ὑπισχνεῖται δώσειν τὸ φάρμακον. καὶ ἀπῄει κομιῶν. ἡ ᾗ ἐν τούτῳ πολλὰ καταθρηνεῖ τὴν τε ἡλικίαν καὶ ὀδυρομβή τὴν ἑαυτῆς, καὶ ὅτι μέλλοι πρὸ ὥρας ἀποθανεῖσθαι λυπουμβή. πολλὰ ᾗ Ἀβροκόμην ὡς παρόντα ἀνεκάλει. Ἐν τούτῳ ὀλίγον διαλιπὼν ὁ Εὐδοξος ἔρχεται κομίζων θανάσιμον ἀλλὰ φάρμακον, ὑπνωτικὸν δέ, ὡς μή τι παθεῖν τὴν κόρην, καὶ αὐτὸν ἐφοδίων τυχόντα ἀνασωθῆναι. Λαβοῦσα ᾗ ἡ Ἀνθία καὶ πολλὰ γνοῦσα χάριν αὐτῷ, ἀποπέμπει. καὶ ὁ μὲν δύθυς ἐπιβὰς νεὼς, ἐπανήχθη. ἡ ᾗ καιρὸν ἐπιτήδειον ἐζήτει πρὸς τὴν πόσιν τοῦ φαρμάκου.

Καὶ ἤδη μὲν νὺξ ἦν παρεσκευάζετο ᾗ ὁ θάλαμος καὶ ἦκον οἱ ἐπὶ τούτῳ τεταγμένοι τὴν Ἀνθίαν ἐξαίροντες. ἡ ᾗ ἄκουσα μὲν καὶ δεδακρυμένη ἐξῄει ἐν τῇ χειρὶ κρύπτουσα τὸ φάρμακον. καὶ ὡς πλησίον τοῦ θαλάμου γίνεται οἱ οἰκεῖοι ἀνεθόρυβησαν τὸν ὑμέναιον. ἐδάκρυεν· οὐχὶ ᾗ ἀνωδύρετο καὶ ἐδάκρυεν, ὅτως. Ἐγὼ λέγουσα πρότερον ἡγόμην Ἀβροκόμῃ νυμφίῳ. καὶ παρέπεμπεν ἡμᾶς πρὸς ἐρωτικὸν καὶ ὑμέναιος ἦγετο ἐπὶ γάμοις εὐδαίμοσι. νυνὶ ᾗ τί ποιήσεις Ἀνθία; ἀδικήσεις Ἀβροκόμην, τὸν ἄνδρα, τὸν ἐρώμενον, τὸν σέ τεθνηκόσθε, νῦν τα; οὐκ ὅτως ἀνανδρος ἐγὼ, δὲν ἐν τοῖς κακοῖς δειλή.

δειλή. δεδόχθω ταῦτα. πίνω μὴν τὸ φάρμακον. Ἀβροκόμην εἶναι δεῖ μοι ἄνδρα. ἐκεῖνον κὴ τεθνηκότα βάλλομαι. Ταῦτα ἔλεγε κὴ ἤγετο εἰς τ̃ θάλαμον. κὴ δὴ μόνη μὴν ἐγεγόνει. ἔτι ὁ Περίλαος μ̃ τ̃ φίλων διωχεῖτο. σκηψαμένη ὑ τῇ ἀγωνίᾳ ὑπὸ δίψης καταληφθαι. ἐκέλευσεν αὐτὴ τινὶ τ̃ οἰκετῶν ὕδωρ ἐνέγκειν ὡς δὴ πιομένη. κὴ δὴ κομιθέντος ἐκπώματος, λαβοῦσα, ἀδενὸς ἔνδον αὐτῇ παρόντος, ἐμβάλλει τὸ φάρμακον. κὴ δακρύσασα, Ὦ φιλτάτη φησὶν Ἀβροκόμη ψυχή. ἰδοὺ σοι τὰς ὑποχέσεις ἀποδίδωμι, κὴ ὁδὸν ἔρχομαι τ̃ πρό σε, δυσυχῆ μὴν, ἀλλ' ἀναγκαῖον. κὴ δέχου με ἄσμενος, καί μοι πάρεχε τ̃ ἐκεῖ μετά σου διαιταν δαίμονα. Εἰποῦσα ἔπιε τὸ φάρμακον. κὴ δίθυς ὕπνος αὐτὴν κατεῖχε. κὴ ἔπιπτεν εἰς γῆν. κὴ ἐποίει τὸ φάρμακον ὅσα ἐδύνατο. ὡς ὁ εἰσῆλθεν ὁ Περίλαος δίθυς ἰδὼν τ̃ Ἀνθίαν νεκρὸν ἐξεπλάγη κὴ ἀνεβόησε. θόρυβός τε πολὺς τ̃ κ̃ τὴν οἰκίαν ἦν. κὴ πάθη συμμιγῆ, οἰμωγὴ, φόβος, ἔκπληξις. οἱ μὴν οὐκ εἴρων τὴν δοκοῦσαν τεθνηκέναι, οἱ δ' σωήχθησαν Περιλάῳ. πάντες δ' ἐθρήνων τὸ γεγονός. ὁ δ' Περίλαος, τὴν ἐαυτῆς πειρήναμενος, ἐμπεσῶν τῷ σώματι, Ὦ φιλτάτη μοι κόρη, φησίν. ὦ πρὸ τ̃ γάμων καταλιποῦσα τ̃ ἐρῶντα. ὀλίγαις ἡμέραις νύμφη Περιλάου γενομένη. εἰς οἷόν σε θάλαμον τ̃ τάφον ἄξομαι; δαίμων ἄρα

ὅσις

f. αὐτῇ

— xv. p. 14.

ὅσις ποτὲ Ἀβροκόμης ἦν, μακάριόν γε ἐκεῖνον ὡς ἀληθῶς, τηλικαῦτα παρ' ἐρωμένης λαβὼν δῶρα. Ὁ μὲν τοιαῦτα ἐθρήνει. περιβεβλήκει γὰρ ἅπασαν. καὶ ἡπτάζετο χεῖράς τε καὶ πόδας, Νύμφη, λέγων, ἀθλία, γύναι δυσυχεστέρα. Ἐκόσμει γὰρ αὐτὴν πολλὴν ἐσθῆτα ἐνδύων. πολὺν γὰρ περιθεὶς χρυσόν. καὶ ἐκέτι φέρων τὴν θέαν. ἡμέρας γὰρ μιᾶς ἐνθέμενος κλίνῃ τὴν Ἀνθίαν, (ἡ γὰρ ἔκειτο ἀναισθητοῦσα) ἦγεν εἰς τὸν πλησίον τοῦ πόλεως τάφον. κἀνταῦθα κατέθετο ἐν τινὶ οἰκήματι. πολλὰ μὲν ἐπισφάξας ἱερεῖα. πολλὴν γὰρ ἐσθῆτα. καὶ κόσμον ἄλλον ἐπικαύσας.

Ὁ μὲν ἐπελέσας τὰ νομιζόμενα ὑπὸ τῶν οἰκείων εἰς τὴν πόλιν ἦγετο. καταλειφθεῖσα γὰρ ἐν τῷ τάφῳ ἡ Ἀνθία, ἑαυτῆς γνομένη, καὶ σωθεῖσα ὅτι μὴ τὸ φάρμακον θανάσιμον ἦν, σπασάξασα καὶ δακρύσασα Ὦ ψυσάμενόν με τὸ φάρμακον, φησὶν. ὦ κωλύσαν ὁδεῦσαι πρὸς τὸν Ἀβροκόμην ὁδὸν δύτυχῆ. ἐσφάλην ἄρα, πάντα κενά, καὶ τοῦ ἐπιθυμίας τοῦ θανάτου. ἀλλὰ ἔνεσί γε ἐν τῷ τάφῳ μένασαν τὸ ἔργον ἐργάσασθαι τῷ φαρμάκῳ λιμῷ. ὁ γὰρ ἐπεσθέν μέ τις ἀνέλοιτο. ὁδ' ἂν ἐπίδοιμι τὴν ἥλιον. ὁδ' ἂν εἰς φῶς ἐλθύσωμαι. Ταῦτα εἰποῦσα ἐκαρτέρει τὸν θάνατον προσδεχομένη γναίως. ἐκ δὲ τούτου νυκτὸς ἐπιγνομένης λῃσαί τινες μαθόντες ὅτι κόρη τέθαπται πλουσίως. καὶ πολὺς μὲν αὐτῇ κόσμος συγκατάκειτο γυναι-

1. κενὴ, τοῦ

γυναικεῖ. πολὺς δὲ ἄργυρος καὶ χρυσός. ἦλθον ἐπὶ τὸν τάφον. καὶ ἀναῤῥήξαντες ἐκ τάφου τὰς θύρας. εἰσελθόντες τὸν νεκρὸν ἀνηρέυνων καὶ τὴν Ἀνθίαν ζῶσαν ὁρῶσι. μέγα δὲ καὶ τοῦτο κέρδος ἡγούμενοι, ἀνίσων τε αὐτῷ, καὶ ἄγειν ἐβούλοντο. ἡ δὲ τῶν ποδῶν αὐτῶν προκυλιομένη πολλὰ ἐδεῖτο. Ἄνδρες, οἵτινές ἐστε, λέγουσα, τὸν μὲν κόσμον τοῦτον ἅπαντα, ὅσος ἐστὶ, καὶ ἅπαντα τὰ q. ὅδος συναφέντα λαβόντες κομίζετε. φείσασθε δὲ σώματος. δυσὶν ἀνάκειμαι θεοῖς, Ἔρωτι καὶ Θανάτῳ· τούτοις ἐάσατε σχολάσαι με. ναὶ, πρὸς τῶν θεῶν τῶν πατρώων ὑμῶν, μή με ἡμέρᾳ δείξητε, τὴν ἄξια νυκτὸς καὶ σκότους δυσυχοῦσαν. Ταῦτα ἔλεγεν. οὐκ ἔπειθε δὲ τοὺς λῃστάς. ἀλλ' ἐξαγαγόντες αὐτὸν ἐκ τάφου, κατήγαγον ἐπὶ θάλατταν. καὶ ἐνθέμενοι σκάφει τινὶ εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀνήγοντο. ἐν δὲ τῷ πλοίῳ ἐθεράπευον αὐτὸν καὶ θαῤῥεῖν παρεκάλουν. ἡ δὲ ἐν οἷοις κακοῖς ἐγεγόνει πάλιν ἐννοήσασα, θρηνοῦσα καὶ ὀδυρομένη, Πάλιν, ἔφησε, λῃσαὶ καὶ θάλασσα. πάλιν αἰχμάλωτος ἐγώ. ἀλλὰ νῦν δυσυχέστερον, ὅτι μὴ μετ' Ἀβροκόμα. τίς με ἄρα ὑποδέξεται γῆ; τίνας δὲ ἀνθρώπους ὄψομαι; μὴ Μοίρων ἔτι. μὴ Μανῶ. μὴ Περίλαον. μὴ Κιλικίαν. ἔλθοιμι δὲ ἐνθάδε. κἂν τάφον Ἀβροκόμα μόνον ὄψομαι. Ταῦτα ἐκάστοτε ἐδάκρυε. καὶ αὐτὴ μὲν ὑπὸ τοῦ πόθου ὑπὸ τροφῆς προσίετο. ἠνάγκαζον δὲ οἱ λῃσαί.

Καὶ οἱ μὲν ἀνύσαντες ἡμέρας οὐκ ὀλίγας τὴν πόλιν κατῆραν εἰς Ἀλεξάνδρειαν. κἀνταῦθα ἐξεβίβασαν τὴν Ἀνθίαν. καὶ διέγνωσαν ὅτι ἡ πόλις πολυάνδρου τινὸς ἐμπόριός ἐστιν. Ὁ δὲ Περίλαος μαθὼν τὴν ἀδελφὴν διωρυγὴν καὶ τὸ σῶμα τοῦ ἀπώλειαν ἐν πολλῇ καὶ ἀναπαύστῳ λύπῃ ἦν. ὁ δὲ Ἀβροκόμης ἐζήτει καὶ ἐπολυπραγμόνει εἴ τις δύναιτο κόρην πόθεν ξένην αἰχμάλωτον μετὰ λῃστῶν ἀφθεῖσαν. ὡς δὲ οὐδὲν εὗρεν, ἀποκαμὼν ἦλθεν ἐπὶ κατήγορον. δεῖπνον δὲ αὐτοῖς οἱ περὶ τὴν Ἱππόθοαν παρεσκεύασαν. καὶ οἱ μὲν ἄλλοι ἐδειπνοποιοῦντο, ὁ δὲ Ἀβροκόμης πάνυ ἄθυμος ἦν. καὶ αὐτὸν ἐπὶ τὴν κλίνης ῥίψας, ἔκλαιε, καὶ ἔκειτο οὐδὲν προσιέμενος. προσιόντος δέ τοῦ πότου, τοῖς περὶ τὴν Ἱππόθοαν παρῆσα καί τις πρεσβύτις ἄρχειν διηγήματος, ᾗ ὄνομα Χρυσίον. Ἀκούσατε ἔφη ὦ ξένοι πάθους οὐ πρὸ πολλοῦ γενομένου ἐν τῇ πόλει. Περιλάου τις ἀνὴρ τῶν τὰ πρῶτα δυναμένων ἄρχειν μὲν ἐχειροτονήθη τοῦ εἰρήνης τοῦ ἐν Κιλικίᾳ. ἐξελθὼν δὲ ἐπὶ λῃστῶν ζήτησιν ἤγαγέ τινας συλλαβὼν λῃστὰς καὶ μετ' αὐτῶν κόρην καλὴν. καὶ ταύτην ἔπειθεν αὐτῷ γαμηθῆναι. καὶ πάντα μὲν τὰ πρὸς τὸν γάμον ἐπετέλεσε. ἡ δὲ εἰς τὸν θάλαμον εἰσελθοῦσα εἴτε μανεῖσα εἴτε ἄλλου τινὸς ἐρῶσα, πιοῦσα φάρμακόν ποθεν, ἀπεθνήσκει. ἔστι δὲ ὁ τοῦ θανάτου τρόπος αὐτῆς ἔλεγετο. Ἀκούσας ὁ Ἱππόθοος, Αὕτη, ἔφησεν, ἔστιν ἡ κόρη

κόρη ἡν Ἀβροκόμης ζητεῖ. Ὁ δ' Ἀβροκόμης ἤκουε μὲν τᾶ διηγήματος, παρεῖτο δ' ὑπ' ἀθυμίας. ὀψὲ δ' κ' ἀναθορὼν ἐκ τᾶ Ἱππόθου φωνᾶς. Ἀλλὰ νδν μὲν σαφῶς τέθνηκεν Ἀνθία. κ' τάφος ἴσως αὐτᾶς ἐστιν ἐνθάδε κ' τὸ σῶμα σώζεται. Λέγων ἐδεῖτο τ πρεσβύτιδος τ Χρυσίδος ἄγειν ἐπὶ τ τάφον αὐτᾶς κ' δεῖξαι τὸ σῶμα. ἡ δ' ἀνασενάξασα Τᾶτο γὰρ ἔφη τᾷ κόρᾳ ταλαιπώρῳ τὸ δυσυχέστατον. ὁ μὲν γὰρ Περίλαος κ' ἔθαψεν αὐτὰν πολυτελῶς κ' ἐκόσμησε. πυθόμενοι δ' τὰ συλαφέντα λῃσαὶ ἀνορύξαντες τ τάφον τόν τε κόσμον ἀνείλοντο κ' τὸ σῶμα ἀφανὲς ἐποίησαν. ἐφ' οἷς πολλὴ κ' μεγάλη ζήτησις ὑπὸ Περγλάδος γίνεται. Ἀκούσας ὁ Ἀβροκόμης ἀπεῤῥήξε τ χιτῶνα κ' μεγάλως ἀνωδύρετο. Καλῶς μὲν κὴ σωφρόνως ἀποθανοῦσαν Ἀνθίαν, δυσυχῶς δ' μὴ τ θάνατον ἀπολαμένλω, τίς ἆρα λῃσὴς ὅτως ἐρωτικὸς ἵνα κ' νεκρᾶς ἐπιθυμήσῃ σε; ἵνα κ' τὸ σῶμα ἀφέληται; ἀπεσερήθλω σε ὁ δυσυχὴς κ' τ μόνης ἐμοὶ παραμυθίας. ἀποθανεῖν μὴ ὤν ἔγνωσαι πάντως. ἀλλὰ τὰ πρῶτα καρτερήσω μέχρι σε τὸ σῶμα ἔυρω τὸ σὸν κ' περιβαλὼν ἐμαυτὸν ἐκείνῳ συγκαταθάψω. Ταῦτα ἔλεγεν ὀδυρόμενος. θαῤῥεῖν δ' αὐτὸν παρεκάλεν οἱ περὶ τ Ἱππόθοον. τότε μὴ ἀνεπαύσαντο δι' ὅλης νυκτὸς. ἔννοια δ' πάντων Ἀβροκόμᾳ εἰσήρχετο. Ἀνθίας δ θανάτου δ τάφου τ

ἀπω-

f. ὦ
-θα -θία,
-νη,
f. μέχρις ὃ μ

ἀπωλείας. καὶ δὴ καὶ ἐκέτι καρτερῶν, λαθὼν πάντας, (ἔκεινο δὲ ὑπὸ μέθης οἱ περὶ τὸν Ἰαπόθεον) ἔξεισιν ὡς δή τινα χρήζων. καὶ καταλιπὼν πάντας ἐπὶ τὴν θάλατταν ἔρχεται. καὶ ἐπιτυγχάνει νεὼς εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἀναγομένης. καὶ ἐπιβὰς ἀνάγεται. ἐλπίζων καὶ τὰς νήσους, τὰς συλήσαντας πάντα, ἐν Αἰγύπτῳ καταλήψεσθαι. ὡδήγει δὲ αὐτὸν εἰς ταῦτα ἐλπὶς δυσχής.

f. Ἀνθίαν

ὁδηγεῖ vel ἀδήγει

Καὶ ὁ μὲν ἐπλεῖ τὸν ἐπ' Ἀλεξάνδρειαν. ἡμέρας δὲ γενομένης οἱ περὶ τὸν Ἰαπόθεον ἠνιῶντο μὲν ἐπὶ τῷ ἀπαλλαχθῆναι τὸν Ἀβροκόμαν. ἀναλαβόντες δὲ αὐτὰς ἡμερῶν ὀλίγων ἔγνωσαν τὴν ἐπὶ Συρίας καὶ Φοινίκης νήσους οὖσαν. Οἱ δὲ νῆσαι τὴν Ἀνθίαν εἰς Ἀλεξάνδρειαν παρέδωκαν ἐμπόροις πολὺ λαβόντες ἀργύριον. οἱ δὲ ἔτρεφον αὐτὴν πολυτελῶς καὶ τὸ σῶμα ἐθεράπευον ζητοῦντες ἀεὶ τὸν ὠνησόμενον κατ' ἀξίαν. ἔρχεται δή τις εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἐκ τῆς Ἰνδικῆς τῶν ἐκεῖ βασιλέων κατὰ θεὰν τὴν πόλεως καὶ κατ' ἐξαίρειαν ἐμπορίας Ψάμμις τὸ ὄνομα. ἅτος ὁ Ψάμμις ὁρῶν τὴν Ἀνθίαν πρᾶγμα τοῖς ἐμπόροις, καὶ ἰδὼν ἀλίσκεται καὶ ἀργύριον δίδωσι τοῖς ἐμπόροις πολὺ καὶ λαμβάνει θεράπαιναν αὐτήν. ὠνησάμενον δὲ ἄνθρωπον βάρβαρον καὶ λύθυς ἐπιχειρεῖ βιάζεσθαι καὶ χρῆσθαι πρὸς σωφροσίαν. ἃ θέλουσα δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἀνέλεγε. τελευταῖον δὲ σκήπτεται πρὸς τὸν Ψάμμιν

f. ὁρᾷ

μιν

μιν, (δεισιδαίμονες γὰρ φύσει βάρβαροι) ὅτι αὐτὴν ὁ πατὴρ γυναμένῳ ἀναθείη Ἴσιδι μέχρις ὥρας γάμων. καὶ ἔλεγεν ἔτι τὸ κόρον ἐνιαυτῷ τίθεσθαι. Ἣν δὲ φησὶν ἐξυβρίσης εἰς τὴν ἱερὰν τοῦ θεοῦ μιαίσει μὲν ἐκείνη. χαλεπὴ γὰρ ἡ τιμωρία. Πείθεται Ψάμμις καὶ τὸν θεὸν προσκυνεῖ. καὶ Ἀνθίας ἀπέχεται.

Ἡ γὰρ ἔτι πρὸ Ψάμμιδι ἦν φρουρουμένη ἱερὰ τῆς Ἴσιδος νομιζομένη. ἡ γὰρ ναῦς ἡ τοῦ Ἀβροκόμου ἔχουσα τοὺς μὲν κατ' Ἀλεξάνδρειαν πλοῦς διαμαρτάνει. ἐμπίπτει γὰρ ἐπὶ τὰς σκόλους τοῦ Νείλου τοῦ τε Παραιτίου καλουμένου καὶ Φοινίκης ὅση πρὸς θαλάσσῃ. ἐκπεσοῦσι γὰρ αὐτοῖς ὑπὸ δεομένους τοῦ σκεῦ ποιμένων, τὰ γὰρ φόρτια διαρπάζουσι καὶ τοὺς ἄνδρας δεσμοῦσι καὶ ἄγουσιν ὁδὸν ἔρημον πολλοῦ εἰς Πηλούσιον τῆς Αἰγύπτου πόλιν καὶ ἐνταῦθα πιπράσκουσιν ἄλλον ἄλλῳ. ὠνεῖται γὰρ τοῦ Ἀβροκόμου πρεσβύτης σκυτοτόμος, (ἦν γὰρ σπανιμάχος) Ἄραξος τοὔνομα. ὅτος ὁ Ἄραξος εἶχε γυναῖκα ὀφθῆναι μὲν καλὴν, ἀκοῦσαι πολὺ χείρω, ἅπασαν ἀκρασίαν ὑπερβεβληκυῖαν, Κυνὼ τὸ ὄνομα. αὕτη ἡ Κυνὼ ἐρᾷ τοῦ Ἀβροκόμου δούλου ἀχθέντος εἰς τὴν οἰκίαν. καὶ οὐκέτι καρτερεῖν δυνηθεῖσα, καὶ ἐρασθῆναι καὶ ἀπολαῦσαι ἐθέλει τῆς ἐπιθυμίας. Ὁ μὲν δὴ Ἄραξος ἠγάπα τὸν Ἀβροκόμου καὶ παῖδα ἐποιεῖτο· ἡ δὲ Κυνὼ προσφέρει λόγον περὶ σωτηρίας. καὶ δεῖται πείθεσθαι, καὶ ἄνδρα ἔχειν ὑπερ-

Παραιτώνιον. Strabo lib. 17.

μὲν

f. δυναμένη, p. 60. 27. 6.

f. ἐξῆν. vide p. 39. l. 1.

ὑπισχνεῖτο κ᾽ Ἀρταξον ἀποκτενεῖν. δεινὸν ἐδόκει τοῦτο Ἀβροκόμᾳ κ᾽ πολλὰ ἅμα ἐσκόπει τ᾽ Ἀνθίαν τὰς ὅρκους τ᾽ πολλάκις αὐτὸν σωφροσύνῃ ἀδικήσασαν. ἤδη δ᾽ τέλῳ ἐγκειμένης τ᾽ Κύρου συγκατατίθεται. κ᾽ νυκτὸς γιγνομένης ἡ μὲν ὡς ἄνδρα ἔξουσα τ᾽ Ἀβροκόμου τ᾽ Ἀρταξον ἀποκτιννύει κ᾽ λέγει τὸ πραχθὲν τῷ Ἀβροκόμᾳ. ὁ δ᾽ οὐκ ἐνεγκὼν τ᾽ τ᾽ γυναικὸς ἀσέλγειαν ἀπηλλάγη τ᾽ οἰκίας καταλιπὼν αὐτῇ οὐκ ἄν ποτε μιαιφόνῳ συγκαταικλιθήσεσθαι φήσας. ἡ δ᾽ ἐν αὐτῇ γιγνομένη ἅμα τῇ ἡμέρᾳ προσελθοῦσα ἔνθα τὸ πλῆθος τ᾽ Πιλασιωτῶν ἦν ἀνωδύρετο τ᾽ ἄνδρα. κ᾽ ἔλεγεν ὅτι αὐτὸν ὁ νεώνητος δοῦλος ἀποκτείνειε. κ᾽ πολλὰ ὅσα ἐπεθρήνει. κ᾽ ἐδόκει λέγειν τῷ πλήθει πιστά. οἱ δ᾽ αὖθις σπεύδουσιν τ᾽ Ἀβροκόμᾳ κ᾽ δήσαντες ἀνέπεμπον τῷ τ᾽ Αἰγύπτου τότε ἄρχοντι. κ᾽ ὁ μὲν δίκην δώσων εἰς Ἀλεξάνδρειαν ἤγετο. ὑπὲρ ὧν ἐδόκει τ᾽ δεσπότην Ἀρταξον ἀποκτεῖναι.

ΞΕΝΟ-

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

ΤΩΝ ΚΑΤΑ

ΑΝΘΙΑΝ ΚΑΙ ΑΒΡΟΚΟΜΗΝ

ΕΦΕΣΙΑΚΩΝ

ΛΟΓΟΣ Δ.

ΟΙ ὖ ϖερὶ τ̃ Ἱϖπόθοον ἀϖὸ Ταρσ̃ χινήσανλες, ἦεσαν ἀϖὶ τ̃ Συρίαν, ϖᾶν ἔιτι ἐμϖοδὼν λάβοιεν ὑϖοχείριον ϖοιούμψοι. ἐνέϖρησαν ὖ κ̀ ϰώμας κ̀ ἄνδρας ἀϖέσφαξαν ϖολλούς. κ̀ ἔτως ἀϖελθόνλες εἰς Λαοδίκειαν τ̃ Συρίας ἔρχον̃. κἀνλαῦθα ἐϖεδήμψν ἐκέτι ὡς λῃσαὶ ἀλλ̓ ὡς κ̃ θέαν τ̃ ϖόλεως ἥκονλες. Ἐνλαῦθα ὁ Ἱϖϖόθο̃ ἐϖολυϖραγμόνει ϖόθεν Ἀβροκόμῃ δῦρεῖν δῳήσε̃. ὡς ὖ ἤδεν ἥνυε, λαβόνλες αὐτοὺς, τ̃ Φοινίκης ἐτρέϖονλο, κἀκεῖθεν ἐϖ̓ Αἴγυϖλον. ἐδόκει ϒὰρ αὐτοῖς καλαδραμεῖν Αἴγυϖλον. κ̀ συλλεξάμψοι μέγα λῃσήριον ἔρχονλαι τ̃ ἀϖὶ Πηλούσιον κ̀ ϖοταμῷ τῷ Νείλῳ ϖλούσανλες εἰς Ἑρμούϖολιν τ̃ Αἰγύϖ̃ κ̀ Σχεδιὰν, ἐμβαλόνλες εἰς διώρυγα τ̃ ϖοταμ̃ τ̃ ὑϖὸ Μενελάου ῥομένῃ, Ἀλεξάνδρειαν μὲν ϖαρῆλθον. ἦλθον ὖ ἐϖὶ Μέμφιν τ̃ ἱερὰν τ̃ Ἴσιδο̃. κἀκεῖθεν ἐϖὶ Μένδην. ϖαρέλαβον ὖ κ̀ τ̃ ἀϖιχωρίων κτινωνὺς

ζ. τὴν ἐπὶ ut gloss. m.

ζ. ἀναλαβ— p. 69.

νὰς δ' λῃσηείᾳ καὶ ἐξηγητὰς τ ὁδ. διελθόνλες μὲν
l. δή, ut pag. sim. et ταῦτα. ταῦτα ἐπὶ Λεονλῶ ἐρχον) πόλιν. καὶ ἄλλας παρελ-
θόνλες κώμας ὀλ ὀλίγας. ὧν τὰς πολλὰς ἀφα-
νεῖς. εἰς Κοπλὸν ἔρχονλαι τ Αἰθιοπίας πλησίον. Ἐν-
ταῦθα ἔγνωσαν λῃσεύειν. πολὺ γὰρ πλῆθ@ ἐμ-
f. πόρων τὸ διοδευον ἐῶ τῶν τε ἐπ' Αἰθιοπίαν καὶ τ
ἐπὶ Ἰνδικλὴ φοιτώνλων. ἐῶ δὲ αὐτοῖς καὶ τὸ λῃσήεμον
ἀνδρῶν πενλακοσίων. καλαλαβόνλες δὲ τ Αἰθιοπίας
f. πάντα κατ- τὰ ἄκρα, καὶ ἄνλακαλασησάμνοι, διέγνωσαν τὰς παρ-
ελόνλας λῃσεύειν.

Ὁ δὲ Ἀβροκόμης ὡς ἤκε ᾠχόμ@ τ ἀρχονλα τ
f. δὲ Αἰγύπλ@ (ἐπεσάλκεσάν τε οἱ Πηλσιώται τὰ χρώ-
f. καὶ ὅτι cu. μνα αὐτῷ, καὶ τ τῦ Ἀρέξυ φόνον, οἰκέτης ὢν τοι-
p. 28. αὔτα ἐτόλμησε) Μαθὼν ὃν ἔκαστα, οὐκέτι οὐδὲ πυθό-
μν@ τὰ χρώμνα, κελεύει τ Ἀβροκόμλη ἀγαγόν-
τας προσαρτῆσαι σαυρῷ. Ὁ δὲ μὲν τ κακῶν
ἀχανὴς ἦν. παρεμυθεῖτο δὲ αὐτὸν τ τελευτῆς ὅτι
ἐδόκει καὶ Ἀνθίαν τεθνηκέναι. ἄγγσι δὲ αὐτὸν οἷς τῦ-
το προσετέτακλο ᾠχόμ@ τὰς ὄχθας τῦ Νείλυ. ἐῶ
δὲ κρημνὸς ἀποτομὸς εἰς ῥεῦμα τῦ ποταμῦ βλέ-
πων. καὶ ἀνασήσανλες τ σαυρὸν, προσαρτῶσι, σπάρ-
βφίγξ- ταις τὰς χεῖρας σφίξανλες καὶ τὰς πόδας. τῦτο γὰρ
τ ἀνασαυρώσεως ἔθ@ τοῖς ἐκεῖ. καλαλιπόνλες δὲ
ὤχονλο ὡς ἐν ἀσφαλεῖ τῦ προσηρτημένυ μόνλ@.
Ὁ δὲ ἀποβλέψας εἰς τ ἥλιον καὶ τὸ ῥεῦμα τῦ Νείλυ

Ὦ

Ὦ θεῶν, φησὶ, φιλανθρωπόταλε, ὃς Αἰγυπλον ἔχεις·
λ διʼ ὃν καὶ γῆ καὶ θάλασσα πᾶσιν ἀνθρώποις πέφηνεν, λ f. κὴ ὃν, ſi ſic
εἰ μέν τι Ἀβροκόμης ἀδικεῖ, καὶ ἀπολοίμλω, οἰκτρῶς, καὶ ω καὶ, ſol.
μείζονα τιμωρίαν, ἥ τίς ἐσι ταύτης, ὑπόσχοιμι. εἰ δὲ
ὑπὸ γυναικὸς προδίδομαι πονηρᾶς, μήτε τὸ Νείλε
ῥεῦμα μιανθείη ποτʼ ἀδίκως ἀπολομένε σώματος,
μήτε σὺ ποιῶν ἴδοις θέαμα, ἄνθρωπον ἀδεῶς ἀδική-
σανλα ἀπολλύμλον ὑπὸ τ σῆς. ἐνταῦθα ἤυξατο
καὶ αὐτὸν ὁ θεὸς οἰκτείρει. καὶ πνεῦμα ἐξαίφνης ἀνέ-
με γίνε) καὶ ἐμπίπλει τῷ σαυρῷ καὶ διαβάλλει μὲν
ἔ κρημνῶ τὸ γεῶδες εἰς ὃ ἦν ὁ σαυρὸς ἠρεμοῦν. 1. ἠρεμ-
Ἐμπίπλει δὲ ὁ Ἀβροκόμης τῷ ῥεύματι, καὶ ἐφέρετο,
ὅτε ἔ ὕδατος αὐτὸν ἀδικεῖν, ὅτε τ δεσμῶν ἐμ-
ποδιζόνλων, ὅτε τ θηρίων διαβλαπτόνλων, ἀλλὰ
ηα. διαπέμπονλος ἔ ῥεύματος. Φερόμλος δὲ εἰς τὰς ἐμ- ἧς **** τὰς ν
βολὰς δέχε) τὰς εἰς τὴν θάλασσαν τῶ Νείλε.
καὶ ταῦθα οἱ διαφυλάσσονλες λαμβάνσιν αὐτὸν. καὶ
ὡς δραπέτλω τ τιμωρίας ἄγσιν διὰ τ διοικῆν-
τα τ Αἰγυπλον. Ὁ δὲ ἔτι μᾶλλον ὀργισθεὶς καὶ πο-
νηρὸν εἶναι νομίσας τελέως. κελεύει πυρὰν ποιή-
σανλας ἐπιθέντας καλαφλέξαι τ Ἀβροκόμλε. καὶ
ἦν μὲν ἅπανλα παρεσκευασμένα καὶ ἡ πυρὰ κ τὰς
ἐκβολὰς ἔ Νείλε. καὶ ἐπετίθετο μὲν ὁ Ἀβροκόμης
καὶ τὸ ὕδωρ ἐπετίθετο. Ἄρτι δὲ τ φλογὸς μελλόσης 1. ὑπ-
ἅπλεσθαι ἔ σώματος ἤυχετο πάλιν ὀλίγα ὅσα ἐ-

δυώατο σῶσαι αὐτὸν ἐκ τ̃ καθεσώτων κακῶν. Κἀν-
ταῦθα κυματ̃ται μὴ ὁ Νεῖλ⊙. ἐπιπίπλει ἢ τῇ
πυρᾷ τὸ ῥεῦμα κ̀ καλασβέννυσι τ̃ φλόγα. θαῦμα
ἦ τὸ γιγόμιον πᾶς παρ̃σιν ἦν. κ̀ λαβόντες ἄγυσι
τ̃ Ἀβροκόμᾳ πρὸς τ̃ ἄρχοντα τ̃ Αἰγύπτ. κ̀ι
λέγυσι τὰ συμβάντα. κ̀ τ̃ ἔ Νείλ. βοήθειαν δη-
γ̃σθαι. Ἐθαύμασεν ἀκύσας τὰ γιγόμια. κ̀ ἐκέ-
λευσεν αὐτὸν τηρεῖσ μὴ ἐν τῇ εἰρκτῇ. ἐπιμέλειαν
ἦ ἔχειν πᾶσαν Ἕως ἔφη μάθωμεν ὅστις ὁ ἄνθρω-
πός ἐστιν. κ̀ ὅτι ὅτως αὐτ̃ μέλει θεοῖς.

i.e. διότι ἐστι

Καὶ ὁ μὲν ἦν ἐν τῇ εἰρκτῇ. ὁ ἢ Ψάμμις ὁ τ̃ Αν-
θίαν ὠνησάμ⊙ διέγνω μὴ ἀπιέναι τ̃ ἐπ' οἶκ.
κ̀ πάντα πρὸς τ̃ ὁδοιπορίαν παρεσκευάζετο. ἔδει
ἦ αὐτὸν ὁδεύσαντα τ̃ ἄνω Αἰγυπτον ἐπὶ Αἰθιο-
πίαν ἐλθεῖν ἔνθα λῶ τὸ Ἱπποθόα λησήριον. λῶ ἢ
πάντα ὑπερεπῆ κάμηλοί τε πολλαὶ κ̀ ὄνοι κ̀ ἵπποι
σκευαγωγοί. ἦν ἢ πολὺ μὲν πλῆθ⊙ χρυσία πο-
λὺ ἢ ἀργύρα πολλὴ ἢ ἐσθῆς. ἦγε ἢ κ̀ τ̃ Ἀνθίαν.
ἡ ἢ ὡς Ἀλεξάνδρειαν παρελθοῦσα ἐχώετο ἐν Μέμ-
φει, ἤυχετο τῇ Ἴσιδι σᾶσα πρὸ τ̃ ἱερ̃. Ὦ μεγίστη
θεῶν μέχρι μὲν νῦν ἀγνὴ μέν, λογιζομένη σὴ, κ̀
γάμον ἄχραντον Ἀβροκόμη τηρῶ. τἀντεῦθεν ἢ ἐπὶ
Ἰνδὸς ἔρχομαι, μακρὰν μὲν τ̃ Ἐφεσίων γῆς, μα-
κρὰν ἢ τ̃ Ἀβροκόμα λειψάνων. ἢ σῶσον ἓν ἐπεύ-
θεν τ̃ δυσυχῆ, κ̀ ζῶντι ἀπόδ⊙ Ἀβροκόμῃ· ἢ εἰ

λειψάνων] ergo mortuum Abrocomam putat. unde πάντως igitur ζῶντι ἀποδος Ἀβροκόμῃ, quod statim sequitur?

πάντως εἶναι δεῖ χωρὶς ἀλλήλων ἀποθανεῖν, ἔργασαι ταῦτα, μεῖναί με σωφρονοῦσαν τῷ νεκρῷ. Ταῦτα ἤυχετο· καὶ προῆσαν τὴν ὁδὸν· καὶ ἤδη μὲν διεληλύθεισαν Κοπτὸν, ἐνεβαίνοντο δὲ τοῖς Αἰθιόπων ὅροις· καὶ αὐτοῖς Ἱππόθοος ἐπιπίπτει· καὶ αὐτὸν μὲν τὴν Ψάμμιν ἀποκλινύει, καὶ πολλοὺς τῶν σὺν αὐτῷ, καὶ τὰ χρήματα λαμβάνει, καὶ τὴν Ἀνθίαν αἰχμάλωτον. συλλεξάμενος δὲ τὰ λειφθέντα χρήματα, ἦγεν εἰς ἄντρον τὸ ἀποδεδειγμένον αὐτοῖς εἰς ἀπόθεσιν τῶν χρημάτων. ἐνταῦθα ἦεν καὶ ἡ Ἀνθία· οὐκ ἐγνώριζε δὲ Ἱππόθοον, οὐδὲ Ἱππόθοος τὴν Ἀνθίαν. ὁπότε δὲ αὐτῆς πύθοιτο ἥτις τε εἴη καὶ πόθεν, τὸ μὲν ἀληθὲς οὐκ ἔλεγεν, ἔφασκε δὲ Αἰγυπτίαν εἶναι, ἐπιχώριον, καὶ τὸ ὄνομα, Μεμφίτις. *l. ληφθ-*

Καὶ ἡ μὲν ἦν παρὰ τῷ Ἱππόθοῳ ἐν τῷ ἄντρῳ τῷ λῃστρικῷ. ἐν τούτῳ δὲ μεταπέμπει τὴν Ἀβροκόμην ὁ ἄρχων τῶν Αἰγύπτιων. καὶ πυνθάνεται τὰ κατ' αὐτὸν καὶ μανθάνει τὸ διήγημα. καὶ οἰκτείρει τὴν τύχην καὶ δίδωσι χρήματα καὶ εἰς Ἔφεσον ἄξειν ὑπισχνεῖτο ὁ δὲ ἅπασαν μὲν ἤδει χάριν αὐτῷ τῆς σωτηρίας. ἐδεῖτο δὲ ἐπιτρέψαι ζητῆσαι τὴν Ἀνθίαν. καὶ ὁ μὲν πολλὰ δῶρα λαβὼν ἐπιβὰς σκάφους ἀνήγετο τὴν ἐπὶ Ἰταλίας· ἐκεῖ πυσόμενός τι μαθεῖν περὶ Ἀνθίας. ὁ δὲ ἄρχων τῶν Αἰγύπτιων μαθὼν τὰ κγ΄ τὴν Ἀραξον μεταπεμψάμενος ἀνεσταύρωσε τὴν Κωὼ. *f. τῆς - ης vt 62. l. 3. p. 69*

Τῆς ᾗ Ἀνθίας ἔσης ἐν τῷ ἄντρῳ ἐρᾷ τ̃ φρουρούντων αὐτῶ λῃστῶν εἷς Ἀγχίαλος τέκνομα. ἔτος ὁ Ἀγχίαλος ἐῶ μὲν τ̃ ἀπὸ Συρίας Ἱπποθόῳ συνελαυνόντων Λαοδικεῦς τὸ γένος. ἐτιμᾶτο ᾗ ὑπὸ τῷ Ἱπποθόῳ. νεανίσκος τε ἦ μεγάλα ἐν τῷ λῃστηρίῳ δυνάμενος. ἐρασθεὶς ᾗ αὐτῆς τὰ μὲν πρῶτα λόγους προσέφερεν ὡς πείσων, ἦ ἔφασκε λόγῳ λήψεσθ. ἦ ὑπὸ Ἱπποθόῳ δῶρον αἰτήσειν. ἡ ᾗ πάντα ἠρνεῖτο. ἦ ἐδὲν αὐτῶ ἐδυσώπει. οὐκ ἄνδρον. ἐ δεσμά. ἐ λῃστὴς ἀπειλῶν. ἐφύλαττε ᾗ ἑαυτῶ ἔτι Ἀβροκόμῃ ἦ δοκοῦντι τεθνηκέναι. ἦ πολλάκις ἀνεβόα, (εἴποτε λαθεῖν ἠδυνάτο) Ἀβροκόμου μόνου γυνή μεῖναι, κἂν ἀποθανεῖν δέῃ, κἂν ὧν πέπονθα χείρω παθεῖν. ταῦτα εἰς μείζω συμφορὰν ἦγε τ̃ Ἀγχίαλον. ἦ ἡ καθημέραν τ̃ Ἀνθίας ὄψις ἐξέκαιεν αὐτὸν εἰς τ̃ ἔρωτα. ἐκέτι ᾗ φέρειν δυνάμενος ἐπεχείρει βιάζεσθ τ̃ Ἀνθίαν. ἦ νύκτωρ ποτὲ ἐ παρόντος Ἱπποθόου ἀλλὰ μ̃ τ̃ ἄλλων ὄντος ἐν λῃστηρίῳ ἐπανίσατο ἦ ὑβρίζειν ἐπειρᾶτο. ἡ ᾗ ἐν ἀμηχάνῳ κακῷ γνομένη πασαμένη τὸ παρακείμενον ξίφος παίει τ̃ Ἀγχίαλον ἦ πληγὴ γίνεται καιρία. ὁ μὲν γὰρ βαρυληψόμενος ἦ φιλήσων ὅλος ἐνενδίκει πρὸς αὐτῶ. ἡ ᾗ ὑπενεγκᾶσα τὸ ξίφος ἧ τ̃ στέρνων ἔπληξε. ἦ Ἀγχίαλος μὲν δίκῃ ἱκανῶ ἐδεδώκει τ̃ πονηρᾶς ἐπιθυμίας. ἡ ᾗ

Ἀνθία

Ἀνθία εἰς φόβον μὴ τ̃ δεδραμήων ἔρχε) κ̀ ϖολλὰ ἐβελλύετο. ϖοτὲ μὴ ἑαυτὴ ἀποκλεῖναι. ἀλλ' ἔτι ὑϖὲρ Ἀβροκόμα τι ἐλπίζετο. τὶ ἢ φυγεῖν ἐκ ἔ ἄνδρα. ἀλλὰ τ̃το ἀμήχανον ἦ̃. ἅτε γ̃ ἡ ὁδὸς αὐτῇ ἔυπορος ἦ̃. ἅτε ὁ ἐξηγησόμηος τ̃ ϖορείαν. ἔγνω μένειν ἓν ἐν τῷ ἄνδρῳ κ̀ φέρειν ὅτι ἂν τῷ δαίμονι δοκῇ κἀκείνῃ μὴ τ̃ νύκτα ἔμεινεν ἅτε ὕπνα τυχ̃σα κ̀ ϖολλὰ ἐννοῆσα. ἐϖεὶ ἢ ἡμέρα ἐγήνετο ἦκον οἱ ϖρὶ τ̃ Ἱππόθοον κ̀ ὁρῶσι τ̃ Ἀγχίαλον ἀνηρημήον. κ̀ τ̃ Ἀνθίαν ϖερὶ τῷ σώματι. κ̀ εἰκάζεσι τὸ γηόμηον κ̀ ἀνακρίναν̃ες αὐτὴ μανθάνεσι ϖάνα. ἔδοξεν ἓν αὐτοῖς ἐν ὀργῇ τὸ γηόμηον ἔχειν. κ̀ τ̃ τεθνηκότα ἐκδικῆσαι φίλον. κ̀ ἐβελλύοντο κ̃ Ἀνθίας ϖοικίλα. ὁ μὴ τις ἀποκλεῖναι κελεύων. κ̀ σωθάψαι τῷ Ἀγχιάλῳ σώματι. ἄλλ ἢ ἀνασαυρῶσαι. ὁ ἢ Ἱππόθο ἠνιᾶτο μὴ ἐϖὶ τῷ Ἀγχιάλῳ ἐβάλλετο ἢ κ̃ Ἀνθίας μείζονα κόλασιν. κ̀ δὴ κελεύει τάφρον ὀρύξαν̃ας μεγάλῃ κ̀ βαθεῖαν ἐμβάλλειν τ̃ Ἀνθίαν. κ̀ κυνας μετ' αὐτῆς δύο. ἵνα ἐν τούτῳ μεγάλῃ δίκῃ ὑϖοχῇ τ̃ τελουμηήων. κ̀ οἱ μὴ ἐϖοίεν τὸ ϖροσαχθὲν. ἤγετο ἢ ἡ Ἀνθία ϖρὶ τ̃ τάφρον. κ̀ οἱ κυνες ἢ ἦσαν Αἰγύϖτιοι. κ̀ τὰ ἄλλα μεγάλοι κ̀ ὀφθῶαι φοβεροί. ὡς ἢ ἐνεβλήθησαν, ξύλα ἐϖιτιθέν̃ες μεγάλα, ἐϖέχωσαν τ̃ τάφρον, (ἦ̃ ἢ ἔ Νείλα ὀλίγον ἀϖέχουσα) κ̀ κατέσησαν φερεὶν ἕνα τ̃

λησῶν

ἵ. ϖοτὲ, εἰ ἠλϖίζε

ὅ, τι

λησῶν Ἀμφίνομον. ὅτος ὁ Ἀμφίνομος ἤδη μὲν καὶ πρότερον ἐαλώκει τὸ Ἀνθίας τότε δ' ἂν ἡλέει μᾶλλον αὐτὸν καὶ τὸ συμφορᾶς ὤκλειρεν. ἐπενόει δὲ ὅπως δι' πλεῖον αὐτὴ ζήσει. ὅπως τε οἱ κυνες αὐτῇ μηδὲν ἐνοχλήσωσι. καὶ ἑκάστοτε ἀφαιρῶν τὸ ἐπικειμένων τῇ τάφρῳ ξύλων. ἄρτυς ἐνέβαλε, καὶ ὕδωρ παρεῖχε, καὶ ἐκ τούτου τὴν Ἀνθίαν θαῤῥεῖν παρεκάλει· καὶ οἱ κύνες περιφόμενοι οὐδὲν ἔτι δεινὸν αὐτῷ ἐργάζοντο, ἀλλὰ τίθασοι ἐγίνοντο καὶ ἥμεροι. ἡ δὲ Ἀνθία ἀποβλέψασα εἰς ἑαυτὴν, καὶ τὴν παρᾶσαν τύχην ἐννοήσασα, Οἴμοι, φησὶ, τῶν κακῶν. οἵαν ὑπομένω τιμωρίαν; τάφρος καὶ δεσμωτήριον, καὶ κυνες καθειργμένοι, πολὺ τῶν λησῶν ἡμερώτεροι. τὰ αὐτὰ Ἀβροκόμη σοι πάσχω. ἧς γάρ ποτε ἐν ὁμοίᾳ τυχῇ καὶ σύ. καί σε ἐν Τύρῳ κατέλιπον ἐν δεσμωτηρίῳ. ἀλλ' εἰ μὲν ζῇς ἔτι δεινὸν οὐδέν. ἴσως γάρ ποτε ἀλλήλας ἐξομεν. εἰ δὲ ἤδη τέθνηκας μάτην ἐγὼ φιλοτιμοῦμαι ζῆν, μάτην δὲ ὅτος, ὅσις ποτ' ἐστὶν, ἐλέει με τὴν δυστυχῆ. Ταῦτα ἔλεγε καὶ ἐπεθρλεῖ σπουδαίως. καὶ ἡ μὲν τῇ τάφρῳ κατεκέκλειστο μέσῃ τῶν κυνῶν. ὁ δὲ Ἀμφίνομος ἑκάστοτε καὶ ἐκείνῃ παρεμυθεῖτο, καὶ τὰς κυνας ἡμέρους ἐποίει τρέφων.

1. 6σθ.

1. συγκαθ- ut p. 77.

ΞΕΝΟ-

ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ

ΤΩΝ ΚΑΤΑ

ΑΝΘΙΑΝ ΚΑΙ ΑΒΡΟΚΟΜΗΝ

ΕΦΕΣΙΑΚΩΝ

ΛΟΓΟΣ Ε.

Ὁ γὰρ Ἀβροκόμης διανύσας τὴν Αἰγύπτου πλοῦν εἰς αὐτὴν μὲν Ἰταλίαν οὐκ ἔρχεται· τὸ γὰρ πνεῦμα, τῶν ναῦν ἀπῶσαν, ἐκ μὲν κατ' ὀλίγον ἀπέσφηλε πολύ, ἤγαγε δὲ εἰς Σικελίαν. καὶ κατήχθησαν εἰς πόλιν Συρακόσας μεγάλην καὶ καλήν. ἐνταῦθα ὁ Ἀβροκόμης γνόμην ἔγνω φεύγειν τὴν νῆσον καὶ ἀναζητεῖν ἔτι πρὸ Ἀνθίας εἴ τι πύθοιτο. καὶ δὴ ἐνοικίζεται μὲν πλησίον τῆς θαλάσσης παρὰ ἀνδρὶ Αἰγιαλεῖ πρεσβύτῃ ἁλιεῖ τὴν τέχνην. ἦν δὲ ὁ Αἰγιαλὸς πένης μὲν ἰδίᾳ καὶ ξένος καὶ ἀγαπητῶς αὐτὸν διέτρεφεν ἐκ τῆς τέχνης. ὑπεδέξατο δὲ τὸν Ἀβροκόμην ἄσμενος. καὶ παῖδα ἐνόμιζεν αὐτὸν καὶ ἠγάπα διαφερόντως. καὶ ἤδη ποτὲ καὶ ἐκ πολλῆς τῆς πρὸς ἀλλήλους συνηθείας. ὁ μὲν Ἀβροκόμης αὐτῷ διηγήσατο τὰ κατ' αὐτόν. καὶ τὴν Ἀνθίαν εἰρήκει καὶ τὸν ἔρωτα καὶ τὸν πλάνον. ὁ δὲ Αἰγιαλὸς ἄρχεται τῶν αὐτοῦ διηγημάτων.

Ἐγὼ

Ἐγὼ ἔφη τέκνον Ἀβροκόμη ἤτε Σικελιώτης ἐδὲ ἐπιχώριος ἀλλὰ Σπαρτιάτης Λακεδαιμόνιος τ τὰ πρῶτα ἐκεῖ διαμένων καὶ πλουσίαν ἔχων πολλοῦ. νεὸς ἦν ὢν ἐράσθην ἐν τοῖς ἐφήβοις καλὰ λελεγμένος κόρης πολίτιδος Θελξινόης τέκνοιν. ἀνήρα δέ μοι καὶ Θελξινόη· καὶ τῇ πόλει πανυχίδος ἀγομένης, συνήλθομεν ἀλλήλοις, ἀμφοτέρους ἐδηγμένους θεός, καὶ ἀπηλαύσαμεν ὧν ἕνεκα συνήλθομεν. καὶ χρόνῳ τινὶ ἀλλήλοις συνῆμεν λανθάνοντες καὶ ὠμόσαμεν ἀλλήλους πολλάκις ἕξειν καὶ μέχρι θανάτου. Ἐνεμέσησε δέ τις ἄρα θεῶν κἀγὼ μὲν ἔτι ἐν τοῖς ἐφήβοις ἦμην. ἡ δὲ Θελξινόη ἐδίδοσαν πρὸς γάμον οἱ πατέρες Ἀμφιχορήτῳ τινὶ νεανίσκῳ Ἀνδροκλεῖ τέκνοιν. ἤδη δὲ αὐτῆς καὶ ἤρα ὁ Ἀνδροκλῆς. τὰ μὲν δὴ πρῶτα ἡ κόρη πολλὰς προφάσεις ἐποιεῖτο ἀναβαλλομένη τὸν γάμον. τελευταῖον δὲ δωηθεῖσα ἐν ταὐτῷ μοι γενέσθαι, συνέθετο νύκτωρ ἐξελθεῖν Λακεδαίμονος μετ' ἐμοῦ. καὶ δὴ ἐσκεύαμεν ἑαυτοὺς νεανικῶς. ἀπέκειρα δὲ καὶ τὸν κόμην τὴν Θελξινόης ἐν αὐτῇ τῇ τῶν γάμων νυκτί. ἐξελθόντες δὲ τῆς πόλεως εἴημεν εἰς Ἄργος καὶ Κόρινθον· κἀκεῖθεν ἀναγόμενοι, ἐπλεύσαμεν εἰς Σικελίαν. Λακεδαιμόνιοι δὲ πυθόμενοι τὴν φυγὴν, ἡμῶν θάνατον κατεψηφίσαντο. ἡμεῖς δὲ ἐνταῦθα διήγομεν ἐν ἀπορίᾳ μὲν τῆς ἐπιτηδείων, ἡδόμενοι δὲ, καὶ πάντων ἀπολαύειν δοκοῦντες, ὅτι

ἔχοντων

ἐπιχ- ut passim.

Dare ἔτυπτον

+ ἡμῶν

+ Haec post θεῶν post νυκτί, ἡμῶν θάνατον κατεψηφίσαντο τῆς πόλεως· ἐξελθόντες δὲ τῆς πόλεως ἐν αὐτῇ τῇ τῶν γάμων νυκτί, ἦμεν &c. non ἦμην.

ἡμῶν μετ' ἀλλήλων. Καὶ τέθνηκεν ἐνταῦθα ὁ πρὸ πολλοῦ Θελξινόη· καὶ τὸ σῶμα ὁ τέθαπται, ἀλλὰ ἔχω γὰρ μεθ' ἑαυτοῦ, καὶ ἀεὶ φιλῶ καὶ σώζειμι.

Καὶ ἅμα λέγων εἰσάγει τὸν Ἀβροκόμᾳ εἰς τὸ ἐνδότερον δωμάτιον καὶ δείκνυσι τὸν Θελξινόᾳ γυναῖκα πρεσβύτιν μὴ ἤδη καλῶ ἡμωμένῳ ἔτι Αἰγιαλεῖ κόρῳ. τὸ δὲ σῶμα αὐτῆς ἐτέθαπτο ταφῇ Αἰγυπτίᾳ. ᾧ γὰρ καὶ τούτων ἔμπειρος ὁ γέρων. Ταύτῃ δὲν ἔφη ὦ τέκνον Ἀβροκόμη ἀεὶ ὡς ζώσῃ λαλῶ καὶ συγκατάκειμαι καὶ συνδιαχέομαι· κἂν ἔλθω ποτὲ ἐκ τῆς ἀλείας κεκμηκὼς, αὕτη με φιλοφρονεῖται βλεπομένη. ὁ γὰρ, οἵα νῦν ὁρᾶταί σοι, τοιαύτη φαίνεταί μοι. ἀλλὰ ἐννοῶ τέκνον οἵα μὴ ᾖ ἐν Λακεδαίμονι. οἵα δὲ ἐν τῇ φυγῇ. τὰς παννυχίδας ἐννοῶ. Ἔτι λέγοντος τοῦ Αἰγιαλέως ἀνωδύρετο ὁ Ἀβροκόμης, Σὲ δὴ, λέγων, ὦ πασῶν δυσυχεστάτη κόρη, ποτὲ ἂν εὑρήσω κἂν νεκρὸν; Αἰγιαλεῖ μὲν γὰρ τὸ βίᾳ μεγάλη φιλοφροσύνη τὸ σῶμα τὸ Θελξινόης. καὶ νῦν ἀληθῶς μεμάθηκα ὅτι ἔρως ἀληθινὸς ὅρον ἡλικίας οὐκ ἔχει. ἐγὼ δὲ πλανῶμαι μὲν κατὰ πᾶσαν γῆν καὶ θάλασσαν, ὁ δεδίωγμαι δὲ οὐδὲ ἀκοῦσαί πω εἰ σε. ὦ μαντεύματα δυσυχῆ. ὦ τὰ πάντων ἡμῖν Ἀπόλλων χρήσας χαλεπώτατα, οἴκοθεν ἤδη, καὶ τὰ τέλη τῶν μεμαντευμένων ἀπόδος.

Καὶ ὁ μὲν Ἀβροκόμης ταυτὶ κατοδυρόμενος

πολεμιώτατος αὐτὸν Ἀγησιλάου διῆγεν ἐν Συρακούσαις ἤδη καὶ τὰ τέχνης Ἀγησιλάῳ κοινωνῶν. οἱ δὲ περὶ τὸν Ἰσπόθοον μέγα μὲν ἤδη τὸ λῃστήριον κατεστήσαντο. ἔγνωσαν δὲ ἀπαίρειν Αἰθιοπίας· καὶ μείζοσιν ἤδη πράγμασιν ἐπιτίθεσθαι. ἐδόκει γὰρ Ἰσποθόῳ αὐτάρκεις εἶναι λῃστεύειν κατ' ἄνδρα εἰ μὴ καὶ κώμαις καὶ πόλεσιν ἐπιβάλοι. καὶ ὁ μὲν πολλὰ τῶν σὺν αὐτῷ καὶ ἐπιφορτισάμενος πάντα. ἦν δὲ αὐτῷ καὶ ὑποζύγια πολλὰ καὶ κάμηλοι οὐκ ὀλίγαι. Αἰθιοπίαν μὲν κατέλιπεν. ἦλθε δὲ ἐπ' Αἴγυπτόν τε καὶ Ἀλεξάνδρειαν. καὶ ἐνενόει Φοινίκῃ καὶ Συρίαν πάλιν. τὰ δὲ Ἀνθίαν προσεδόκα τεθνηκέναι. Ὁ δὲ Ἀμφίνομος ὁ Φρυγῶν ἐν τῇ τάφρῳ αὐτῇ ἐρωτικῶς διακείμενος οὐκ ἐῶντος ἀποπαθεῖν τὸ κόρης διὰ τὸ πρὸς αὐτὴν φιλοσοργίαν καὶ τὸ ἐπικειμένῃ συμφορᾷ Ἰσποθόῳ μὲν οὐκ εἴπετο λανθάνει δὲ ἐν πολλοῖς τοῖς ἄλλοις καὶ ἀποκρύπτει ἐν ἄνδρῳ τινὶ σὺν τοῖς ἐπιτηδείοις οἷς συνελέξατο. Νυκτὸς δὲ γιγνομένης οἱ περὶ τὸν Ἰσπόθοον ἐπὶ κώμην ἐληλύθεσαν τὸ Αἰγύπτιον Ἄρειον καλουμένην βοηθῆσαι θέλοντες. ὁ δὲ Ἀμφίνομος ἀνορύσσει τὸν τάφρον καὶ ἐξάγει τὸν Ἀνθίαν καὶ θαῤῥεῖν παρεκάλει. τὸ δὲ ἔτι φοβουμένης καὶ ὑποπτεύσης, τὸν ἥλιον ἐπόμνυσι, τὸν ἐν Αἰγύπτῳ θεὸν, σεμνὴν τηρήσειν γάμων ἁγνὴν μέχρις οὗ καὶ αὐτὴ ποτε πειθθεῖσα θελήσῃ συγκαταθέσθαι. πείθεται

λ. ζ. κ'

† ἡ μὲν ut p. 31.
‡ p. 37.

ται τοῖς ὅρκοις Ἀμφινόμῳ Ἀνθία καὶ ἕπεται αὐτῷ. οὐκ ἀπελείποντο δὲ οἱ κωμῆται ἀλλ' ἔσεργον σωθέντες χρόμενοι. ἔρχονται δὲ εἰς Κοπτὸν καὶ ταῦθα ἔγνωσαν ἡμέρας διαγαγεῖν. μέχρις ἂν προέλθωσιν οἱ περὶ τὸν Ἱππόθοον τὴν ὁδόν. ἐπεμελοῦντο δὲ τῶν κωμῶν ὡς ἔχοιεν τὰ ἐπιτήδεια.

Οἱ δὲ περὶ τὸν Ἱππόθοον προσβαλόντες τῇ κώμῃ τῇ Ἀρείᾳ πολλοὺς μὲν τῶν ἐνοικούντων ἀπέκτειναν καὶ τὰ οἰκήματα ἐνέπρησαν. καὶ κατῆσαν ἐπὶ τὸν αὐτὸν ὁδὸν ἀλλὰ μᾶλλον Νείλου. πάντα γὰρ τὰ ἐν τῷ μεταξὺ κωμῶν σκάφη συλλεξάμενοι ἐπιβάντες ἔπλεον ἐπὶ Σχεδίαν καὶ *** καὶ ἐνθένδε ἐμβάντες ἔπλεον πρὸς τὰς ὄχθας τοῦ Νείλου. διώδευον δὲ ἄλλην Αἴγυπτον. Ἐν τούτῳ δὲ ὁ ἄρχων τῆς Αἰγύπτου ἐπέπυστο μὲν τὰ περὶ τὸν Ἀρείαν. καὶ τὸν Ἱππόθοον λῃστήριον καὶ ὅτι ἐπ' Αἰθιοπίαν ἔρχονται. προσκαλεσάμενος δὲ στρατιώτας πολλοὺς, καὶ ἄρχοντα τούτους ἐπιστήσας τῶν συγγενῶν τὸν αὐτοῦ Πολυΐδον, νεανίσκον ὀφθῆναι χαρίεντα, δεόμενον γυνικὸν, ἔπεμψεν ἐπὶ τοὺς λῃστάς. Οὗτος ὁ Πολυΐδης προσκαλεσάμενος τὸ στράτευμα ἀπήντα κατὰ Πηλούσιον τοῖς περὶ τὸν Ἱππόθοον. καὶ εὐθὺς προσκαὶ τὰς ὄχθας μάχη τε αὐτῶν γίνεται καὶ πίπτουσιν ἑκατέρων πολλοί. νυκτὸς δὲ ἐπιγενομένης τρέπονται μὲν οἱ λῃσταὶ καὶ πάντες ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν φονεύονται. εἰσὶ δὲ οἱ καὶ ζῶντες ἐλήφθησαν. Ἱππόθοος μόνος ἀποῤῥίψας τὰ

λ Ἑρμούπολιν λ

τοις

δεόμενον γυνικὸν, ἔπεμψεν

ὅπλα ἔφυγε τ̃ νυκτὸς κ᾽ ἦλθεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν κἀκεῖθεν δωρηθεὶς λαθεῖν ἐπιβὰς ἀναγομένῳ πλοίῳ ἐπανήχθη. Ἦν δ᾽ αὖ πρὸς ἣ πᾶσα ἐπὶ Σικελίαν ὁρμή. ἐκεῖ γὰρ ἐδόκει μάλιστα διαλήσεσθαί τε κ᾽ διαφεύξεσθαι. ἤκουε δ᾽ τ̃ νῆσον εἶναι μεγάλην κ᾽ εὐδαίμονα. Ὁ δ᾽ Πολύϊδος οὐκ ἱκανὸν εἶναι ἐνόμισε κρατῆσαι τ̃ συμβαλόντων λῃστῶν. ἀλλ᾽ ἔγνω δεῖν ἀνερρυνῆσαί τε κ᾽ ἐκκαθᾶραι τ̃ Αἴγυπτον, εἴ πως ἢ τ̃ Ἰππόθοον ἢ τῶν σὺν αὐτῷ τινὰ ἀνδρῶν. Παραλαβὼν δ᾽ ἐν μέρει τι τ̃ στρατιωτικ̃, κ᾽ τὰς εἰλημμένας τῶν λῃστῶν, ἵν᾽ εἴτις φαίνοιτο οἷ μιαιφονίᾳ, ἀνέπλει τ̃ Νεῖλον, κ᾽ τὰς πόλεις διηρώτα, κ᾽ ἐνενόει μέχρις Αἰθιοπίας ἐλθεῖν. Ἔρχονται δ᾽ κ᾽ εἰς Κόπτον, ἔνθα ἦν Ἀνθία μ̃ Ἀμφινόμου. κ᾽ αὐτὴ μὲν ἔτυχεν ἐπὶ τ̃ οἰκίας τ̃ δ᾽ Ἀμφίνομον γνωρίζουσιν οἱ τῶν λῃστῶν εἰλημμένοι, κ᾽ λέγουσι τῷ Πολυΐδῃ, ὡς Ἀμφίνομος λαμβάνει. ὡς ἀνακαινόμην τὰ πρὸς τ̃ Ἀνθίαν διηγεῖται. Ὁ δ᾽ ἀκούσας κελεύει κ᾽ αὐτὸν ἄγεσθαι. κ᾽ ἐλθόντος, ἀνεπυνθάνετο ὅστις εἴη, κ᾽ πόθεν. ἡ δὲ τῶν μὲν ἀληθῶν οὐδὲν λέγει, ὅτι δὲ Αἰγυπτία εἴη, ὡς ὑπὸ τῶν λῃστῶν ἁλοίη. Ἐν τούτῳ ἐρᾷ ὡς ὁ Πολυΐδης Ἀνθίας ἔρωτα σφοδρόν. λῦσαι δὲ αὐτὸν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ γυνὴ. ἐρασθεὶς δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐπειρᾶτο πείθειν μεγάλα ὑποσχνούμενος. τελευταῖον δὲ κατήεσαν εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Ὡς δὲ ἐγίνοντο ἐν

Μέμφει

Μέμφει ἐπεχείρησεν ὁ Πολυϊδ͞ς βιάζεσθ͞ι τ͞ὴν Ἀνθίαν. ἡ δ͞ὲ ἐκφυγεῖν δυνηθεῖσα ἐπὶ τὸ τ͞οῦ Ἰσιδ͞ς ἱερὸν ἔρχε͞ται. ἱκετὶς γλαμφύη, Σὺ μὲ, εἶπεν, ὦ δέσποινα Αἰγύπ͞τε, πάλιν ζῶσον ἡ ἐβοήθησας πολλάκις. φεισάσθω μου ἡ Πολυϊδ͞ς τ͞οῦ Διό͞ς σε σώφρον͞ος Ἀφροκόμη τηρεμούσης. Ὁ δ͞ὲ Πολυϊδ͞ς ἅμα μὲν τ͞ὴν θεὰν ἐδεδοίκει. ἅμα δ͞ὲ ἤρα τ͞ῆς Ἀνθίας καὶ τ͞ῆς τύχης αὐτὴν ἠλέει. προέθεισι δ͞ὲ τῷ ἱερῷ μόν͞ος καὶ ὄμνυσι μήποτε βιάσασθ͞ι τ͞ὴν Ἀνθίαν ἐδὲ ὑβρίσαι τι εἰς αὐτὴν ἀλλὰ τηρῆσαι ἀγνὴν ἐς ὅσον αὐτὴ θελήσει. αὐτάρκη͞ς γὰρ αὐτῷ φιλᾶσ͞ι ἐδόκει εἶναι κἂν βλέπειν μόνον καὶ λαλεῖν αὐτῇ. Ἐπείθη τοῖς ὅρκοις ἡ Ἀνθία καὶ κατῆλθεν ἐκ τ͞οῦ ἱερ͞οῦ καὶ ἐπειδὴ ἔγνωσαν ἡμέραις τρισὶν αὐτὰς ἀναλαβεῖν ἐν Μέμφει, ἔρχε͞ται ἡ Ἀνθία εἰς τὸ τ͞οῦ Ἄπιδ͞ς ἱερόν. Διασημότατον δ͞ὲ τοῦτο ἐν Αἰγύπ͞τῳ. καὶ ὁ θεὸς τοῖς βουλομένοις μαν͞τεύει. ἐπειδὰν γάρ τις προσελθὼν εὔξη͞ται καὶ δεηθῇ τ͞οῦ θεοῦ αὐτὸς μὲν ἔξεισιν. οἱ δ͞ὲ περὶ τ͞ὸν νεὼ τ͞οῦ θεοῦ Αἰγύπ͞τιοι ἃ μὲν καταλογάδην ἃ δὲ ἐν μέτρῳ προλέγουσι τῶν ἐσομένων. Ἐλθοῦσα δ͞ὲ καὶ ἡ Ἀνθία προπίπ͞τει τῷ Ἄπιδι. Ὦ θεῶν ἔφη φιλανθρωπότα͞τε, ὃ πάντας οἰκτείρων ξένους, ἐλέησον κἀμὲ τὴν κακοδαίμονα, καί μοι μαν͞τεῖαν ἀληθῆ περὶ Ἀφροκόμης πρόειπε. εἰ μὲν γὰρ αὐτὸν ἔτι ὄψομαι καὶ ἀνδρα ἀμνῶ, λήψομαι, καὶ μενῶ καὶ ξήσομαι. εἰ δ͞ὲ ἐκεῖν͞ος τέθνηκεν

βιάζεσθ͞ι, ἢ μὴν ἀσιλάτως.

f. προσπίπτει p. 71. 29. 31. f. ὦ

ἀμνῶ, λήψομαι, καὶ μενῶ καὶ ξήσομαι. f. ζήσομαι p. 14. 15.

ἐπιμενῶ. philipp. I, 24.

γηκεν. ἀπαλλαγῶναι κἀμὲ καλῶς ἔχει τῆ πονηρᾶ τύτῳ βίᾳ. Εἰπᾶσα κὴ καταδακρύσασα ἐξῆει τ ἱερᾶ. κἀν τύτῳ οἱ παῖδες πρὸ τ τεμένες παίζοντες ἅμα ἐξεβόησαν. Ἀνθία Ἀβροκόμᾳ λήψε) τάχυ ἄνδρα τὸν ἑαυτῆς. Ἀκύσασα δ' θυμοτέρα ἐγένετο κὴ προσδύχε) τοῖς θεοῖς. κὴ ἅμα μὲ ἀπῆεσαν εἰς Ἀλεξάνδρειαν.

-δου Ἐπέπυστο ἢ ἡ Πολυΐδ@ γυνὴ ὅτι ἄγει κόρῃν ἐρωμένην. καὶ φοβηθεῖσα μή πως ἡ ξένη αὐτὴν παρδοκιμήσῃ Πολυΐδῃ μὲ ἔδεν λέγει. ἐβάλετο ἢ κατ' αὐτῆς ὅπως τιμωρήσε) τ δοκᾶσαν ἐπιβαλεῖν τοῖς γάμοις. Καὶ δὴ ὁ μὲ Πολυΐδ@ ἀπήγγελλε τῷ ἄρχονλι τ Αἰγύπλ τὰ γενόμενα· κὴ τὰ λοιπὰ, ἐπὶ τᾶ στρατοπέδᾳ διῴκει τὰ τ ἀρχῆς. ἀπέντος ἢ αὐτᾷ, Ῥωμαία (τᾶτο γὰ ἐκαλεῖτο ἡ τᾶ Πολυΐδᾳ γυνὴ) μεταπέμπε) τ Ἀνθίαν, (ἣν ἢ ἐπὶ τ οἰκίας) κὴ σειρῆγγυσι τ ἐαθῆτα κὴ αἰκίζε) τὸ σῶμα. Ὦ πονηρὰ λέγσα κὴ τ γάμων τ ἐμῶν ἐπίβλε. ματαίως ἔδοξας Πολυΐδῃ καλὴ. ἀ γάρ σε ὀνήσει τὸ κάλλ@ τᾶτο. ἴσως μὲ γὰ πείθειν λῃσὰς ἐδυάσο κὴ συγκαθύδειν νεανίσκοις μεθύσσι πολλοῖς. τ ἢ Ῥηναίας ὄνλι ἅποτε ὑβρίσεις χαίρσα. Ταῦτα εἰπᾶσα ἀπέκειρε τ κόμην αὐτῆς. κὴ δεσμὸν περιτίθησι κὴ παραδᾶσα οἰκέτῃ τινὶ πιστῷ Κλυτῷ τᾶνομα κελύει ἐμβιβάσανλα εἰς ναῦν ἀναγαγόν-

τα

τα ἀποδίδοας εἰς Ἰταλίαν τορνοβοσκῷ τ' Ἀνθίαν. Οὕτω γὰ ἔφη δωήσῃ ἡ καλὴ τ ἀκρασίας κόρον λαβεῖν. Ἤγετο ὴ ἡ Ἀνθία ὑπὸ τᾶ Κλυτᾶ κλαίουσα κὴ ὀδυρομένη. Ὦ κάλλ@ ἀπίβουλον λέγουσα. ὦ δυσυχὴς ἀμορφία τί μοι τᾶδε μένετε ἐνοχλᾶσα; τί ὴ αἴτια τολλῶν κακῶν μοι γίνεσθε; οὐκ ἤρκουν οἱ τάφοι οἱ φόνοι τὰ δεσμὰ τὰ λῃστήρια; ἀλλ' ἤδη κὴ ἐπὶ οἰκήμαλ@ στήσομαι; κὴ τ μέχρι νῦν Ἀκρομόμῃ τηρουμένῳ σωφροσυνίῳ τορνοβοσκὸς ἀναγκάσει με λύειν; ἀλλ' ὦ δέσποτα. τροσπεσᾶσα ἔλεγεν τοῖς γόνασι τᾶ Κλυτᾶ. μή με ἐπὶ ἐκείνῳ τ τιμωρίαν ἅμα τροαγάγῃς. ἀλλὰ ἀπόκτεινόν με αὐτὸς. οὐκ οἶσω τορνοβοσκὸν δεσπότιν. σωφρονεῖν (πίσσυον) εἰθίσμεθα. Ταῦτα ἐδεῖτο ἠλέει ὴ αὐτῳ ὁ Κλυτὸς. κὴ ἡ μὲν ἀπήγετο εἰς Ἰταλίαν. ἡ ὴ Ῥωμαία ἐλθόνλι τῷ Πολυίδῳ λέγει ὅτι ἀπέδρα ἡ Ἀνθία. κἀκεῖν@ ἐκ τῶν ἤδη τεπραγμένων ἐπίσθυεν αὐτῇ. Ἡ ὴ Ἀνθία κατήχθη μὲν εἰς Τάραντα τόλιν τ Ἰταλίας. ἐνταῦθα δὲ ὁ Κλυτὸς δεδοικὼς τὰς τ Ῥωμαίας ἐντολὰς ἀποδίδοται αὐτῳ τορνοβοσκῷ. ὁ δὲ ἰδὼν κάλλ@ οἷον ὅπω τρότερον ἐτεθέατο. μέγα κέρδ@ ἔξειν τ παῖδα ἐνόμιζε. κὴ ἡμέραις μὲν τρισὶν αὐτῳ ἐλάμβανεν ἐκ τᾶ τολᾶ κεκμηκύαν. Ϲ ἐκ τῶν ὑπὸ τ Ῥωμαίας βασάνων.

f. ἄρα

f. ἀνελ-νίδα p. 55.

Ὁ

Ὁ δὲ Κλυτὸς ἦκεν εἰς Ἀλεξάνδρειαν καὶ τὰ πραχθέντα ἐμεμύησε τῇ Ῥωμαίᾳ. ὁ δὲ Ἱππόθοος διανύσας τὴν πολὺν κατήχθη μὲν εἰς Σικελίαν. οὐκ εἰς Συρακούσας δὲ ἀλλ' εἰς Ταυρομένιον. καὶ ἐζήτει καιρὸν δι' ὃν τὰ ἐπιτήδεια ἔξει. Τῷ δὲ Ἀβροκόμῃ ἐν Συρακούσαις ἐως χρόνος πολὺς ἐγίνετο ἀθυμία ἐμπίπτει καὶ ἀπορία δεινή. ὅτι μηδὲ Ἀνθίαν εὑρίσκοι μηδὲ εἰς τὴν πατρίδα ἀνασώζοιτο. διέγνω ἂν, ἀποπλεύσας ἐκ Σικελίας, εἰς Ἰταλίαν ἀνελθεῖν, κἀκεῖθεν, εἰ μηδὲν εὑρίσκοι τῶν ζητουμένων, εἰς Ἔφεσον, πλεύσαντα πολὺν δυσυχῆ. Ἤδη γὰρ καὶ οἱ γονεῖς αὐτῶν καὶ οἱ Ἐφέσιοι πάντες ἐν πολλῷ πένθει ἦσαν, ὅτε ἀγγέλου παρ' αὐτῶν ἀφιγμένου, ὅτε γραμμάτων. ἀπέπεμπον γὰρ πανταχοῦ τοὺς ἀναζητήσοντας. ὑπὸ ἀθυμίας γὰρ καὶ γήρως ὁ δυνηθέντε ἀντιοχεῖν οἱ γονεῖς ἑκατέρων, p. 87. ἑαυτοὺς ἐξήγαγον ἐκ βίου.

Καὶ ὁ μὲν Ἀβροκόμης ἦει τὴν διὰ Ἰταλίας ὁδόν. ὁ δὲ Λύκων καὶ ἡ Ῥόδη, οἱ σύντροφοι τοῦ Ἀβροκόμου καὶ τῆς Ἀνθίας, τεθνηκότος αὐτοῖς ἐν Ξάνθῳ τοῦ δεσπότου, καὶ τὸν κλῆρον (ὡς δὲ πολὺς) ἐκείνοις καταλιπόντος, διέγνωσαν εἰς Ἔφεσον πλεῖν, (ὡς ἤδη μὲν αὐτοῖς τῶν δεσποτῶν σεσωσμένων) ἱκανῶς τε καὶ τὴν ἀποδημίαν συμφορᾶς πεπειραμένοι. ἐνθέμενοι δὲ πάντα τὰ αὐτῶν νηί, ἀνήγοντο εἰς Ἔφεσον. καὶ ἡμέραις τε δὲ πολλαῖς ἀνύσαντες τὸν πλοῦν, ἦκον εἰς Ῥόδον.

δον. κἀκεῖ μαθόντες ὅτι ἀδέπω μὲν Ἀβροκόμης καὶ Ἀνθία σώζοιντο. τεθνήκασι δὲ αὐτῶν οἱ πατέρες. διέγνωσαν εἰς Ἔφεσον μὴ κατελθεῖν. χρόνῳ δέ τινι ἐκεῖ γνόμενοι μέχρις ἔτι τῶν δεσποτῶν πύθωνται.

Ὁ δὲ πορνοβοσκὸς ὁ τὴν Ἀνθίαν ὠνησάμενος χρόνῳ διελθόντος ἠνάγκασεν αὐτὴν οἰκήματος προεστᾶναι. καὶ δὴ κοσμήσας καλῇ μὲν ἐσθῆτι πολλῷ δὲ χρυσῷ ἦγεν ὡς προσησομένους ἑκάστους. ἡ δὲ μεγάλα ἀνακωκύσασα Θεοί μοι τῶν κακῶν εἶπεν οὐκ ἱκαναὶ δῆτα αἱ πρότερον συμφοραὶ τὰ δεσμὰ τὰ ληστήρια ἀλλ' ἔτι καὶ πορνεύειν ἀναγκάζομαι; ὦ κάλλους δικαίως ὑβρισμένον τί δῆτα ἡμῖν ἀκαίρως ὠφελημένεις; ἀλλὰ τί ταῦτα θρηνῶ, καὶ οὐκ ἀρίσκω τινὰ μηχανὴν, δι' ἧς φυλάξω τὴν μέχρι νῦν σωφροσύνην τετηρημένην; Ταῦτα λέγουσα ἤγετο δὴ τὸ οἴκημα τοῦ πορνοβοσκοῦ, τὰ μὲν δεομένους θαρρεῖν, τὰ δὲ ἀπειλοῦντος. ὡς δὲ ἦλθε καὶ προέστη, πλῆθος ἐπέρρει τῶν τεθαυμακότων τὸ κάλλος. οἱ δὲ πολλοὶ ἦσαν ἕτοιμοι ἀργύριον καταθεῖναι τῆς ἐπιθυμίας. ἡ δὲ ἐν ἀμηχάνῳ γνομένη κακῷ εὑρίσκει τέχνην ἀποφυγῆς. πίπτει μὲν δὴ εἰς γῆν καὶ παρεῖται τὸ σῶμα. καὶ ἐμιμεῖτο τοὺς νοσοῦντας τὴν ἐκ θεῶν καλουμένην νόσον. ἦν δὲ τῶν παρόντων ἔλεος ἅμα καὶ φόβος καὶ τοῦ μὲν ἐπιθυμεῖν σωφρόνων ἀπεῖχον. ἐθεράπευον δὲ τὴν Ἀνθίαν.

ὁ ὃ πορνοβοσκὸς σωεὶς οἷ κακῶν ἐγεγόνει κ᾽ νομίσας ἀληθῶς νοσεῖν τ᾽ κόρλω ἦκεν εἰς τ᾽ οἰκίαν. κ᾽ κατέκλινέ τε κ᾽ ἐθεράπδε. κ᾽ ὡς ἔδοξεν αὐτῆς γεγονέναι ἀνεπιωθάνετο τ᾽ αἰτίαν τ᾽ νόσ. ἡ δὲ Ἀνθία Καὶ πρότερον ἔφη δέσποτα εἰπεῖν πρός σε ἐβκλόμλω τ᾽ συμφορὰν τ᾽ ἐμλῶ κ᾽ διηγήσαδζ τὰ συμβάντα. ἀλλὰ ἀπέκρυπτον αἰδομένη. νυνὶ δὲ ὀδὲν χαλεπὸν εἰπεῖν πρός σε πάντα ἤδη μεμαθηκότα τὰ κατ᾽ ἐμέ. Παῖς ἔτι ὖσα ἐν ἑορτῇ κ᾽ παννυχίδι ἀποπλανηθεῖσα τῶν ἐμαυτῆς ἦκον πρός τινα τάφον ἀνδρὸς νεωστὶ τεθνηκότος. κἀνταῦθα ἐφάνη μοί τις ἀναθορῶν ἐκ τᾶ τάφ κ᾽ κατέχειν ἐπειρᾶτο. ἐγὼ ὃ ἀπέφυγον κ᾽ ἐβόων. ὁ δὲ ἄνθρωπ῀ λῶ μὲν ὀφθλῶαι φοβερὸς, φωνλῶ ὃ πολλλῶ εἶχε χαλεπωτέραν. κ᾽ τέλ῀ ἡμέρα μλῶ ἤδη ἐγίνετο ἀφεὶς δέ με ἔπληξέ τε κ᾽ ὃ σήθς. κ᾽ νόσον ταύτλω ἔλεγεν ἐμβεβληκέναι. ἐκεῖθεν δ᾽ξαμλήν ἄλλοτε ἄλλως ὑπὸ τ᾽ συμφορᾶς. * * ἀλλὰ δέομαί σ δέσποτα. μηδέν μοι χαλεπήνης. ἀ γὰ ἐγὼ τούτων αἰτία. δωήση γάρ με ἀποδόαδζ. κ᾽ μηδὲν ἀπολέσαι τ᾽ δοθείσης τιμῆς. Ἀκούσας ὁ πορνοβοσκὸς ἡνιᾶτο μλῶ. σωεγίνωσκε ὃ αὐτῇ ὡς οὐκ ἐκόσῃ ταῦτα ποιχόσῃ.

Καὶ ἡ μλὼ ἐθεραπδύετο νοσοῦσα ὡδὶ τῷ πορνοβοσκῷ. ὁ ὃ Ἀβροκόμης ἀπὸ τ᾽ Σικελίας ὑπαναχθεὶς κατήρει μὲν εἰς Νικέλεον τ᾽ Ἰταλίας. ἀπορίᾳ ὃ

ὴ τ̃ ἐπιτηδείων ἀμηχανῶν ὅ τι ποιήσει. τὰ μὲν πρῶτα φειδὴ τ̃ Ἀνθίαν ζητῶν. αὐτὴ γὰρ ὢν αὐτῷ τ̃ βίᾳ παντὸς καὶ τ̃ πλάνης ἡ ὑπόθεσις. ὡς ἢ ἐδὲν ἤυρισκεν. ὢν γὰρ ἐν Τάραντι ἡ κόρη ἐπλάκη τῷ πορνοβοσκῷ. αὐτὸν ἀπεμίσθωσε τοῖς τὰς λίθας ἐργαζομένοις. καὶ ὢν αὐτῷ τὸ ἔργον ἐπίπονον. ἐ γὰρ σωείθιζο τὸ σῶμα. ἐδὲ αὐτὸν ὑποβάλλειν ἔργοις λύπονοις ἢ σκληροῖς. διέκειτο ἢ πονήρως. καὶ πολλάκις κατοδυρόμενος τ̃ αὐτ̃ τύχῃ Ἰδὲ φησιν Ἀνθία ὁ σὸς Ἀβροκόμης ἐργάτης τέχνης πονηρᾶς. καὶ τὸ σῶμα ὑποτέθεικα δελεία. καὶ εἰ μὲν εἶχόν τινα ἐλπίδα λύρήσειν τε καὶ τ̃ λοιπ̃ συγκαταβιώσασθαι, τ̃το πάντων ἄμεινόν με ἐπραμυθεῖτο. νυνὶ ἢ ἴσως κἀγὼ δυσυχὴς εἰς κενὰ καὶ ἀνόνητα πονῶ. καὶ σύ πε τέθνηκας πόθῳ τῷ πρὸς Ἀβροκόμην. πέπεισμαι γὰρ, φιλτάτη, ὡς οὐκ ἄν ποτε ἔτε ἀπεθανέσα σκληθοιό μο. f. de παρεμ-

Καὶ ὁ μὲν ταῦτα ὠδύρετο. καὶ τὰς πόνας ἔφερεν ἀλγεινῶς. τῇ ἢ Ἀνθίᾳ ὄναρ ἐπέστη ἐν Τάραντι, κοιμωμένῃ· ἐδόκει ἢ αὐτῇ εἶναι μ̃ Ἀβροκόμε καλ̃ ὄσαν μετ' ἐκείνε καλ̃. καὶ τ̃ πρῶτον εἶναι τ̃ ἔρωτος αὐτοῖς χρόνον. φανῆναι δέ τινα ἄλλην γυναῖκα καλ̃. καὶ ἀφέλεσθαι αὐτ̃ τ̃ Ἀβροκόμην. καὶ τέλος, ἀναβοήσαντος καὶ καλέσαντος ὀνόματι, ἐξαναστῆναί τε καὶ παύσασθαι τὸ ὄναρ. ταῦτα ὡς ἔδοξεν ἰ-

δεῖν. αὐτὸς μὲν ἀνέθορέ τε καὶ ἀνεθρήνησε. καὶ ἀληθῆ τὰ ὀφθέντα ἐνόμιζεν. Οἴμοι τῶν κακῶν λέγουσα. ἐγὼ μὲν καὶ πόνους ὑπομένω πάντας. καὶ ποικίλων πειρῶμαι δυσυχῶν συμφορῶν, καὶ τέχνας σωφροσύνης εὑρίσκω, Ἀβροκόμῃ· σοὶ δὲ ἴσως ἄλλη δέδοκται καλή. ταῦτα γάρ μοι σημαίνει τὰ ὀνείρατα. τί ἔτι ζῶ; τί ἐμαυτὴν λυπῶ; κάλλιον ἦν ἀπολέσθαι καὶ ἀπαλλαγῆναι τῶν πονηρῶν τούτων βίου. ἀπαλλαγῆναι δὲ καὶ ἀπρεπῶς ταύτης καὶ ἐπισφαλῶς δουλείας. Ἀβροκόμης μὲν γὰρ εἰ τὸν ὅρκους παραβέβηκε, μηδὲν οἱ θεοὶ τιμωρήσαιντο τοῦτον· ἴσως ἀνάγκη τι εἴργασται· ἐμοὶ δὲ ἀποθανεῖν καλῶς ἔχει σωφρονούσῃ.

f. ἦν καὶ μὴν

Ταῦτα ἔλεγε θρηνοῦσα καὶ μηχανὴν ἐζήτει τελευτῆς. ὁ δὲ Ἱππόθοος ὁ Περίνθιος ἐν τῷ Ταυρομαχείῳ τὰ μὲν πρῶτα διῆγε πονήρως ἀπορίᾳ τῶν ἐπιτηδείων. χρόνῳ δὲ προϊόντος ἠρᾴθη πρεσβύτις αὐτῷ καὶ ἔγημέ τε ὑπ' ἀνάγκης τὴν καὶ τὴν ἀπορίαν τὴν πρεσβύτιν. καὶ ὀλίγῳ συγγιγνομένου χρόνῳ ἀποθανούσης αὐτῆς. πλοῦτόν τε διαδέχεται πολλὴν καὶ εὐδαιμονίαν. πολλὴ μὲν οἰκετῶν παμπληθία. πολλὴ δὲ τῶν ἐπίπλων ὕπαρξις. καὶ σκευῶν πολυτέλεια. διέγνω δὲ πλεῦσαι μὲν εἰς Ἰταλίαν. ὠνήσασθαι δὲ οἰκέτας ὡραίους καὶ θεραπαίνας. καὶ ἄλλην σκευῶν παρασκευὴν ὅση γένοιτ' ἂν ἀνδρὶ εὐδαίμονι. ἐμέμνητο δὲ ἀεὶ τῆς Ἀβροκόμης καὶ τοῦτον ἀνδρεῖον ἤυχετο. πολλῷ

πολλῷ

πολλᾶ ποιέμῳ κοινωνῆσαί τε αὐτῷ ξ βίε παντὸς κ τ κτημάτων. κ ὁ μὲν ἐπαναχθεὶς κατῆρεν εἰς Ἰταλίαν. εἵπετο ᾗ αὐτῷ μειράκιον τ εἰς Σικελίαν δ γεγονότων Κλειαθένης τ ὄνομα. κ πάντων μετεῖχε τ Ἱπποθόε κτημάτων καλὸς ὤν.

Ὁ ᾗ πορνοβοσκὸς ἤδη τ Ἀνθίας ὑγιαίνειν δοκέσης ἐνενόει ὅπως αὐτῷ ἀποδώσε). κ δὴ προῆγεν αὐτῷ εἰς τ ἀγορὰν κ τοῖς ὠνησομένοις ἐπεδείκνυεν. ἐν τούτῳ ᾗ ὁ Ἱππόθο πρεπέι τ πόλιν τ Ταρανλα εἴ τι καλὸν ὠνήσαδ ζητῶν. κ ἐρᾷ τ Ἀνθίαν κ γνωρίζει κ ὅπι τῷ συμβάνλι καλαπλήσσε) κ πολλὰ πρὸς ἑαυτὸν ἐλογίζετο. Οὐχ αὕτη ἡ κόρη ἣν ἐγώ ποτε ἐν Αἰγύπλῳ τιμωρῶν τῷ Ἀγχιάλε φόνῳ εἰς τάφρον κατώρυξα κωὰς αὐτῇ συγκαθεῖρξα; τίς ἂν ἡ μεταβολή; πῶς ᾗ σώζε); τίς ἡ ἐκ τ τάφρε φυγή; τίς ἡ παράλογο σωτηρία; Εἰπὼν ταῦτα προσῆλθεν ὡς ὠνήσαδ θέλων. κ προσαὰς αὐτῇ. Ὦ κόρη ἔφησεν Αἰγυπλον οὐκ οἶδας; οὐδὲ λησαῖς ἐν Αἰγύπλῳ πεπέπλωκας; οὐδὲ ἄλλο τι ἐν ἐκείνῃ τῇ γῇ πέπονθας δεινόν; εἰπὲ θαρσοῦσα. γνωρίζω γάρ σε ἐν ἐκείνῳ τῷ χωρίῳ. Αἰγυπλον ἀκούσασα κ ἀναμνηθεῖσα Ἀγχιάλε κ τ λησηρίε κ τ τάφρε. ἀνώμωξέ τε κ ἀνωδύρατο. ἀποβλέψασα ᾗ εἰς τ Ἱππόθοον, (ἐγνώρισέ τε αὐτὸν εὐδαμῶς) Πέπονθα, φησὶν, ἐν Αἰγύπλῳ πολλὰ

ῶ

f. ὃσ-πω νῦ. p. sic εἰς Ἀλεξάνδρειαν, alibi.

a f. ἰδών, vel εἰσὼν, ex p. 78. l. 3.

f. δι'

ὦ ξένε καὶ δεινά. ὅσις ἄν ποτε ὢν τυγχάνεις. καὶ λῃσῶς πεπέπλωκα. ἀλλά σου πῶς εἶπε γνωρίζεις τὰ ἐμὰ διηγήματα; πόθεν ἢ εἰδέναι λέγεις ἐμὲ τὴν δυσυχῆ; Διαβόητα μὲν δὴ καὶ ἔνδοξα πέπονθα μέν. ἀλλά σε ἐγὼ γινώσκω τὸ σύνολον. Ἀκούσας ὁ Ἰσπόθος καὶ μᾶλλον ἐξ ὧν ἔλεγεν ἀναγνωρίσας αὐτὴν. τότε μὲν ἡσυχίαν ἦγαγεν. ὠνησάμενος ἢ αὐτὴν παιδίσκην δὲ πορνοβοσκὸν ἄγει πρὸς ἑαυτὸν καὶ θαῤῥεῖν παρεκελεύετο. καὶ ὅσις ἦν λέγειν καὶ τὴν ἐν Αἰγύπτῳ γενομένων ἀναμιμνήσκει. καὶ τὴν ἑαυτὴν πλοῦτον διηγεῖται καὶ τὴν Φυγὴν. ἡ ἢ ἠτεῖτο συγγνώμην ἔχειν καὶ αὖθις ἀπεξηγεῖτο ὅτι Ἀγχίαλον ἀπέκτεινε μὴ σωφρονοῦσα. καὶ τὴν τάφρον καὶ τὴν Ἀμφίνομον καὶ τὴν τῶν κυνῶν πραότητα ⁊ τὴν σωτηρίαν διηγεῖται. κατώκτειρεν αὐτὴν ὁ Ἰσπόθος καὶ ἥτις μὲν ἦν ἐπέπυστο ἀδέπω. ἐκ ἢ τῆς καθημερινῆς σπουδῆς διαίτης εἰς ἐπιθυμίαν Ἀνθίας καὶ Ἰσπόθου ἔρχεται. καὶ συνελθεῖν ἔβουλετο. καὶ πολλὰ ὑπισχνεῖται αὐτῇ. ἡ ἢ τὰ μὲν πρῶτα ἀνέλεγεν αὐτῷ ἀνάξια εἶναι λέγουσα δούλης δεσποτικῆς. τέλεον ἢ ὡς ἐνέκειτο Ἰσπόθος ἀκέτ' ἔχουσα ὅ τι ποιήσει. κάλλιον εἶναι νομίσασα εἰπεῖν πάντα αὐτῷ τὰ ἀπόῤῥητα ἢ ψεύδεσθαι τὰς πρὸς Ἀβροκόμην συνθήκας. λέγει τὴν Ἀβροκόμῃ τὴν Ἔφεσον τὴν ἔρωτα τὰς ὅρκους τὰς συμφορὰς τὰ λῃστήρια. καὶ συνεχὲς Ἀβροκόμην ἀνωδύρατο. ὁ ἢ Ἰσπόθος

πόθος ἀκούσας ὅτι τε Ἀνθία εἴη. καὶ ὅτι γυνὴ τοῦ πάντων αὐτῷ φιλτάτου. ἀπαίζεταί τε αὐτὴν καὶ διυμεῖν παρεκάλει. καὶ τὸ αὐτῷ πρὸς Ἀβροκόμην φιλίαν διηγεῖται. καὶ τὸ μὲν εἶχεν ἐπὶ τῆς οἰκίας πᾶσαν προσάγων ἐπιμέλειαν Ἀβροκόμῃ αἰδόμενος. αὐτὸς δὲ πάντα ἀνηρύνα εἶπε τὸ Ἀβροκόμου ἀνδρί.

Ὁ δὲ Ἀβροκόμης τὰ μὲν πρῶτα ἐπιπόνως ἐν τῷ Νικηρίῳ εἰργάζετο. τελευταῖον δὲ κἀκέτι φέρων τοὺς πόνους διέγνω νεὼς ἐπιβὰς εἰς Ἔφεσον ἀνάγεσθαι. καὶ ὁ μὲν νύκτωρ καταλιθὼν ἐπὶ θάλασσαν. ἐπιφθάνει πλοίῳ ἀναγομένῳ καὶ ἐπιβὰς ἔπλει τὸ ἐπὶ Σικελίαν πάλιν. ὡς ἐκεῖθεν ἐπὶ Κρήτην τε καὶ Κύπρον καὶ Ῥόδον ἀφιξόμενος κἀκεῖθεν εἰς Ἔφεσον νοσησόμενος. ἤλπιζε δὲ ἐν τῷ μακρῷ πλῷ καὶ περὶ Ἀνθίας τι πυθέσθαι. καὶ ὁ μὲν ὀλίγα ἔχων τὰ ἐπιτήδεια ἀναγόμενος καὶ διανύσας τὸ πλοῦν τὰ μὲν πρῶτα ἐπὶ τῆς Σικελίας ἔρχεται καὶ εὑρίσκει τὸ πρότερον ξένον τὸ Αἰγιαλέα τεθνηκότα. ἐπενέγκας δὲ αὐτῷ χοὰς καὶ πολλὰ καταδακρύσας ἀναχθεὶς πάλιν καὶ Κρήτην παρελθὼν ἐν Κύπρῳ νοσόμενος ἡμέρας διατρίψας ὀλίγας. καὶ εὐξάμενος τῇ πατρίῳ Κυπρίων θεῷ. ἀνήγετο καὶ ἦκεν εἰς Ῥόδον. ἐνταῦθα πλησίον τοῦ λιμένος εἰσωκήσατο καὶ ἤδη τε ἐγγὺς ἐγίνετο Ἐφέσου καὶ πάντων αὐτὸν ἔννοια τῶν δεινῶν εἰσήρχετο. τῆς πατρίδος.

περίδω τ̃ πατέρων τ̃ Ἀνθίας τ̃ οἰκετῶν. κ̀ ἀνασενάξας Φεῦ ἔφη τ̃ κακῶν. εἰς Ἔφεσον ἴξομαι μόνω κ̀ πατράσιν ὀφθήσομαι τοῖς ἐμαυτ̃ χωρὶς Ἀνθίας. κ̀ πλάσομαι πλ̃ν ὁ δυσυχὴς κενόν. κ̀ διηγήσομαι διηγήματα ἴσως ἄπιστα. κοινωνὸν ὧν πέπονθα οὐκ ἔχων. ἀλλὰ καρτέρησον Ἀβροκόμη. κ̀ γνώμῳ ἐν Ἐφέσῳ τοσ̃τον ὑπολίωσον χρόνον. τάφον ἔγειρον τῇ Ἀνθίᾳ κ̀ θρήνησον αὐτὴν, κ̀ χοὰς ἐπένεγκαι. κ̀ σαυτὸν ἤδη παρ' αὐτὴν ἄγε. Ταῦτα ἔλεγε κ̀ πείθει τ̃ πόλιν ἀλύων. ἀπορίᾳ μὴ τῇ κ̃ τ̃ Ἀνθίαν. ἀπορίᾳ ἢ τ̃ ὑπηδείων.

Ὁ ἢ Λύκων ἐν τούτῳ κ̀ ἡ Ῥόδη διατρίβοντες ἐν Ῥόδῳ ἀνάθημα ἀναθεθείκεσαν ἐν τῷ ̃ Ἠλίῳ ἱερῷ πλοὶ τ̃ χρυσῆν πανοπλίαν. ἣν Ἀνθία κ̀ Ἀβροκόμης ἀναθεθείκεσαν. ἀνέθησαν στήλῃ χαλκαῖς γεγραμμέναις ὑπὲρ Ἀβροκόμου κ̀ Ἀνθίας. ἀνεγέγραπτο ἢ κ̀ τ̃ ἀναθέντων τὰ ὀνόματα. ὅ τε Λύκων κ̀ ἡ Ῥόδη. Ταύτῃ τῇ στήλῃ ὁ Ἀβροκόμης ὑπιτυγχάνει. ἐληλύθει ἢ προσεύξασθ τῷ θεῷ. ἀναγνὰς ἓν ̃ γνωρίσας τὰς ἀναθέντας ̃ τ̃ οἰκετῶν εὐνοιαν. πλησίον ἢ ̃ τ̃ πανοπλίαν ἰδὼν μέγα ἀνωδύρετο πλακαθεσθεὶς τῇ στήλῃ. Ὦ πάντα ἔλεγεν ἐγὼ δυσυχὴς. ὑπὶ τὸ τέρμα ἥκω τ̃ βίου. ἔστι ἢ αὐτὴ ἡ στήλη τ̃ συντρόφων τ̃ ἡμετέρων ὑπὲρ ἀμφοτέρων τὸ ἀνάθημα. τίς ἓν γνώσεται μόνω; πῶ ἢ τὰς p. 81.

τῆς φιλτάτης ἀνδρῶ; Ταῦτα ἐθρλώει λέγων. καὶ ἐν τούτῳ ἐφίσαν ὁ Λύκων καὶ ἡ Ῥόδη σωνήθως δύχόμνοι τῷ θεῷ. καὶ θεωροῦσι τὸν Ἀγροκόμην τῇ σκηνῇ προσκαθεζόμνον καὶ εἰς τὴν πανοπλίαν ἀποβλέπονλα. καὶ γνωρίζουσι μὴν ἀχὶ. θαυμάζουσι δ' ὅσις ὢν ἀλλοτρίοις ἀναθήμασι προσκαμνοι. καὶ δὴ ὁ Λύκων ἔφη. Ὦ μειράκιον τί βαλόμνος ἀναθήμασιν ὧδε προσήκουσι προσκαθεζόμνος ὀδύρη καὶ θρηνεῖς; τί δέ σοι τούτων μέλει; τί δ' τὰ ἐναῦθα ἀναγεγραμμένων κοινωνεῖ σοι; Ἀποκρίνε προὸς αὐτὸν Ἀγροκόμης. Ἐμὰ φησὶν ἐμὰ τὰ ἀναθήματα Λύκων καὶ Ῥόδης ὡς ἰδεῖν ἔυχονται μὴ Ἀνθίαν ὁ δυσυχής. Ἀκούσαντες οἱ περὶ τὸν Λύκωνα αὐθὺς μὴν ἀχανεῖς ἐγένοντο. ἀνενεγκόντες δ' κὴ μικρὸν ἐκνυώμενον ἐκ τοῦ σχήματος ἐκ τῆς φωνῆς ἐξ ὧν ἔλεγεν ἐξ ὧν Ἀνθίας ἐμέμνησε. καὶ πάντες προὸ τῶν ὁδῶν αὐτὸν καὶ τὰ καθ' αὐτὸν διηγεῖν. τὴν ὁδὸν τὴν εἰς Συρίαν ἀπὸ Τύρου τὴν Μαντοῦς ὀργὴν τὴν ἔκδοσιν τὴν προάσιν τὴν Λυκίαν τὴν τῶν δεσποτῶν τελευτὴν τὴν οὐσίαν τὴν εἰς Ῥόδον ἄφιξιν. καὶ δὲ προσκαλούμενος ἄγεσθαι εἰς τὴν οἰκίαν ἔνθα αὐτοὶ κατήγοντο. καὶ τὰ κτήματα αὐτῶν προσδιδόασι. καὶ ἐπεμελεῖντο καὶ ἐθεραπεύοντο. καὶ θαρρεῖν παρεκάλουν. τῷ ὄντι οὐδὲν Ἀνθίας τιμιώτερον. ἀλλ' ἐκείνων ἐθρλώει παρ' ἕκαστα.

Καὶ ὁ μὴν ἐν Ῥόδῳ διῆγεν μὴ τὸν σωτῆρα ὅτι

πρόξει βελτίονα. ὁ δὴ Ἱππόθοος διέγνω τὴν Ἀνθίαν ἀγαγεῖν ἀπὸ Ἰταλίας εἰς Ἔφεσον. ὡς δὲ παραδώσων τε τοῖς γονεῦσι καὶ περὶ Ἀβροκόμου ἐκεῖ τι πραξόμενος. καὶ δὴ ἐμβαλὼν πάντα τὰ αὐτοῦ εἰς ναῦν μεγάλην Ἐφεσίαν μετὰ τῆς Ἀνθίας ἀνήγετο καὶ Δαμύσας μάλα ἀσμένως τὸν πλοῦν· διὰ πολλοῦ ἡμέραις εἰς Ῥόδον καταίρει νυκτὸς ἔτι. καὶ ἐνταῦθα προσέσχε παρά τινι πανδοκεύτριδι, Ἀλθαίᾳ τὸ ὄνομα, (πλησίον ἦν τῆς θαλάττης) καὶ τὴν τε Ἀνθίαν παρέσχε τῇ ξένῃ. καὶ αὐτὸς ἐκείνης μὲν τῆς νυκτὸς ἀνεπαύσατο. τῇ δ' ἐξῆς ἤδη μὲν περὶ τὸν πλοῦν ἐγίνοντο. Ἑορτὴ δέ τις ἦγετο μεγαλοπρεπὴς δημοσίᾳ, τὰ Ῥοδίων ἀγόντων τῷ Ἡλίῳ, καὶ πομπή τε καὶ θυσία καὶ πολιτῶν ἑορταζόντων πληθος. Ἐνταῦθα παρῆσαν οἱ Λύκιοι καὶ ἡ Ῥόδη, ὅσπερ τῆς ἑορτῆς μεθέξοντες ὅσον ἀναζητήσοντες ἔρωτι περὶ Ἀνθίας πύθοιντο. καὶ δὴ ἦκεν ὁ Ἱππόθοος εἰς τὸ ἱερὸν ἄγων τὴν Ἀνθίαν. ἡ δὲ ἀποδῦσα εἰς τὰ ἀναθήματα καὶ ἐν ἀναμνήσει τῶν προτέρων γνωμένη, Ὦ τὰ πάντων, ἔφησεν, ἀνθρώπων ἐφορῶν Ἥλιε, μόνῃ ἐμὲ τὴν δυσυχῆ παρελθών. πρότερον μὲν ἐν Ῥόδῳ γνωμένῃ εὐτυχῶς σε προσεκύνουν καὶ θυσίας ἔθυον μετὰ Ἀβροκόμου. καὶ εὐδαίμων τότε ἐνομιζόμην. νῦν δὲ δούλη μὲν ἀντ' ἐλευθέρας. αἰχμαλώτου δὲ ἡ δυσυχὴς ἀντὶ τῆς μακαρίας. καὶ εἰς Ἔφεσον ἔρχομαι μόνη καὶ φανοῦμαι τοῖς οἰκείοις Ἀβροκόμου

μλω σὺν ἔχουσα. Ταῦτα ἔλεγε καὶ πολλὰ ἐπεδάκρυε. καὶ δεῖται τοῦ Ἱππολύτου ἐπιτρέψαι αὐτῇ τὸν νόμιμον ἀφελεῖν τὸν αὐτῆς καὶ ἀναθεῖναι τῷ Ἡλίῳ καὶ ἔυξασθαί τι περὶ Ἀδρομύμης. συγχωρεῖ ὁ Ἱππόλυτος. καὶ ἀποξεμῶσα τὴν πλοκάμων ὅσα ἐδύνατο καὶ ἐπιπηδείῳ καιρῷ λαβομένη πάντων ἀπηλλαγμένων ἀνατίθησιν ἐπιχάψασα. ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΑΝΔΡΟΣ ΑΒ. ΑΝ. ΤΗΝ ΚΟΜΗΝ ΤΩΙ ΘΕΩΙ ΑΝΕΘΕΚΕ. Ταῦτα ποιήσασα καὶ ὑξαμένη ἀπῆει μετὰ τοῦ Ἱππολύτου.

Ὁ δὲ Λύκων καὶ ἡ Ῥόδη τέως ὄντες περὶ τὸ πομπεῖον ἐφίσανται τῷ ἱερῷ καὶ βλέπουσι τὰ ἀναθήματα καὶ γνωρίζουσι τὰ δεσποτῶν. καὶ πρῶτον ἀσπάζονται τὸ κίμμιον καὶ πολλὰ κατώδυρονται ὅτως ὡς Ἀνθίαν βλέποντες. τελευταῖον δὲ περιήσαν εἶπε καὶ κείνῳ δύρεσθαι δυνήσονται. Ἤδη δὲ καὶ τὸ πλῆθος τὸ Ῥοδίων ἐγνώριζον τὰ ὀνόματα ἐκ τῆς προτέρας ἀποδημίας. καὶ κείνῳ μὲν τὴν ἡμέραν οὐδὲν εὑρίσκοντες ἀπηλλάγησαν. Ἐν τῷ Ἀδρομύμῃ τὰ ἐν τῷ ἱερῷ ὄντα ἐμιύσαν. ὁ δὲ ἔπειθε μὲν ψυχῇ ἀπὶ τῷ παραδόξῳ τοῦ πράγματος. ἔυελπις δὲ ἦν ὡς Ἀνθίαν εὑρήσων. Τῇ δὲ ἐξῆς ἦκεν Ἀνθία πάλιν εἰς τὸ ἱερὸν μετὰ τοῦ Ἱππολύτου. σὺν ὄχλῳ αὐτοῖς πολλῷ. προσκαθίσασα δὲ τοῖς ἀναθήμασιν ἐδάκρυέ τε καὶ ἀνέστενεν. Ἐν τούτῳ δὲ ἐπεισίασιν ὁ Λύκων καὶ ἡ Ῥόδη τὸν Ἀδρομύμην καταλιπόντες ἔνδον ἀθύμως ἀπὶ τοῖς αὐ-

τοῖς διακείμενον. ἐλθόντες δὲ ὁρῶσι τὴν Ἀνθίαν καὶ λίαν ἔτι ἄγνως τὸν αὐτοῖς. συμβάλλουσι δὲ πάντα. ἔρωτα δάκρυα, τὰ ἀναθήματα, τὰ ὀνόματα, τὸ εἶδος. ὅτ- τως καὶ βραχὺ ἐγνώρισον αὐτόν. προσπεσόντες δὲ τοῖς γόνασιν ἔκεινο ἀχανεῖς. ἡ δὲ ἐτεθαυμάκει τίνες τε ἦσαν καὶ τί βέλοιντο. ὁ γὰρ ἄν ποτε Λάκωνα καὶ Ῥόδιον ἤλπισεν. οἱ δὲ ἐν ἑαυτοῖς γενόμενοι Ὦ δέσποινα ἔφασαν Ἀνθία ἡμεῖς οἰκέται σοι Λάκων καὶ Ῥόδη οἱ τὴν ἀποδημίας κοινωνήσαντες καὶ τὴν λησταρχίαν, ἀλλὰ τίς σὺ παῦθα ἄγει σε τύχη; θάρσει δέσποινα. Ἀβροκόμης σώζει. καὶ ἔστιν σὺ παῦθα ἀεί σε θρέπων. Ἀκούσασα ἡ Ἀνθία ἐξεπλάγη τὸν λόγον. μόγις δὲ ἀνενεγκοῦσα καὶ γνωρίσασα περιβάλλει τε αὐτὸς καὶ ἀσπάζεται. καὶ σαφέσατα τὰ περὶ Ἀβροκόμου μανθάνει.

Συνέρρει δὲ ἅπαν τὸ πλῆθος τῶν Ῥοδίων σπουδαζόμενον τὴν Ἀνθίας εὕρεσιν. * * μέσης τὴν πόλεως βοῶν Ἀνθία εἰκὼς μεμηνότι ἔθεε. ὡς δὲ συντυγχάνει τοῖς περὶ τὴν Ἀνθίαν πρὸς τῷ ἱερῷ τῆς Ἴσιδος. πολὺ δὲ τῶν Ῥοδίων πλῆθος ἐφείπετο. ὡς δὲ εἶδον ἀλλήλους αὐτοὺς ἀνεγνώρισαν. τοῦτο γὰρ αὐτοῖς ἐβούλοντο αἱ ψυχαὶ. καὶ περιλαβόντες ἀλλήλους εἰς γοῦν καταπνέχθησαν. κατεῖχε δὲ αὐτὰς πόλλα ἄλλα πάθη. ἡδονή, λύπη, φόβος, ἡ τῶν προτέρων μνήμη, τὸ τῶν μελλόντων δέος. Ὁ δὲ δῆμος ὁ Ῥοδίων ἀνδρῶν μνήμησέ

τε

τε καὶ ἀνολόλυξε. μεγάλῃ θεὸν ἀναβαλλόμενος τὴν Ἴσιν. Πάλιν λέγοντες ὁρῶμεν Ἀβροκόμῃ καὶ Ἀνθίαν τὰς καλάς. Οἱ δὲ ἀναλάβοντες ἑαυτὰς διαναστάντες εἰς τὸ Ἰσιδος ἱερὸν εἰσῆλθον. Σοὶ λέγοντες ὦ μεγίστη θεαὶ τὴν ὑπὲρ τᾶς σωτηρίας ἡμῶν χάριν οἴδαμεν. Διό σε ὦ πάντων ἡμῖν τιμιωτάτη ἑαυτὰς ἀπειλήφαμεν. προσκυλίοντό τε τὰς τεμένης. καὶ τῷ βωμῷ προσέπιπτον. καὶ τότε μὲν αὐτὰς ἄγγοι διὰ τὴν Λύκαινα εἰς τὴν οἰκίαν. καὶ ὁ Ἱππόθοος τὰ αὐτὰ μετεσκευάζετο διὰ τὴν Λύκαινα. καὶ ἦσαν ἕτοιμοι πρὸς τὴν εἰς Ἔφεσον πλοῦν.

Ὡς δὲ ἔθυσαν ἐκείνης τᾶς ἡμέρας καὶ διωχήθησαν. πολλὰ καὶ ποικίλα διὰ πάντων τὰ διηγήματα. ὅσα τε ἔπαθεν ἕκαστος καὶ ὅσα ἔδρασε. παρεξέτεινέ τε ἐπὶ πολὺ τὸ συμπόσιον. ὡς αὐτὰς ἀπολαβόντες χρόνῳ. ἐπεὶ δὲ νὺξ ἤδη ἐγεγόνει ἀνεπαύοντο. οἱ μὲν ἄλλοι πάντες ὅπως ἔτυχον. Λύκων μὲν καὶ Ῥόδη. Ἱππόθοος δὲ καὶ τὸ μειράκιον τὸ ἐκ Σικελίας τὸ ἀπηλθηθὲν εἰς Ἰταλίαν ἰόντι αὐτῷ ὁ Κλειθένης ὁ καλός. ἡ δὲ Ἀνθία ἀνεπαύετο μετὰ Ἀβροκόμα. Ὡς δὲ οἱ μὲν ἄλλοι πάντες καθεκοιμήθησαν. ἡσυχία δὲ ἦν ἀκριβής. φιλαβοῦσα ἡ Ἀνθία τὴν Ἀβροκόμῃ ἔκλαεν. Ἄνερ λέγουσα καὶ δέσποτα ἀπείληφά σε πολλῇ γλιῷ πλανηθέϊσα καὶ θάλασσαν. λῃστῶν ἀπειλὰς ἐκφυγοῦσα καὶ πειρατῶν ἐπιβολὰς καὶ πορνοβοσκῶν

βοσκῶν ὕβρεις καὶ δεσμὰ καὶ τάφρους καὶ ξύλα καὶ φάρμακα καὶ τάφους. ἀλλ' ἥκω σοι ταυτηνὶ τὴν ἐμὴν ψυχὴν Ἀβροκόμη δέσποινα οἵαν τὸν πρῶτον ἀπηλλάγην εἰς Συρίαν ἐκ Τύρου. ἔπεισε δέ με ἁμαρτεῖν ἐδεῖς. ὁ Μοῖρις ἐν Συρίᾳ ὁ Περίλαος ἐν Κιλικίᾳ ἐκ ἐν Αἰγύπτῳ Ψάμμις καὶ Πολυΐδος ἐκ Ἀγχίαλος ἐν Αἰθιοπίᾳ ἐκ ἐν Τάραντι ὁ δεσπότης. ἀλλ' ἄγνη μοί σοι πᾶσαν σωφροσύνης μηχανὴν πεποιημένη. σὺ δὲ ἆρα Ἀβροκόμη σώφρων ἐμοιγε; ἢ μέ τις παρεδοκίμησεν ἄλλη καλή. ἢ μή τις ἤναγκασέ σε ἐπιλάθεσθαι τῶν ὅρκων τε καὶ μοῦ; Ταῦτα ἔλεγε. καὶ καταφίλει σφοδρῶς. ὁ δὲ Ἀβροκόμης Ἀλλὰ ὀμνύω σοι φησὶ τὸν μόγις ἡμῖν ἡμέραν πεφευγότων ἀφειμένων. ὡς ἅτε πάρεργόν τι ἐμοί τις ἔδοξεν εἶναι καλὴ ἔτ' ἄλλη τις ὀφθεῖσα ἥρεσε γυνή. ἀλλὰ τοιοῦτον εἴληφας Ἀβροκόμην καθαρὸν οἷον ἐν Τύρῳ κατέλιπες ἐν δεσμωτηρίῳ. Πάντα δι' ὅλης νυκτὸς ἀλλήλοις ἀπελογούμην. καὶ ῥᾳδίως ἔπειθον ἀλλήλους. ἐπεὶ τοῦτο ἤθελον.

Ἐπειδὴ δὲ ἡμέρα ἐγένετο ὁ Πυθάγγελος νεὼς πάντα συνθέμενοι τὰ αὐτῶν ἐπανάγονται. ὁ Σωσιπέμπων αὐτοὺς παντὸς τοῦ Ῥοδίων πλήθους. συναπῆρε δὲ καὶ ὁ Ἱππόθοος τότε αὖθις πάντα ἐπαγόμενος καὶ τὴν Κλειθένην. καὶ ἡμέραις ὀλίγαις διανύσαντες τὸν πλοῦν κατῆραν εἰς Ἔφεσον. Προεπέπυστο τὴν σωτηρίαν αὐτῶν

τ. Ταῦτα

τῶν ἡ πόλις ἅπασα. ὡς δὲ ἐξέβησαν αὐθὺς ὡς εἶχον ἐπὶ τὸ ἱερὸν τ᾽ Ἀρτέμιδος ἦεσαν. καὶ πολλὰ ἠυχοντο. καὶ θύσαντες ἄλλα ἀνέθεσαν ἀναθήματα. καὶ δὴ καὶ τ᾽ γραφὶν τῇ θεῷ ἀνέθεσαν πάντα τε ὅσα τε ἔπεισθον καὶ ὅσα ἔδρασαν. Καὶ ταῦτα ποιήσαντες ἀνελθόντες εἰς τ᾽ πόλιν τοῖς γονεῦσιν αὐτῶν τάφους ἐσκάσαν μεγάλους. ἔτυχον δὲ ὑπὸ γήρως καὶ ἀθυμίας προτεθνηκότες. καὶ αὐτοὶ δὲ λοιπὸν διῆγον ἑορτὴν ἔχοντες τ᾽ μετ᾽ ἀλλήλων βίον. Καὶ ὁ Λύκων καὶ ἡ Ῥόδη κοινωνοὶ πάντων τοῖς συντρόφοις ἦσαν. διέγνω δὲ καὶ ὁ Ἰωπόθος ἐν Ἐφέσῳ τ᾽ λοιπὸν καταβιῶναι χρόνον. καὶ δὴ Ὑπεράνθης τάφον ἔγειρεν κῆ Λέσβου μέγαν γνώμονα. καὶ τ᾽ Κλειθένη παῖδα ποιησάμενος ὁ Ἱππόθος διῆγεν ἐν Ἐφέσῳ μῆ Ἀβροκόμᾳ καὶ Ἀνθίᾳ.

ἀνέθεσαν

ἔπαθον

p. 85.

f. nos, ut p. 40.

72.

Ξενοφῶντος τῶν κῆ Ἀνθίαν καὶ Ἀβροκόμου Ἐφεσιακῶν τέλος.

XENOPHONTIS EPHESII EPHESIACORUM LIBRI V.

DE AMORIBUS ANTHIÆ ET ABROCOMÆ.

ANTONIO COCCHIO FLORENTINO INTERPRETE.

XENOPHONTIS EPHESIACORUM, DE AMORIBUS ANTHIÆ ET ABROCOMÆ, LIBER I.

ERAT Epheſi vir inter potentiores cui Lycomedi nomen. Ei filius e Themiſto uxore indigena naſcitur Abrocomas, eximia pulchritudine qualis neque in Ionia nec alibi uſquam antea fuit. Abrocomæ forma ſemper in dies augebatur, florebantque in eo ſimul corporis venuſtas animique virtutes, omne quippe eruditionis genus & variam muſicam excolebat. Conſuetæ illi exercitationes cithara, equitatio, armorum tractatio. Epheſiis omnibus cæteriſque Aſianis percharus, miram ſpem præbebat præcellentiſſimi civis, colebantque illum obſequio ut deum, nec defuere qui videntes ipſum adorantes ſupplicarent. Hinc ſuperbire adoleſcens & animi dotibus, ſed multo magis corporis forma gloriari, quæque pulchra dicerentur ut ſe minora deſpicere, nec quidquam Abrocomæ vel ſpectatu

vel

vel auditu dignum videbatur, & ſi cuius adoleſcentuli aut virginis formam laudari audiret, narrantes irridebat, utpote neſcientes ſe unum pulchrum eſſe. Amorem nec deum eſſe putabat, ſed omnino reiiciebat nihili faciens, negans ullum amore capi ac deo ſubiici invitum. Sicubi templum aut ſimulacrum Amoris videret, ridebat, ſe indicans cuicumque Amori & venuſtate & virtute præcellere. Nec aliter ſe res habebat, ubi enim Abrocomas aderat, nullam pictam aut ſculptam effigiem vel contemplari vel ſuſpicere dignabantur. His indignatus Amor pervicax deus, ſuperbus, inexorabilis, inſidias puero ſtruxit, qui ſcilicet & deo captu difficilis videretur. Ipſe igitur armis, omnibuſque ſuis potentibus venenis inſtructus contra Abrocomam graditur.

* Agebatur ſolenne iis locis Dianæ feſtum, ad cuius templum ab urbe ſunt ſtadia omnino ſeptem. Celebrare pompam virgines omnes indigenas oportebat ſplendide in primis ornatas, prætereaque Ephebos Abrocomæ æquales, qui tum ſexdecim fere annorum iam pubertatem attigerat, ac primas in ea pompa ferebat. Magna autem vis hominum ſpectaculo intererat vel popularium vel hoſpitum, ſiquidem mos habebat uti in ea celebritate, ſponſi virginibus & ephebis uxores invenirentur. Procedebat ergo ordinatim pompa, pri-

* Verba fere ſunt Angeli Politiani hunc locum interpretantis Miſcellaneorum Cap. LI.

mo

mo ſcilicet ſacra, faces, caniſtra & ſuffimenta, tum autem equi caneſque & venatoria arma, nonnulla quidem bellica, pleraque tamen pacalia. Virginum ſe quæque veluti ad amatoris oculos compoſuerat, quarum ordinem ducebat Anthia Megamedis & Euippæ indidem civium filia, mira pulchritudine cæteris longe præſtans quatuordecim circiter annos nata. Florenti corporis venuſtati nonnihil cultus addiderat: flava coma partim nexa, plurima fluens ventiſque diffuſa: acres oculi, hilares quales puellam, & ſeveri quales pudicam decent. Veſtis tunica purpurea, cincta, a brachiis ad uſque genua demiſſa, hinnulea pellis circumducta, pharetra ſuſpenſa & arcus. Arma & haſtilia ferebat caneſque ſequebantur. Sæpe illam in luco videntes Epheſii ut Dianam adoraverant, tunc vero ut conſpexit populus exclamavit, erantque variæ ſpectantium voces, his præ ſtupore deam ipſam eſſe dicentibus, illis a dea ſociam aſſumptam, omnes autem ſupplicabant, adorabant, parenteſque ipſius beatos prædicabant. Erat in ore omnium pulchra Anthia, ac præter eunte virginum turba, nihil aliud quam Anthiam quiſque nominabat. Verum ut acceſſit Abrocomas cum ephebis puellarum ſpectaculum licet perelegans, continuo omnium animis excidit, & unius cuiuſque oculi in illum converſi ſunt. Exclamabant ſpectaculo percuſſi, O pulchrum Abrocomam nulli comparandum, pulchri dei ſimulacrum! Nec defuere qui adderent Quale foret

connubium ipsius & Anthiæ! Hæ primæ fuerunt Amoris insidiæ, statim enim utrumque mutua existimatio occupat, & Anthia Abrocomam videre gestit & Anthiam Abrocomas, qui huc usque amoris expers fuerat.

* Ut igitur peracta pompa venere in templum sacrificatum multitudo omnis, pompæ ordo solutus est. Convenere eodem viri fœminæque, adolescentes & virgines. Ibi ut ambo se viderunt Anthia Abrocomæ forma capitur, Abrocomas amore victus puellam intentis oculis contemplatur, nec aspectum effugere volens potis est, cohibebat enim illi insidens deus. Et Anthia misere se habebat, totis & expansis oculis Abrocomæ speciem intus labentem excipiens, iam ea quæ virgines decent parvi faciens ita loquebatur, ut adversus audiret Abrocomas, quasque fas erat corporis partes detegere Abrocomæ inspiciendas nudabat. Is cum se totum ad hoc spectaculum tradidisset, captivus in dei potestatem venit. Sacrificio facto mœrentes discedunt, tam citum discessum querentes, seque invicem spectandi cupidi subsistunt identidem & convertuntur plurimas moræ causas simulantes. Ubi uterque domum venit, cognovit in quod malum inciderit. Cogitatio subit mutui aspectus, amor incenditur, quodque reliquum est diei adeo cupidinem intendunt, ut cum dormiendi tempus adventaret in maxima ægritudine

* Politianus Miscell. Cap. LI.

versa-

verſarentur & neuter Amoris vim ferre valeret. Abrocomas correpta diſciſſaque veſte, Hei mihi, inquit, miſero quid patior infelix? Huc uſque fortis Abrocomas Amorem deſpectui habens & ludibrio deum, nunc captus victuſque ſum & puellæ ſervire cogor. Iam me pulchrior non nemo eſt, iam deum appellare Amorem non dubitabo. O me miſerum & imbellem! Nunc igitur non reſiſtam? non fortiter manebo? Non ero pulchrior Amore? Nunc me a deo vinci qui nihili eſt oportet? Virgo omnino pulchra eſt. Quid vero? Anthia adeo tuis oculis formoſa, O Abrocoma, innupta eſt. Apage, ne hoc ineas conſilium. Nunquam me potior erit Amor. Hæc dicenti fortius inſidet Deus, renitentem trahit nolentemque cruciat. Ille non amplius ſuſtinere valens ſeque humi proſternens, Viciſti, inquit, Amor, magnum tibi erectum tropæum de Abrocomæ temperantia. Supplicem vides, perditum, tuum, ad te profugientem omnium dominum. Ne me deſpicias neque nimias audaciæ pœnas ſumas. Nondum tuas, Amor, vires expertus paulo elatiorem me præbui. Nunc da mihi Anthia potiri, ſiſque non tam acer pervicaci, quam victo propitius deus. Hæc ille. Amor tamen adhuc iratus, magnas ab eo contemptus pœnas exigere cogitabat.

Anthia quoque ſe male habebat, nec diutius durare valens experrecta & eos qui aderant latere ſtudens Heu, inquit, miſeræ quid accidit mihi! Amo plus quam per ætatem fas ſit & novo quodam

Dona dehinc ſanctæ dabis Iſidi, ſoſpita quæ te
Fluminis ad Nili ſervabit clara fluenta.
Poſt mala ſed video meliores volvere caſus.

Ubi hæc oracula Epheſum allata ſunt, ſtatim quidem eorum parentes ex conſilii inopia attoniti fuere, nec quid mali liberis ſuis portenderetur excogitare valebant, non enim ex dei reſponſis coniicere ullatenus poterant, quid morbus, fuga, vincula, tumulus, flumen, & auxilium a deo expectandum ſibi vellent. Viſum eſt igitur poſtquam diu una conſuluiſſent, oraculum, quoad fieri poſſet, mitigare, connubioque iungere adoleſcentes, quaſi & id reſponſo ſuadere voluerit deus, ſtatueruntque peractis nuptiis eos peregre ad aliquod tempus mittere.

Jam omnia per urbem epulis & coronis plena ac futuræ nuptiæ ubique ſermonibus percelebratæ. Beati ab omnibus prædicabantur, Abrocomas quod Anthiam ducturus eſſet uxorem, hæc quod tali adoleſcentulo eſſet concubitura. Abrocomas reſponſi & nuptiarum certior factus, admodum lætatus eſt ſe Anthia potiturum minimeque vaticinio perterritus præſentem voluptatem omni malo ſuaviorem eſſe exiſtimabat. Gaudebat & Anthia Abrocoma fruitura, parvi pendens quid ſibi ex fuga & cæteris calamitatibus impenderet, cum in Abrocoma omnium futurorum malorum ſolatium nacta eſſet. Ubi igitur nuptiarum tempus advenit, pervigilia celebrata ſunt multæque hoſtiæ

ſtiæ deæ immolatæ. His peractis adventante iam nocte, omnia Abrocomæ & Anthiæ moram facere videbantur. Duxere puellam in thalamum cum lampadibus hymenæum canentes fauſtaque comprecantes, ibique intromiſſos recumbere fecerunt. Thalamus erat exornatus, lectus aureus ſtragulis purpureis ſtratus tectuſque in modum tentorii Babylonia veſte ſcite variata. Inerant ludentes Amores, quorum alii Veneri (& ea ibi erat depicta) famulabantur, alii paſſeribus tanquam equis inſidebant, nonnulli plectebant coronas, alii flores afferebant. In altera parte Mars erat non armatus, ſed quaſi ad amicam Venerem accedens ornatus, corona redimitus, indutuſque chlamyde, & ei dux viæ erat Amor lampada tenens accenſam. In hoc tentorio collocata Anthia & Abrocomæ admota fores clauſerunt. Utrique idem accidit ut alterum alloqui non poſſet neque intueri. Iacebant nimia voluptate languidi, pudibundi, timentes, anheli, ac dulcedine perfuſi: palpitabant artus animique vehementer commoti erant. Tandem Abrocomas ubi ſe collegit Anthiam amplexatur lacrymantem, anima eius lacrymas velut deſiderii indicia præmittente. O nox, inquit, exoptatiſſima! quot heu miſer doloris plenas exegi antequam hanc vix tandem nanciſcerer! O puella luce mihi carior, omniumque de quibus unquam ſermo fuit feliciſſima, quæ amatorem habes virum, quocum vivere & mori probæ uxori liceat. His dictis oſculatur

excipitque lacrymas, quæ omni nectare ſuaviores ipſi viſæ ſunt, & quocunque medicamento ad dolorem levandum valentiores. Illa paucis allocuta Abrocoma, inquit, an pulchra tibi videor ac licet ipſe forma adeo præſtes placeo? Timide & ignave quamdiu amare cunctatus es? quamdiu nulli id tibi curæ fuit? a meis malis quæ ipſe paſſus ſis coniicio. Verum iam age meas excipe lacrymas, bibantque elegantes comæ tuæ amoris poculum, invicemque complexi adhæreamus, ita ut coronæ mutuis lacrymis madeant & noſtrum una ipſæ amorem ſentiant. His dictis caput eius amplectitur adducitque ſuis oculis comas. Suſcipiunt coronas conſutiſque mutuo ſuavio labellis quæ quiſque cogitabat ex animo in animum per oſcula labiis impreſſa tranſmittunt. Illa adoleſcentis oculos baſians O quoties, inquit, me dolore affeciſtis! qui primum mihi infixiſtis animo aculeum, vos quondam ſuperbiæ nunc amoris pleni, optime de me meruiſtis, quippe qui amorem mei in Abrocomæ animum induxeritis. Vos itaque exoſculor, vobis hoſce meos admoveo oculos Abrocomæ famulos. Sic vos ſemper hæc ſpectetis, non aliam Abrocomæ elegantis formæ puellam oſtendite, ac nemo mihi pulcher alius videatur. En vobis animas noſtras quas exuſſiſtis, has habete & pari ſtudio ſervate. Hæc illa. Tum mutuo amplexu hærentes requievere, ac carpentes tunc primum Veneris gaudia, totam noctem ſumma æmulatione certarunt uter magis amans videretur.

Ubi

Ubi illuxit blandiores alacrioreſque ſurrexere, quod tandem felicibus illis temporibus tamdiu exoptatis frui ſibi invicem contigiſſet. Vita omnis erat eis quaſi feſtus dies, omniaque conviviorum plena adeo ut iam oraculi reſponſa in oblivionem venerint. Verum non ea Fato exciderant nec a deo negligebantur quiſquis ille fuit qui decreverat. Non multo poſt tempore a parentibus quibus id ſtatutum fuerat prius, peregre mittuntur, ut ſcilicet alias regiones, urbeſque alias viderent, ſe enim dei reſponſum mitigaturos quoad fas eſſet putabant, ſi aliquandiu Epheſo abeſſent. Parantur ad diſceſſum omnia : magnæ naves nautæque ad ducendum idonei omniaque neceſſaria importantur, multæ & variæ veſtes, multum argenti & auri commeatuſque plurimus. Immolatum eſt Dianæ ut ductu ſuo opitularetur, nec defuere preces totius populi omniumque lacrymæ veluti communibus gnatis diſcedentibus. Navigationem in Ægyptum paraverant, cumque abeundi dies adeſſet & navis deducenda iam foret, famulorum & ancillarum frequentia omniſque Epheſiorum multitudo proſequebatur, & multæ ex ** cum lampadibus & ſuffimentis. Interea Lycomedes & Themiſto omnia ſimul recordantes, oraculum, filium, ipſius peregrinationem, humi iacebant conſternati, pariterque Megamedes & Evippe ut ut meliori eſſent animo, eorum quæ prædicta fuerant finem reſpicientes. Iam nautarum ſtrepitus, ſolvuntur funes, gubernator locum ſuum

occupat, navis movetur, clamorque tum eorum qui in littore tum qui in navi erant permixtus insequitur, illis quidem dicentibus Cariſſimi filii, an nobis qui vos genuimus vos iterum videre licebit? His vero An vos o parentes recipiemus? Hinc lacrymæ, ploratus, ſuum quiſque nomine appellare, velut in magnum recordationis adiumentum nomen relinquentes. Megamedes accepto poculo libat, precaturque ita ut è navi audiri poſſet. Maxime valete filii & aſpera vaticinia effugite, vos ſalvos & reduces excipiant Epheſii & cariſſima patria iterum potiamini. Sin aliter eveniat, ſcitote nos non longius eſſe victuros. Præmittimus vos in iter calamitoſum quidem ſed neceſſarium. Adhuc loquentem obortæ lacrymæ cohibuerunt, omneſque in urbem rediere, hortante populo ut bono eſſent animo.

Abrocomas & Anthia invicem amplexi iacebant multa verſantes animo. Parentum miſerebantur, patriam deſiderabant, timebant oraculi reſponſum, peregrinationem ſuſpectam habebant, ſed id unum iis ſolatium erat quod una nave veherentur. Illa die proſpero vento utuntur, confectaque navigatione Samum deveniunt ſacram Iunoni inſulam. Ibi immolant, cœnant, precantur, & ubi nox advenit iter proſequuntur. Secunda navigatio multuſque invicem ſermo. An licebit una ſemper vivere? Abrocomas tandem ſuſpirans, quæ ipſum manerent recordatus O longe, ait, anima mihi carior Anthia. Utinam & bene agere

& ſimul ſervari datum ſit. Verum ſi quid fato decretum eſt nos pati, quonam modo ſeparabimur? Iuremus ſancte, tu quidem mihi mea vita te ſemper caſtam ſervaturam, nec alium laturam virum, ego vero nunquam mihi fore cum alia conſuetudinem. Ut hæc audivit Anthia eiulavit & cur hæc, inquit, in animum induxiſti tuum Abrocoma ut ſi diſiungar a te, ipſam alii me tradituram viro ſuſpiceris, quæ ne tantulum quidem vivere ſine te poſſim. Teſtor patriam deam magnam Epheſiorum Dianam atque hoc quod pertranſimus Mare, & in utrumque noſtrum belle vires ſuas exercentem deum, me vel exiguo tempore, abreptam a te nec victuram eſſe, neque ſolem aſpecturam. Eadem iuravit Abrocomas, & tempus ipſum iuriiurando eorum terrorem addiderat. Interea navis Coum Gnidumque præteriit, cumque Rhodiorum pulchra & magna inſula apparuiſſet, illuc adpellere navem omnino oportere nautæ dixerunt, tum aquandi, tum quieſcendi gratia utpote longam navigationem inituros.

Navis in Rhodum ſubducitur, deſcendunt Nautæ, exit & Abrocomas, manu tenens Anthiam. Convenerant omnes Rhodii adoleſcentum formam mirati, nec inſpicientes ſilere prætereundo poterant, quin nonnulli dicerent deos adveniſſe, aliique adorarent, ſibique propitios reddere conarentur. Cito urbem totam Abrocomæ & Anthiæ nomen pervagatur. Publice illos precantur multa ſacrificia facientes, diemque adventus eorum feſtum

festum instituunt. Illi lustrata urbe in Solis templo aurea arma dedicarunt, & in rei memoriam epigramma suis nominibus inscripsere,

Aurea dona tibi ponunt hæc arma lubentes
Abrocomas Ephesi cives atque Anthia sacræ.

Dedicatione facta, postquam aliquot dies in insula permansissent, instantibus nautis, viatico instructi, omnique Rhodiorum multitudine prosequente e portu solvunt. Secundo primum vento iucundaque navigatione vecti die illo & insequenti nocte Ægyptium quod vocant mare permetiuntur. Proximo vero die cessante vento tranquillitas orta, hinc tarda navigatio, nautarum remissio, compotatio, ebrietas. Tunc prædictorum principium fuit. Abrocomæ visa est navi instare mulier aspectu terribilis, magnitudine supra humanam, puniceamque vestem induta cædes inferre, ac pereuntibus aliis ipse cum Anthia transnatare. His visis valde commotus exspectabat ex insomnio infortunium quod evenit.

Nam forte Rhodi piratica triremis magna stationem agebat. Piratæ genere Phœnices suam mercibus onustam triremem simulabant, multi quidem & strenui. Resciverant navi inesse aurum & argentum, & mancipia, multaque magni pretii. Decreverant igitur adoriri, qui resisterent interficere, cæteros in Phœniciam cum reliqua præda vendendos abducere, velut impares prœlio despicientes.

Pira-

Piratarum dux nomine Corymbus erat iuvenis adſpectu grandis, trucibus oculis, coma ſqualida & demiſſa. Ubi hæc ſtatuerunt piratæ primum Abrocomæ navim paulatim accedunt, deinde, cum fere meridies eſſet & omnes in navi ebrietate & deſidia iacerent, partim ſomno correpti, partim exanimi & ægre ſe habentes, Corymbus concitata triremi cum ſuis inſtat, & cum propius acceſſiſſent, armati nudatiſque gladiis in navem inſiluerunt. Tunc nonnulli ſe in mare præcipitant metu perculſi ac pereunt, alii dum ſe defendere conantur interficiuntur. Abrocomas & Anthia Corymbo occurrunt, eiuſque genua amplexati, Bona noſtra, inquiunt, tibi habeto & noſmet ipſos tibi famulos here, nec qui volentes ſe tibi dedunt occidas. Te per hoc ipſum mare, per hanc dexteram tuam rogamus. Quo vis abducas, iam ſervos tuos vende, ſed hoc unum miſericors concede, ut uni domino ſerviamus. Hæc audiens Corymbus ſtatim hos vetat interfici, traductiſque ſarcinis pretioſioribus & Abrocoma & Anthia, aliiſque paucis e ſervis, navem incendit, cæterique, quod omnes abducere nec facile nec tutum videret, exuſti ſunt. Miſerabile ſpectaculum præbebant illi triremi avecti, hi in navi flammis correpti & manus tendentes & eiulantes. Audiebantur dicentes Quonam heri abducemini? Quæ vos terra excipiet, quam urbem incoletis? Illi vero qui abducebantur O beati quibus fortunate iam iam mortem continget oppetere, priuſquam vincula experiamini, prædonumque

que ſervitutem videatis. Interea Abrocomæ pædagogus ſenex conſpectu venerabilis & ætate miſerandus Abrocomam abductum videre non ſuſtinens, cum ſe præcipitem in mare deieciſſet triremem natando proſequebatur, Ubi me deſeris, inquiens, mi fili ſenem pædagogum, quo abiens Abrocoma? Tu ipſe me miſerum occide ſepulcroque conde, qui enim ſine te vivam? His dictis tandem Abrocomam aſſequi deſperans, cum ſeſe fluctibus tradidiſſet mortuus eſt. Nihil hoc Abrocomæ miſerabilius fuit, qui manus extendens ſeni, piratas hortatus eſt ut reciperent, illi precum eius rationem nullam habentes, tridui navigatione in urbem Phœniciæ Tyrum appulerunt ubi domos habebant piratæ ** eos non quidem in urbem, ſed in vicinam Apſyrti cuiuſdam prædonum magiſtri ſedem duxerunt, cui & Corymbus miniſter erat, mercede & prædæ partitione conductus. Inter navigandum ob cotidianum aſpectum Corymbus deperire cœpit Abrocomam, exurebatque magis in dies adoleſcentis conſuetudo. Et in ipſa quidem navigatione, eius inflecti poſſe ſenſum non putabat, videbat enim Anthiæ amore captum & in magna animi ægritudine verſari, vim inferre periculoſum videbatur, ne quid gravius in ſe patraret.

Ubi vero in Tyrum deſcenderunt diutius ſuſtinere non potuit quin primo Abrocomam officiis demereri conaretur, & hortaretur bono eſſe animo, & omnem curam præſtaret, qui Corymbum

bum ſui miſericordia hæc omnia facere exiſtimabat. Deinde Corymbus Euxinum quendam e ſociis prædonibus amoris ſui conſcium facit, rogatque auxiliatorem ſe præbeat, conſiliumque det quonam modo adoleſcentis animus impelli poſſit. Euxinus hæc a Corymbo audire gaudet, ipſe namque ob Anthiam miſere ſe habebat, quam vehementi amore ardebat. Sua ipſe mala Corymbo narrat additque Ignavum omnino eſt nos obiicere periculis, at labore partis non frui ſecuros. Poterimus hos delectos ab Apſyrto dono accipere. His dictis facile amanti perſuadet, ſtatuuntque mutuam ſibi navare operam, conaturque hic Abrocomam, Corymbus Anthiam exorare. Illi conciderant animo multumqne de his quæ expectanda forent invicem ſermonem habebant, ſubinde iurantes ſe conventa ſervaturos. Corymbus & Euxinus ad illos accedunt & aliquid ſeorſum dicendum habere ſimulantes ſecum abducit ille Anthiam, hic Abrocomam. Quibus vehementer commovetur animus, nihil boni ſubeſſe ſuſpicantibus. Euxinus igitur Corymbi gratia Abroçomam alloquitur. Non dubito adoleſcens quin propter hoc infortunium valde doleas, quin ægre feras te ſervum e libero factum eſſe, pauperem e divite: verum tecum perpendenda tibi ſunt omnia, præſenti fortunæ acquieſcendum, herique amandi iam tui. Scias enim in te eſſe libertatem ac proſperitatem recuperare dummodo hero Corymbo obſequentem te præbeas. Is enim vehementer te

amat, paratuſque eſt omnium quæ poſſidet te dominum conſtituere. Nil durum patieris immo benevolentiorem tibi herum efficies. Ubi ſis cogita, auxiliator nullus, terra ipſa ignota, heri piratæ, nullaque ſupplicii vitandi ſpes Corymbum faſtidienti. Quid tibi nunc uxore aut re familiari opus eſt, quid amica teneræ adeo ætatis cum ſis? Hæc omnia te abiicere oportet, unumque herum reſpicere eiuſque mandatis obſequi. His auditis Abrocomas primum obmutuit, quid reſponderet non inveniens, obortiſque lacrymis ingemuit, videns in quæ incidiſſet, at Euxinum tandem his alloquitur, Sine me pauliſper here quid his omnibus reſpondeam conſulere. Euxinus diſcedit, Corymbus vero Euxini amorem Anthiæ narraverat, præſentemque neceſſitatem heris omnino morem gerendi, multa pollicitus, legitimas nuptias, argenti copiam ſi pareat omniumque rerum abundantiam. Illa par reſponſum dederat paulum temporis ad deliberandum petens. Euxinus & Corymbus una expectabant quid audituri eſſent ſperabantque ſe facile illis id eſſe perſuaſuros.

XENO-

XENOPHONTIS
EPHESIACORUM,
DE AMORIBUS
ANTHIÆ ET ABROCOMÆ,
LIBER II.

ABrocomas & Anthia in cubiculum ubi degere conſueverant ingreſſi quæ quiſque audiverat narrant & humi proſtrati plorabant & conquerebantur, O cariſſimi parentes, o patria, o cognati, o domeſtici! Tandem ſe colligens Abrocomas Eheu nos inquit miſeros! Quid tandem agemus in hac barbarorum piratarum regione, ipſorum iniuriis obnoxii? Iam prædictorum initium, iam deus me pro ſuperbia ulciſcitur. Corymbus mei amore captus, tui Euxinus. O incommodam utrique formam. Ad hoc igitur tamdiu me caſtum ſervavi ut prædoni turpi libidine inſanienti me ſubiicerem? Quænam mihi vita futura eſt ſcorto iam non homini & ab Anthia mea abrepto? Verum per pudicitiam iuro mihi ſociam a puero, ante moriar, & caſtus vel mortuus apparebo, quam Corymbo morem geram. His dictis lacrymari cœpit, & Anthia Heu quantis inquit miſeri circumdamur malis! Cito vim contra

iusiurandum noſtrum patiemur, cito experiemur ſervitutem. Deperiens me quidam flectere ſperavit & mecum poſt Abrocomam concumbere ac potiri deſiderio ſuo? At non ſic vivere amem ut hanc perpeſſa contumeliam ſolem videre ſuſtineam. Stat ſententia. Moriamur, Abrocoma, nos invicem tenebimus poſt mortem, nec ulla nobis exhibebitur moleſtia.

Ii quidem ita ſtatuerunt. Interea Apſyrtus prædonum dux Corymbi reditum exſpectans, multaque & pretioſa allaturum credens in eum locum venerat. Qui ſtatim ac Abrocomam & Anthiam vidit, formam admiratus, magnum ſe lucrum eſſe facturum exiſtimans eos ſibi petiit, reliquam prædam, pecunias, ſupellectilem, ac virgines omnes Corymbo eiuſque ſociis diviſit. Euxinus & Corymbus inviti Abrocomam & Anthiam Apſyrto conceſſerunt, ſed eos cum coacti ceſſiſſent abierunt. Apſyrtus Abrocomam & Anthiam, famuloſque duos Leuconem & Rhodam acceptos Tyrum duxit. Conſpicua fuit illorum deductio. Mirabantur omnes formam, cui nemo ante parem viderat, putabantque homines barbari deos eſſe, beatumque dicebant Apſyrtum qui tales famulos comparaſſet. In domum ductos fido famulo tradit quem illos diligenter curare iubet ſe maximum lucrum facturum ſperans ſi venderet iuſto pretio.

Et ſic ſe habebant res Abrocomæ, paucis vero poſt diebus cum Apſyrtus in Syriam abeſſet mercandi gratia, eius filia Manto deperire cepit Abrocomam,

rocomam, venuſta & viro matura, multum tamen forma Abrocomæ cedens. Adoleſcentis conſuetudine capta, ſe cohibere non poterat, quid faceret neſcia, neque enim id illi aperire audebat propriam uxorem habenti, flectere deſperans, nec ſuorum cuiquam patris metu: quo magis urebatur, ac miſere ſe habebat, adeo ut amplius ſuſtinere non valens, Rhodæ amorem narrare ſtatuit, ſodali Anthiæ, puellæ, & æquali, quam unam ſperabat cupiditatis ſuæ adiutricem fore. Per otium igitur puellam in ſacellum patris domeſticum ducit, acceptoque iureiurando obſecrat ne ſibi contra dicat, amorem quo Abrocomam amplectebatur aperit eiuſque opem implorat, multa opitulanti pollicita. Scias inquit te mihi famulam, ac iræ meæ obnoxiam ſi iniuria affeceris, meque barbaram eſſe. His dictis Rhodam dimiſit, quæ admodum anxia fuit, id enim Abrocomæ narrare averſabatur amore Anthiæ, & omnino pertimeſcebat barbaræ mulieris iram. Viſum ergo eſt primum eorum quæ a Manto audierat Leuconem certiorem facere, quo in primis utebatur familiariter, conſuetudinem ſimul enim & Epheſi habuerant. Ubi ſolum deprehendit, Periimus inquit o Leucon, ſodales diutius non habebimus. Herilis filia Abrocomam deperit, minaturque ni potiatur exempla in nos eſſe facturam. Quid agendum diſpice. Abnuere barbaræ minime tutum, ab Anthia Abrocomam divellere impoſſibile. Leuconi hæc audienti lacrymæ obortæ ſunt, quum magna inde futura

futura mala prævideret. Tandem ubi ſe collegit Sileas inquit Rhoda ego enim omnia diſponam. Statimque Abrocomam adit, cui unum opus erat amare Anthiam & ab illa amari, eandemque alloqui & loquentem audire. Hos accedens quid agimus, inquit, ſodales? Quid nos ſervi conſulimus? Abrocoma cuidam ex heris pulcher videris, Apſyrti filia te miſere amat. Barbaræ virgini depereunti non obſequi incommodum eſt. Tu igitur conſilium quod tibi videtur capiens, teque & nos omnes ſerva, neque herili iracundiæ obnoxios fieri patiaris. His auditis Abrocomas repente impletur ira, intentiſque in Leuconem oculis Hæc, inquit, ſcelus Abrocomæ dicere audes, Phœnicibus hiſce barbarior? Et coram Anthia mihi aliam puellam memoras? Servus quidem ſum, at novi promiſſa ſervare. In corpus poteſtatem habent, ſed liber mihi reſtat animus. Minetur Manto ſi velit gladios, laqueos, ignem, & omnia quæ corpus famuli pati poteſt, minime mihi perſuadebit ut Anthiæ iniuriam faciam libens. Hæc illo dicente Anthia perculſa infortunio ore preſſo obmutuit, nihil eloqui valens, ac ſe vix tandem excitans Equidem Abrocoma benevolentiam erga me tuam perſpectam habeo & amari a te egregie ſentio, verum te dominum animæ meæ precor ne te ipſum prodas, neque barbaricæ iræ obiicias. Heræ deſiderio obtempera, ego me occidam ut a vobis procul abeam. Hoc tantum expoſco ut ipſe ſepelias, cadentem exoſculeris, & Anthiam in memoria habeas. Hæc omnia

omnia in maius infortunium Abrocomam adduxere & quid de ſe fieret ignorabat.

Illi quidem in hoc diſcrimine verſabantur, at Manto tardantem Rhodam expectandi impotens, epiſtolium ſcribit Abrocomæ his verbis. Abrocomæ formoſo hera tua ſalutem. Manto te miſere amat, non amplius amorem ferre valens. Id minus fortaſſe virginem decet, ſed amanti neceſſitate incumbit, ne me deſpicias precor, neque contumelia afficias cui tua maxime cordi ſunt. Si enim obtemperes a parente ego Apſyrto impetrabo ut tibi connubio iungar, & coniugem nunc tuam ſubmovebimus. Dives eris & beatus, at ſi adverſeris qualia paſſurus ipſe ſis cogita memet ſupplicium de te ſumente, quam contempſeris, qualiaque ſodales tui arrogantiæ conſiliarii. Hanc epiſtolam ſignatam ancillæ cuidam barbaræ dat Abrocomæ reddendam. Qui acceptam legens ea omnia quæ inſcripta erant moleſte fert maxime quæ Anthiam attinent. Tabellam hanc retinet aliam conſcribit & dat ancillæ in hæc verba. Facias Hera quod vis, & corpore hoc utere ut ſervi. Si me vis occidere præſto ſum. Si tormentis cruciare quo velis modo crucia. Non ego ad te concubitum veniam non hæc imperanti obediam. Manto hac epiſtola accepta præcipiti ira corripitur, invidia, zelotypia, mœrore ac metu ſimul perculſa cogitat quomodo faſtidientem ulciſcatur.

Interea Apſyrtus e Syriâ redit, ſponſum inde filiæ abducens cui nomen Mœridi. Qui ut advenit,

nit, Manto artificio in Abrocomam compoſito, capillis turbatis laceratáque veſte patri obviam fit & ad genua procidens Miſerere, inquit, pater filiæ a famulo iniuriam paſſæ. Pudicus ille adoleſcens Abrocomas virginitatem meam ſpoliare conatus eſt tibique inſidias ſtruere, mei ſe amore captum dicens. Tu igitur pro talibus auſis ab eo pœnas pete condignas. Vel ſi filiam tuam famulis nuptum dare decreveris, mortem mihi ante conſciſcam. Hæc illam vera dicere Apſyrtus exiſtimans, nihil amplius de facinore inquirit, ſed accerſitum Abrocomam increpat O audaciſſimum & ſceleſtum caput! Auſus es heris contumeliam facere? Et ſervus virginem vitiare? Sed non his rebus diu gaudebis, ſupplicium de te ſumam, ſerviſque aliis exempla edam in te. His dictis ſermonem ullum audire recuſans iubet ſervos veſtem eius diſcindere ignemque & verbera afferre & cædere adoleſcentem. Miſerandum ſpectaculum! Plagæ enim totum corpus difformant, ſervilibus tormentis inaſſuetum, effluebat ſanguis & oris pulchritudo marceſcebat. Vincula ei formidoloſa & ignem adduxit maximeque tormentis in eum uſus eſt ut filiæ ſponſo oſtenderet quam pudicam virginem habiturus ſit. Anthia tum ad Apſyrti genua accidit & pro Abrocoma precatur. Ille Imo & tui cauſa magis inquit plectetur quod & te uxorem habens iniuria affecerit, aliam amans. Iuſſitque vinciri & obſcura cella includi.

Vinctus

Vinctus ergo in carcere adſervabatur cum gravis illum deſperatio cepit maxime ubi Anthiam videre deſiit. Mortis plures modos quæſivit, nullum invenit cum multi adeſſent cuſtodes. Apſyrtus filiæ nuptias celebravit, multoſque feſtos dies agitarunt. Anthia doloris plena ſi quando poſſet carceris cuſtodes flectere, clam ad Abrocomam ingrediebatur, deflebatque infortunium. Cum vero iam in Syriam abire pararent, Apſyrtus filiam plurimis muneribus proſecutus dimiſit. Veſtes Babylonias & auri copiam & argenti largitus eſt. Filiæ Manto Anthiam quoque & Rhodam & Leuconem dono dedit. Cum noviſſet Anthia ſe in Syriam cum Manto abducendam eſſe, ut primum licuit cellam ingreditur & Abrocomam amplexata Heu domine, inquit, in Syriam ducor donum tradita Manto in manus æmulæ. Tu vero in vinculis manens morieris miſere, neque habens qui corpus curet. Sed tibi ſancte iuro per utriuſque genium te manebo ſeu vivens ſeu mori oporteat. Hæc dicens oſculatur, amplexaturque, & vincula prehenſans volvitur fuſa ante pedes. Tandem illa carcere exit, hic quo erat dolore percitus humi ſe abiiciens, ingemit ploratque O pater cariſſime, inquiens, o mater Themiſto! Ubi illa quæ quondam videbatur Epheſi felicitas? Ubi præclari illi & ſpectatiſſimi Anthia & Abrocomas egregia forma adoleſcentes? En illa longe abit in longinquam terram captiva, mihi unicum aufertur ſolatium, & moriar miſer in vinculis ſolus. Hæc dicentem corripit

ſomnus, inſtatque ei ſomnium. Videre ſibi viſus eſt patrem Lycomedem indutum nigra veſte, terras circum omnes & maria vagari, inde ad cuſtodiam pervenire & ſolvere ſe vinculis, & emittere carcere. Ipſe vero in equum mutatus ferri per multas terras equam conſectans, eamque tandem adſecutus ad humanam formam reverti. Hæc videre ſibi viſus ſurrexit ſpei aliquid concipiens.

Dum ille in vinculis cuſtodiebatur, Anthia cum Leucone & Rhoda ducebatur in Syriam. Manto iam cum comitatu Antiochiam venerat Mœridis patriam, infenſo in Rhodam & Anthiam animo. Rhodam ſtatim cum Leucone iubet impoſitos navigio & longiſſime a Syriorum finibus abductos venumdari. Anthiam mancipio cuidam deſpicatiſſimo iungere parabat agreſti caprario, hoc modo ſe Abrocomam ulturam exiſtimans. Accerſito igitur caprario (Lamponi erat ei nomen) tradit Anthiam, iubetque uxoris loco habeat, ſi abnuat vim inferat. Illa in agrum abducitur caprario nuptura, & ad locum perveniens ubi Lampon capras paſcebat, eius genibus procumbit, oratque ut miſereatur & ſervet. Quæ ſit narrat, ingenuitatem, virum, ſervitutem. His auditis Lampon puellam miſeratur, iubetque bono eſſe animo ſe caſtam ſervaturum iureiurando promittens.

Illa quidem in agro apud caprarium erat per omne tempus abſentia Abrocomæ illacrymans. Apſyrtus vero cellam ſcrutatus ubi Abrocomas ante caſtigationem degerat incidit in epiſtolam a Manto

to Abrocomæ ſcriptam, literas dignoſcit, & Abrocomam a ſe iniuſte puniri didicit. Statim igitur & ſolvi iubet & in conſpectum adduci. Ille mala miſeranda paſſus procumbit Apſyrti genibus, qui erigens eum, Bono ſis, inquit, animo adoleſcens, iniuſte te criminatus ſum filiæ verbis credens. At nunc te liberum pro ſervo faciam, teque domui meæ præficiam, uxoremque dabo civis alicuius filiam. Ne ſis præteritæ iniuriæ memor, quam non mea ſponte feci. Hæc dixit Apſyrtus. Abrocomas Gratiam tibi habeo inquit, here, quod & verum didiciſti & continentiam meam remuneraris. Lætati omnes in domo ſunt Abrocomæ cauſa, & gratias pro illo habuerunt domino. Ipſe vero maxime anxius ob Anthiam erat, ſæpe enim ſecum ipſe cogitabat Quid mihi libertas, quid divitiæ, quid imperium in domo Apſyrti? non in his me eſſe oportet, eam ſeu vivam ſeu mortuam iam invenire malim.

Dum in eo erat ut Apſyrti res curaret, cogitabat quo loco & quando Anthiam invenire poſſit. At Leuconem & Rhodam Xanthum Lyciæ urbem ductos nonnihil a mari diſſitam emit ſenex quidam, cui prole carenti maximæ curæ erant liberorum loco, cætera beati, mœrentes tantum quod Anthia & Abrocomas abeſſent. Illa iam aliquod tempus apud caprarium degerat, cum Mœris vir Mantus ſæpiſſime in agrum veniens deperit Anthiam. Primum celare amorem conatur, tandem aperit caprario multaque pollicetur ſi non prodat. Is Mœridi

interim operam ſuam pollicitus, præ Mantus timore ipſam adit & Mœridis amorem narrat. Quæ irata, Mulierum ego, inquit, omnium infeliciſſima quæ improbam hanc mecum duxerim, per quam in Phœnicia primum amatum adoleſcentem amiſi, nunc viri amittendi periculum adeo. At non gaudebit Anthia quod pulchra Mœridi videatur, graviores enim quam Tyri hic mihi pœnas pendet. Et tunc quidem iram compreſſit, ſed cum Mœris domo abeſſet accerſit caprarium, abductamque in denſiſſimam ſilvam occidere iubet, huiuſque ſe præmium facinoris daturam pollicetur. Ille miſericordia puellæ captus & heram Manto veritus Anthiam adit & quæ in illam decreta ſint narrat. Illa plorare & lamentari Heu importunam, dicens, & utrique noſtrum ubique inſidioſam formam! Abrocomas Tyri moritur, hic ego. Sed hoc te precor, quod adhuc feciſti, ut & nunc pium erga me te præbeas. Cum interfeceris utcumque me vicina humo ſepeli, manuſque meis oculis impone & ſepeliens Abrocomam identidem invoca. O utinam hoc mihi felix cum Abrocoma funus contigiſſet. Hæc illa dicente Caprarius ad miſericordiam adducitur, ſecum reputans quam impium facinus facturus ſit, puellam adeo pulchram nil commeritam occidens. Eam igitur caprarius prehendens occidere non ſuſtinuit, ſed his verbis alloquitur, Noſti Anthia, dominam Manto mihi imperaſſe ut te prehenderem & occiderem, ſed deos reveritus & formam miſeratus, te procul ab hac terra

terra vendere malo, ne ſi reſciverit Manto te mortuam non eſſe, me in maius malum coniiciat. Puella cum lacrymis eius pedes prehenſans, Dii, inquit, & tu patria Diana, beneficium hoc caprario rependite, hortaturque ut vendat. Caprarius Anthiam ſecum abducens in portum proficiſcitur, ibique Cilices mercatores nactus puellam venum dedit, acceptoque pretio in agrum redit. Mercatores puellam in navim ducunt, & per inſequentem noctem in Ciliciam abiere. Sed adverſo vento prohibiti, & diffracta navi, vix in tabula quadam ſalvi littus quoddam appulerunt ſecum habentes Anthiam. Illis locis ſilva quædam erat denſa atque aſpera in qua per illam noctem palantes ab Hippothoo latrone capti ſunt.

Inter hæc famulus e Syria venerat haſce literas a Manto patri Apſyrto ferens: Virum dediſti mihi in terra extranea. Anthiam quam una cum aliis ſervitiis dono dederas mihi ob multa male facta rus habitatum abire iuſſi. Hanc ibi continenter viſens pulcher Mœris amat, quod cum ferre diutius non poſſem, accerſitum caprarium puellam iterum vendere iuſſi in aliquo Syriæ oppido. Ut hæc novit Abrocomas durare non potuit, quin clam Apſyrtum ac omnes qui in ædibus erant, ad perquirendam Anthiam diſcederet. In agrum igitur ubi illa cum caprario degerat cum perveniſſet, Lamponem in littus ducit, ut ſibi dicat ſi quid de Tyria virgine noverit. Caprarius & nomen quod Anthia ſit & nuptias & ſuam circa illas reli-

religionem, Mœridis amorem, & adverſus eam mandata, & in Ciliciam iter narrat, additque ſemper illam Abrocomæ cuiuſdam meminiſſe. Ipſe quis ſit non dicit, at prima luce ſurgens in Ciliciam progreditur, ſe ibi Anthiam inventurum ſperans.

Hippothous cæterique latrones totam noctem convivio abſumpſere, inſequenti die ſacrificando operam dedere. Parata erant omnia, Martis ſimulacra, ſigna & coronamenta, oportebatque ſacrum ſolito more fieri. Quæcunque immolanda foret hoſtia ſeu homo ſeu pecus, hanc arbori appenſam procul ſtantes iaculis petebant, & quotquot attingebant horum videbatur deus ſacrificium accipere, quique aberrarent iterum ſupplicabant. Hoc modo Anthia ſacrificanda erat, quam paratis omnibus dum arbori appendere volebant, fragor ſilvæ atque hominum ſtrepitus auditus eſt. Erat paci in Cilicia præpoſitus Perilaus nomine, vir inter primores Ciliciæ. Is cum valida ſociorum manu ſuperveniens latronibus, omnes occidit præter paucos quos vivos cepit. Unus Hippothous effugere potuit atque arma auferre. Perilaus cepit Anthiam & quæ paſſura erat intelligens eius miſertus eſt. Quæ miſericordia ingentis infortunii principium fuit Anthiæ. Cum enim eam una cum latronibus qui ſimul capti fuerant Tarſum Ciliciæ urbem duceret, conſueto puellæ aſpectu in amorem labitur, ſenſimque captus eſt. Ut Tarſum ventum eſt latrones in carcerem tradidit, & Anthiam devincire obſequio ſtuduit. Neque uxor

or neque liberi erant Perilao, ſed divitiarum copia non exigua. Anthiæ igitur dicit ſibi eam pro omnibus fore, uxore, domina, prole. Illa obſtare primum, tum nil habens quod urgenti acriuſque inſtanti obiiciat, metuens ne quid violentius audeat, de nuptiis quidem aſſentitur, orat vero in breve triginta dierum tempus expectet, & intactam ſervet. Simulanti Perilaus paret, iuratque caſtam a nuptiis ſervaturum donec tempus illud prætereat.

Illa Tarſi cum Perilao nuptiarum tempus expectante, Abrocomas iter in Ciliciam proſequitur, nec longe a latronum antro (a recta enim via aberraverat) incidit in Hippothoum armatum. Qui ut illum vidit occurrens, blande alloquitur, oratque viæ ſibi comitem fieri. Video enim te adoleſcens, quicumque tandem ſis, aſpectu pulchrum, alias ſtrenuum. Sane videtur erratio omnino a recta abeſſe. Eamus ergo in Cappadociam, ibique Pontum, relicta Cilicia: beatos illic eſſe homines dicunt. Abrocomas de Anthiæ inveſtigatione nil quidem aperit Hippothoo, ſed adigenti aſſentitur. Convenit ipſis iureiurando de mutua opera & auxilio, ſperabat enim Abrocomas ſe latius vagando Anthiam inventurum eſſe. Die illa ad antrum reverſi, quod ſupererat ſeſe & equum reficiendo inſumpſerunt, erat enim Hippothoo equus in ſilva abſconditus.

XENO-

XENOPHONTIS

EPHESIACORUM,

DE AMORIBUS

ANTHIÆ ET ABROCOMÆ,

LIBER III.

INsequenti die Ciliciam peragrarunt, iterque fecerunt Mazacum versus Cappadociæ urbem magnam pulchramque, ibi enim Hippothous in animum induxerat, collectis virenti robore iuvenibus, prædonum agmen restituere. Magnos pagos pertranseuntibus, ingens commeatus copia suppetebat, erga Hippothoum enim Cappadocum linguæ peritum tanquam domesticum omnes se gerebant. Decem diebus perfecto itinere Mazacum perveniunt, ibique prope portas divertuntur, decernuntque se aliquot dies a labore reficere. In convivio Hippothous suspirat lacrymatque. Abrocomas quærit quæ lacrymarum causa? Ille Longa est, inquit, rerum mearum commemoratio, ac tragœdiæ plena. Abrocomas ad dicendum hortatur, sua se quoque narraturum promittens. Ille altius initium repetens cum forte soli essent, ordine quæ ipsi acciderant narrat.

Ego

Ego, inquit, genere Perinthius ſum (urbs eſt Thraciæ vicina) e primariis civitatis. Audiſti quam celebris ſit Perinthus, & cives opulenti. Ibi cum iuvenis adhuc eſſem, amore cuiuſdam adoleſcentuli indigenæ captus ſum cui nomen Hyperanthi. Cum primùm illum in gymnaſiis luctantem vidiſſem, amavi, nec durare potui quin cum feſtum patrium ac pervigilium ageretur ipſum adirem, oraremque ut mei miſereretur. Ut audivit adoleſcens, omnia pollicetur miſericordia commotus. Primique amoris gradus fuere oſcula, contactus, ac multæ a me lacrymæ. Tandem potuimus occaſione arrepta ſoli una eſſe, ob eandem ætatem minime ſuſpecti. Longa nobis conſuetudo fuit mutuo deamantibus, donec deus aliquis invidit. A Byzantio, quod non longe a Perintho abeſt advenit vir inter illic potiores ob pecuniam & opes elati animi. Ariſtomachus vocabatur. Is vix Perinthum ingreſſus, velut ab aliquo deorum in me miſſus, Hyperanthem qui mecum erat videt, ſtatimque admiratione formæ adoleſcentuli capitur, quæ quemque valeat allicere. Deperiens non amplius immodicum amorem cohibuit, ſed primum puerum arceſſit ac nihil proficiens, cum Hyperanthes ob benevolentiam erga me ſuam neminem adiret, patri homini nequam, avaro ſordidoque perſuadet, ut ſibi Hyperanthem tradat inſtitutionis cauſam obtendens, dicebat ſe enim ſermonum artificem. Ut accepit, primo incluſum habuit, inde Byzantium abſtulit. Sequor ego

meis omnibus posthabitis & quoties licuit puerum conveni. Licuit vero raro, unde infrequentia mihi oscula, difficillimæ collocutiones, multis in me excubias agentibus. Tandem non amplius ferre valens, me ipsum instigans, Perinthum redeo, & omnibus quæ possidebam venditis, collecta pecunia, Byzantium revertor, arreptoque gladio (consilium & Hyperanthes probaverat) noctu Aristomachi domum intro, & cum puero cubantem invenio, iræque plenus letali vulnere percutio. Per silentium quietis cunctis, clam potui egredi, Hyperanthem abducens, & totius noctis itinere Perinthum profectus, statim navim conscendens insciis omnibus in Asiam navigavi. Aliquantum in principio felix navigatio fuit, tandem Lesbum prætereuntibus vehemens irruit ventus & navim subvertit. Ego cum Hyperanthe natabam eique subiens leviorem natationem faciebam. Sub noctem cum vires ad natandum adolescentulo deficerent moritur. Ego tantum potui corpus usque ad littus servare & humare. Multum lacrymans & ingemiscens monumentis ablatis idoneo forte lapide invento titulum sepulcro statui, inscripsique in infelicis pueri memoriam epigramma ex tempore factum.

Hippothous titulum fecit claro hunc Hyperanthi,
Non altum potuit sancto tumulum dare civi.
Inclytus heu cecidit flos magni flamine venti
Quem rapiens pelago Fors funere mersit acerbo.

Ex

Ex eo Perinthum non redire ſtatui, ſed per Aſiam in Phrygiam maiorem & Pamphyliam converti iter. Ibi inopia, & animi ægritudine coactus, latrocinando me dedi. Primo latrocinii ſatelles factus, tum in Cilicia ipſe prædonum agmine conſtituto clarus admodum fui. Donec qui mecum erant, capti ſunt, non multo ante quam te vidiſſem. Hæc narrationum mearum fortuna. Nunc tu amice & tuam narra, videris enim magna quadam neceſſitate ductus vagari.

Abrocomas ſe Epheſium eſſe dicit, puellam amaſſe, & duxiſſe, vaticinia, peregrinationem, piratas, Apſyrtum, Manto, vincula, fugam, caprarium, & uſque Ciliciam iter. Illo adhuc loquente Hippothous collacrymavit, O parentes, inquiens, o patria, vos nunquam aſpiciam, o mihi omnium cariſſime Hyperanthe. Tu quidem Abrocoma videbis tandem quam amas, & aliquando recuperabis. At ego Hyperanthem videre nunquam potero. Hæc dicens Hyperanthis comam oſtendit, & ſuper illa flevit. Poſtquam ambo affatim collacrymaſſent Hippothous Abrocomam reſpiciens Aliquid tibi, inquit, narrando præterii, non enim dixi parumper antequam caperentur latrones ad antrum advenit errans puella pulchra, parem tuæ ætatem habens, patriamque tuam dixit. Nil ultra didici. Hanc decrevimus Marti immolare, & parata quidem omnia erant cum ſupervenere qui perſequebantur. Ego aufugi. Quid illa factum ſit ignoro. Sed omnino pulchra erat o Abrocoma

brocoma ſimplicem induta veſtem, coma flava, oculi venuſti. Illo etiam loquente exclamavit Abrocomas, meam vidiſti Anthiam Hippothoe, quonam aufugit? Quæ illam terra habet? Ciliciam revertamur, illam quæremus, non longe abeſt a latronum antro. Per Hyperanthis animam quæ eadem ac tua eſt precor ne mihi volens iniurius ſis, ſed eamus ubi invenire Anthiam poſſimus. Hippothous omnia ſe facturum promittit, nonnullos colligendos eſſe homines dicit ad itineris ſecuritatem.

Dum illi hæc agitant, quo modo in Ciliciam regrederentur, Anthiæ iam triginta dies præterierant & Perilao parabantur nuptiales victimæ, ab agro abductæ, & e civibus multi convenerant ad celebrandas nuptias Anthiæ. Eo tempore quo Anthia è latronum manibus erepta Tarſum venerat, ibi forte e naufragio cum navigaret in Ægyptum pervenerat ſenex quidam Epheſius Eudoxus nomine, qui Tarſenſium nobiliſſimos adiens ſeu veſtem, ſeu argentum petebat, omnibus infortunium narrans. Ad Perilaum venit, dicit ſe Epheſium, ſe medicum eſſe. Perilaus eum ad Anthiam adducit, pergratum ei fore exiſtimans ſi Epheſium hominem vidiſſet. Illa Eudoxum comiter allocuta, ſi quid ſibi de ſuis dicendum habeat rogat. Is ſe nihil ſcire diu ab Epheſo peregre agentem. Nihilo tamen minus læta de illo fuit Anthia. Quam ſi quid opus haberet adibat, & eius beneficio omnibus ad vitam neceſſariis fruebatur,

orabat

orabat vero eam ſemper ut Epheſum mitteretur, erant quippe ei uxor liberique. Ubi omnia nuptiarum Perilao perfecta fuere, inſtabatque ** cœna opipare apparata, & Anthia nuptialibus ornamentis exornata fuerat. Ei nec noctu nec interdiu ulla lacrymis quies. Semper oculis obverſabatur Abrocomas, multaque ſimul in mentem veniebant, amor, iuſiurandum, patria, parentes, neceſſitas, nuptiæ. Occaſione arrepta ſeorſum concedens, ſeque capillo conſcindens O me, inquit, omnino iniquam & ſceleſtam. Non parem Abrocomæ vicem reddo. Ille quidem ut viri mihi fidem ſervet vincula & ſupplicium omne ſuſtinet, & forſan mortuus eſt. Ego vero horum oblita nubo miſera? Hymenæum de me aliquis canet? Perilai lectum attingam? At o mihi omnium cariſſima Abrocomæ anima, ne afflicteris mei cauſa, nunquam enim iniuria te afficiam volens. Adibo te, uſque ad mortem ſponſæ fide ſervata. Cum hæc dixiſſet Eudoxum Epheſium medicum accedentem ſenſim in ſemotum cubiculum abducit, ibique ad illius genua procidens, ſupplicat nemini detegat eorum quæ dictura ſit quicquam, adiuratque per patriam deam Dianam, iuvet quibuſcumque rebus opus habuerit. Eudoxus fuſe lacrymantem erigit, bonoque eſſe animo iubet, ſeque omnia facturum iureiurando promittit. Illa Abrocomæ amorem narrat, datumque illi iuſiurandum ſervandæque pudicitiæ ſponſionem. Quod ſi mihi vivæ liceret, inquit, vivum Abrocomam recu-

recuperare, vel hinc clam aufugere, de hiſce ſane conſulerem, poſtquam vero ille occidit, & ego fugere, vel conſtitutas in hunc diem nuptias diſturbare nullo modo poſſum, nec promiſſa Abrocomæ facta tranſgrediar, neque iuſiurandum contemnam. Tu nobis igitur adiutor eſto, venenum alicunde quærens, quod me miſeram liberet malis. Multa tibi pro eo dona & dii dabunt, quos ſæpius pro te ante mortem orabo, ipſaque pecuniam tibi & viaticum parabo, poteriſque antequam quis audiat quicquam, conſcenſa navi in Epheſum navigare, quo ubi adveneris, parentes meos Megamedem & Evippam perquires, meum illis obitum nunciabis, & quæcunque peregre agenti evenerunt, utque Abrocomas periit narrabis. His dictis eius pedibus provoluta ſupplicabat, ne denegaret ſibi venenum dare, proferenſque viginti argenti minas, inſuper & monilia (omnia enim illi abundabant, penes quam omnes erant Perilai divitiæ) Eudoxo tradidit. Ille multa verſans animo puellæ infortunium miſeratus, redeundi Epheſum valde cupidus, pecuniæ munerumque avidiſſimus, venenum ſe daturum promittit, conceditque allaturus. Interea illa totum os lacrymis opplet, ætatem ſuam, immaturumque fatum deplorans, & identidem Abrocomam ac ſi adeſſet invocans. Non diu moratus Eudoxus affert venenum nequaquam lethale ſed ſomnificum ut ne quid puella pateretur, ipſe vero viaticum nactus evaderet. Anthia accepto medicamento maximam illi gratiam habens

bens dimittit, qui ſtatim navim conſcendens ſolvit. Illa idoneum bibendo medicamento tempus quærebat.

Iamque nox erat, parabaturque thalamus, cum ii quibus ea cura mandata fuerat, veniunt & educunt Anthiam. Quæ invita, lacrymanſque egreditur venenum manu abſcondens. Et ubi thalamum accedit, neceſſarii hymenæum canentes, læto omine proſecuti ſunt. Lamentabatur tamen illa & lacrymabat, Primum, inquiens, Abrocomæ ſponſo ducta fui ad beatas nuptias, nos amoris fax comitata eſt, duxit Hymenæus. Nunc quid ages Anthia? Iniuria ne fueris Abrocomæ viro, amanti, tui cauſa mortuo? Non adeo mollis ſum neque in malis pavida. Decreta ſunt hæc, venenum bibo. Abrocomam mihi eſſe virum oportet. Illum & mortuum volo. Hæc fata ducitur in thalamum ubi ſola paululum fuit, Perilao adhuc cum amicis diſcumbente. Simulans igitur ſe ob angorem ſiti correptam, aliquem e famulis aquam afferre iubet, velut bibitura, allatumque poculum ſumens, cum nemo adeſſet iniicit medicamentum, obortiſque lacrymis, o cariſſima, inquit, Abrocomæ anima. En tibi promiſſa perſolvo, atque ad te iter ingredior, infelix illud quidem ſed neceſſarium. Recipe me lubens, mihique præſtes tecum iſthic vitam beatam agere. His dictis bibit medicamentum, quo vires ſuas omnes exercente ſomno correpta ſubito concidit. Perilaus intrans ut Anthiam vidit iacentem attonitus exclamat. Turba

multa

multa domi fit, commixtaque ægritudo; ploratus, timor, ſtupor. Illi mortuam (ut videbatur) miſerabantur, hi Perilai vicem dolebant, omneſque infortunium lamentabantur. Perilaus ſciſſa veſte ſuper corpus procumbens, O cariſſima, inquit, mihi puella, quæ ante nuptias amatorem reliquiſti. Paucos dies Perilai ſponſa. Eheu in qualem te thalamum! in ſepulcrum deducemus! felix ille quicunque is fuit Abrocomas. Beatus ille vere qui talia ab amica accepit munera! Is ita querebatur, amplexatuſque totam manus pedeſque oſculabatur dicens O infelix ſponſa, uxor infelicior. Ornavit inde illam multa operiens veſte, multoque auro appoſito, nec adſpectum diutius ſuſtinens ut illuxit lecto impoſuit Anthiam, quæ iacebat ſenſus omnino expers. Ad vicina urbi ſepulcra duxit, ibique in cellula quadam repoſuit, multas mactavit hoſtias, multamque veſtem ornatumque alium cremavit.

Iuſtis peractis a domeſticis & familiaribus in urbem reductus fuit. Anthia in ſepulcro relicta, cum ad ſe rediſſet, ſenſit, non fuiſſe lethale medicamentum. Suſpirans lacrymanſque O fallax, inquit, medicamentum, quod me ad Abrocomam vetuit proficiſci felix iter. At fruſtrata eſt me, ut omnia vana ſunt, & moriendi cupiditas. Sed fame licet veneni opus perficere in ſepulcro manenti. Nemo enim hinc me auferet, nec ſolem aſpiciam, neque in lucem veniam. His dictis mortem conſtanter & fortiter opperiebatur. Interea ſub

noctem

noctem cum latrones quidam ſepultam fuiſſe magnifice puellam reſciviſſent, multumque muliebris cultus, aurique & argenti coniectum, ad tumulum veniunt diffractiſque foribus intrant, ornatumque auferunt, & Anthiam vivam videntes, magnum & id lucrum exiſtimantes, erigunt, & abducere volunt, cum illa pedibus ipſorum provoluta obſecrat, Viri quicunque eſtis inquiens, cultum hunc omnem, omniaque hic mecum coniecta ſumite, auferte, at corpori parcite. Duobus ſacra ſum diis Amori & Morti, his me vacare permittite. Per patrios veſtros deos adiuro, ne me diei oſtendite, paſſam infortunia nocte & tenebris celanda. Hæc illa. Nec latronibus perſuaſit, quin tumulo exſtractam ad mare ducerent, impoſitamque navigio Alexandriam auferrent. In navi curarunt eam bonoque eſſe animo iuſſerunt. Illa cogitans quibus in malis iterum verſaretur, gemens mœſtaque En iterum, inquit, latrones & mare, iterum capta ego, ſed hoc nunc infortunatius, quod abſque Abrocoma. Quæ me terra excipiet, quos homines aſpiciam? O utinam ne Mœrin iterum, ne Manto, ne Perilaum, ne Ciliciam, ſed ibi veniam ubi tumulum Abrocomæ ſaltem videam. Hiſce crebro illacrymabat, cumque ipſa nec potum nec cibum caperet, latrones vi coegerunt.

Non paucis diebus navigatione perfecta Alexandriam pervenere, ibique eductam Anthiam ſtatim mercatoribus quibuſdam tradere decreverunt. Perilaus ut perfoſſum tumulum novit, amiſſumque

corpus in intolerabili mœrore fuit. Abrocomas vero ſedulo quærebat ſi quis puellam peregrinam, captivam a latronibus ductam noſſet. Cumque nihil inveniret feſſus pervenit in eorum diverſorium. Cœnam ipſis Hippothoi ſodales paraverant, & cæteri quidem cœnarunt. Abrocomas omnino mœſtus, in lectum procumbens flebat, nec quid cibi cepit. Potantibus vero Hippothoo ſociiſque, anus quædam quæ aderat nomine Chryſion narrationem orditur. Audite, inquit, hoſpites quid non ita pridem in urbe acciderit. Perilaus quidam e principibus paci ſervandæ in Cilicia præfectus, ad inquirendos latrones egreſſus, quoſdam cepit abduxitque, & cum iis virginem perpulchram. Huic ſuaſit ut ſibi nubat. Iam confectæ erant nuptiæ, cum ipſa thalamum ingreſſa ſive demens, ſive alium deperiens poto medicamento moritur. Ita enim mortis eius modus narratur. Hæc audiens Hippothous hæc, inquit, eſt puella quam quærit Abrocomas. Abrocomas narrationem quidem audiverat ſed mœrore confectus neglexerat, ad Hippothoi verba tandem exſiliens Eheu nunc certo occidit Anthia, eius fortaſſe tumulus illic eſt, corpuſque ſervatur. Inde vetulam Chryſion obſecrat, ad ſepulcrum ducat oſtendatque corpus. Illa ſuſpiriis Hoc, inquit, infelici puellæ maximum infortunium. Perilaus enim & ſepeliit ſplendide & ornavit, ſed cum audiſſent latrones quæ ſimul ſepulta fuerant, effoſſo tumulo, cultum abſtulere, corpuſque abdiderunt.

runt Quos ſolicita multaque cura nunc Perilaus perquirit. Hæc intelligens Abrocomas, tunicam diſcidit, vehementerque ploravit. Pulchre quidem & caſte mortuam Anthiam, poſt mortem infeliciter perditam! Quis latro ita amore abundat ut mortuam te concupiſcat, ut vel extinctum corpus abripiat? Ego privor te miſer, uno quod mihi ſupererat ſolatio. Mori iam decretum omnino eſt, ſed uſque durabo donec alicubi corpus tuum inventum amplexatus & me una ſepeliam. Hæc cum lacrymis dicentem, bono eſſe animo hortabatur Hippothous. Et tunc quidem nocte tota requieverunt. Sed Abrocomam omnium rerum cogitatio ſubit: Anthiæ, mortis, tumuli, corporis amiſſi, nec amplius ſe cohibere valens, clam omnes (iacebant enim vino pleni Hippothous ſociique) egreditur quaſi quid ſibi opus eſſet, atque omnes relinquens ad mare proficiſcitur, inciditque in navem Alexandriam iter facturam. Qua conſcenſa deducitur ſperans latrones qui omnia diripuerant in Ægypto deprehenſum iri.

Infelicis ſpei ductu Alexandriam ille navigavit. Mane Hippothous ſociique, indignantur quod Abrocomam amiſiſſent, & paucis diebus ad ſe reficiendos datis, decrevere in Syriam & Phœniciam ad prædandum proficiſci. Latrones vero Alexandriæ Anthiam mercatoribus tradidere magno accepto pretio. Qui nutrivere eam laute, corpuſque curaverunt, ſemper quærentes qui iuſto pretio emeret. Venerat forte Alexandriam ab India

dia urbem viſendi & mercandi cauſſa quidam e regibus illius regionis Pſammis nomine. Hic ut vidit Anthiam in mercatorum poteſtate, amore capitur datoque eis multo ære ſibi ſumpſit ancillam. Cui vix emptæ barbarus homo vitium offerre parat. Obſtare illa abnuendo primum, tum ſimulare (nam barbari natura vel ad inanem deorum metum proni) cum naſceretur a patre ſe Iſidi dicatam uſque ad nuptiarum tempus, & id uno adhuc anno abeſſe. Si igitur vim in virginem Iſidis ſacram intuleris iraſcetur illa quidem, eritque pœna gravis. Credit Pſammis deamque adorans Anthia abſtinet.

Dum illa apud Pſammidem ita cuſtodiebatur velut Iſidi ſacra, navis in qua Abrocomas erat, ab Alexandriæ itinere aberrat, inciditque in Nili oſtia & in id quod vocant Parætion, maritimamque Phœnices oram. Egreſſis e navi occurrunt ex illis locis paſtores, qui poſtquam ſarcinas diripuere, vinctos longo per deſerta itinere Peluſium Ægypti urbem ducunt, ibique alium alii vendunt. Abrocomam ſenex quidam miles emeritus emit. Araxo ei nomen, & uxor erat aſpici impudens audirique ſceleſtior, quæque omnem intemperantiam exceſſerat, nomine Cyno. Hæc vix domum adductum Abrocomam deperit, longiuſque differre nequivit, vehementi acta amore & fruendi libidine. Diligebat Araxus Abrocomam, ſibique filium adoptaverat. Cyno cum eo de concubitu verba habet, obſecrat ut obtemperet

temperet virum ſibi habituram promittit, Araxumque interfecturam. Dirum hoc videtur Abrocomæ, multa ſimul ſubeunt, Anthia, iusiurandum, totieſque iniuria ſibi caſtitas. Tandem inſtanti Cyno adſéntitur. Primaque nocte illa quaſi virum habitura Abrocomam, Araxum occidit, factumque Abrocomæ narrat, qui mulieris petulantiam non ferens, domo abiit illam relinquens, & negans ſe mulieri pollutæ nefaria cæde concubiturum. Illa ſui compos facta ut illuxit, Peluſiorum cœtum adit, virumque lamentatur, dicitque a ſervo nuper empto interfectum, effuſe plorans, ut viſa ſit populo credenda narrare. Abrocomam ſtatim comprehendunt vinctumque mittunt ad eum qui tunc Ægypto præerat. Is igitur Alexandriam pœnas daturus ducitur, quod Araxum herum interfeciſſe videretur.

XENOPHONTIS

EPHESIACORUM,

DE AMORIBUS

ANTHIÆ ET ABROCOMÆ,

LIBER IV.

HIppothous vero & ſocii Tarſo profecti in Syriam ſunt, omne quod obvium fieret in poteſtatem redigentes, & pagos incenderunt & multos homines iugulavere. Atque ita progreſſi Laodiceam Syriæ perveniunt, ibique non ut latrones, ſed quaſi urbis viſendæ gratia morati ſunt. Hippothous plurimam adhibuit curam ſicubi Abrocomam invenire poſſet, cumque fruſtra operam contereret, cum ſuis in Phœniciam iter convertit atque inde in Ægyptum ubi incurſionem facere cogitabant. Collecta igitur valida latronum manu, iter Peluſium dirigunt, Niloque flumine navigantes Hermupolim Ægypti, & Schediam, ingreſſi foſſam quæ Menelao ſubeſt Alexandriam quidem præter ierunt, Memphim vero pervenere Iſidi ſacram, atque inde Mendem, ubi ex incolis ſocios latrociniorum, viæque duces ſumſere. Per hæc loca tranſeuntes Leontopolim veniunt, alioſque pagos prætereuntes

non

non paucos, quorum plerique obſcuri, Coptum perveniunt, vicinam Æthiopiæ urbem. Ibi latrocinium exercere ſtatuunt, itinera enim illic erant mercatorum plena Æthiopiam atque Indiam euntium. Latrones erant quingenti, qui Æthiopiæ montibus occupatis, per obiecta viæ loca diſpoſiti, decreverant prætereuntes prædari.

Abrocomas ad Ægypti præfectum venit, quem Peluſiotæ de omnibus certiorem literis fecerant, Araxi necem, ac famulum tantum ſcelus auſum eſſe narrantes. Quæ ille comperiens nec ultra ſciſcitatus, abductum Abrocomam in crucem tollere iubet. Cui tot obruto malis obmuteſcenti, ſolatio fuit, quod & Anthiam fato functam eſſe putaret. Quibus id mandatum fuerat, illum ad Nili ripas ducunt, & ubi prærupta rupes erat in fluminis decurſum proſpiciens, erectæ cruci reſtibus annectunt, manus pedeſque ſtringentes, ut illis ſuſpendendi mos eſt, & abierunt velut in firmo loco relicto quem ſuſpenderant. Ille ſolem aſpiciens, & Nili fluenta, O deorum, inquit, hominum generi amiciſſime, qui Ægyptum tenes, & per quem terra & mare hominibus apparuit, ſi quid Abrocomas iniuſti fecit miſere peream, ſuppliciumque hoc maius, ſi quid eſt, patiar, ſed ſi me mulier ſceleſta prodidit ne Nili flumen polluatur corpore per iniuriam necato, neque tu hoc videas ſpectaculum, hominem nullo admiſſo ſcelere in hac tua terra perire. Hæc precantem miſertus eſt deus, ac ſubito venti vis exoritur, quo irru-

rruente, & crux & terreum rupis ſolum in quo illa defixa fuerat deiiciuntur. Abrocomas in profluentem cadens defertur, nec lædente illum aqua, neque vinculis impedientibus, neque beſtiis noxam inferentibus, ac deducentibus undis per Nili oſtia in mare excipitur. Ibi eum cuſtodes prehendunt & ut pœnæ profugum ad eum qui Ægyptum regebat ducunt, qui magis ſucceſſens omninoque ſceleſtum iudicans, fieri pyram iubet, imponique & cremari Abrocomam. Et omnia in promtu erant, pyra prope Nili oſtia, Abrocomas impoſitus, igniſque admotus. Iamque corpus flammæ fere attigerant cum paucis ut potuit precatur, ut ab inſtantibus malis ſervaretur. In his intumuit Nilus & adfluens aqua pyræ flammas extinguit. Miraculum id adſtantibus viſum, adeo ut Abrocomam ad Ægypti præfectum ducerent, & quæ acciderant, Nilique auxilium narrarent. Audiens hæc omnia miratur, & cuſtodiri illum in carcere iubet, omnemque adhiberi curam, Donec, inquit, qui vir ſit ſciamus, & cur dei ſint de eo ita ſoliciti.

Dum ille in carcere erat Pſammis qui Anthiam emerat, redire domum ſtatuit, omniaque ad iter parabantur. Superiorem Ægyptum peragranti, adeunda quoque Æthiopia erat, ubi Hippothoi agmen prædonum conſtiterat. Omnibus bene inſtructis, multiſque camelis, & aſinis & equis ſarcinas portantibus, cum auri & argenti magna vi, plurimaque veſte, cum Anthia iter ingredi-

tur

tur. Quæ ut Alexandriam prætegreſſa Memphim pervenit, ante Iſidis templum ſubſiſtens precatur. O deorum maxima huc uſque quidem caſtam eſſe licuit dum tua eſſe credebar, incorruptamque connubii fidem Abrocomæ ſervare. Hinc ad Indos abeo, longum ab Epheſiis, longum ab Abrocomæ reliquiis iter, vel me miſeram hinc aufer vivoque redde Abrocomæ, vel ſi ſeorſim nos mori fata velint, hoc ſaltem effice ut & mortuo promiſſam pudicitiam ſervem. Cum hæc precata eſſet, progreſſi viam iam Coptum pervenerant, & Æthiopum montes conſcenderant, cum obviam fit illis Hippothous, qui Pſammi ipſo multiſque qui cum eo erant occiſis, direptaque pecunia, & Anthiam captivam ducit, collectaque omnia quæ relicta fuerant in antrum defert, quod ad condendam prædam ſe commodum oſtenderat. Anthia illuc ingreſſa nec Hippothoum agnoſcit nec ipſam Hippothous, & quum forte rogaſſet quænam eſſet & unde, Anthia veritatem diſſimulans Ægyptiam ſe eſſe dixit Memphitim nomine.

Dum illa apud Hippothoum eſt in latronum antro Abrocomam præfectus Ægypti accerſi iubet, & quæ ad ipſum pertinebant ſciſcitatus, rem ut erat intelligens miſeratuſque infortunium, pecunia data, ſe eum Epheſum deducendum curaturum promittit. Ille maximam quidem ei gratiam habuit, quod ſervaſſet, ſed precatur ut ſibi Anthiam inquirere permitteret. Multis igitur

acceptis muneribus conſcenſo navigio in Italiam ſolvit, exploraturus ſi quid illic de Anthia audire poſſet. Præfectus Ægypti de his quæ Araxo acciderant certior factus accerſitam Cyno cruci affixit.

Dum in antro degebat Anthia, eius amore flagrat quidam e latronibus qui ipſam cuſtodiebant Anchialus nomine. Is e Syria cum Hippothoo venerat, genere Laodicenſis, eratque apud eum in honore, adoleſcens & plurimum inter latrones potens. Primum igitur blande eam alloquitur exoraturus, ac ſecum reputans verbis ſe illam pellecturum, & dono inde ab Hippothoo petiturum. Omnia detrectantem non antrum flexit, vincula, nec latro minax, ſeque Abrocomæ illibatam ſervabat etſi mortuum putaret ſæpiuſque, ſi quando clam poſſet, exclamabat, Vnius Abrocomæ uxor ſim vel ſi mori oporteat, peioraque, quam paſſa ſum pati. Hinc augeſcere Anchialo ægritudo, quem quotidianus Anthiæ aſpectus amore exurebat, adeo ut non amplius ferre valens vim inferre Anthiæ aggrederetur, ac noctu abſente Hippothoo cum cæteris ad prædandum profecto, puellam adoritur vitiumque offerre parat. Illa in malis ſe ſentiens, conſilia omnia ſuperantibus, gladium prope iacentem ſtringens lethali vulnere Anchialum percutit. Dum enim is complexaturus & iuncturus oſculum, totus ſuper eam ſe inclinaverat, illa gladium ſubiiciens pectori vulnus inflixit. Et Anchialus quidem de ſceleſta libidine pœnas iuſtas

ſtas dedit, Anthia vero ob factum commota animum metu multa iniit conſilia, nunc ſibi mortem conſciſcendi, ſed ſpei adhuc aliquid de Abrocoma ſupererat, nunc aufugiendi ex antro. Sed cum ad hoc nihil ei omnino ſuppeteret, neque enim expeditum iter aut viæ dux erat, in antro manere ſtatuit ac ferre quicquid deo ſuo videretur, noctemque illam fuit inſomnis multa volutans animo. Ut illuxit Hippothous cum ſociis adveniens occiſum Anchialum videt & prope corpus Anthiam. Factum coniiciunt, eamque interrogantes omnia intelligunt. Viſum iis rem irato animo ferre, & amici mortem ulciſci. Varia in Anthiam conſuluere, necandam aliquis dixit, & cum Anchiali corpore ſepeliendam, alius in crucem agendam. Hippothous ob Anchialum mœſtus maius in Anthiam ſupplicium commentus eſt. Iubet profundam latamque foſſam fieri & iniici Anthiam, & duos cum ea canes, ut tantum auſa facinus ita pœnam graviſſimam pendat. Ii mandata fecerunt. Anthia in foſſam dimittitur. Canes erant Ægyptii immanes, & aſpectu teterrimi. Iis in foſſam coniectis ingentia ligna imponunt, terraque aggeſta foſſam operunt. Parum ea a Nilo aberat, cuſtodemque unum Amphinomum conſtituerant, qui iampridem Anthiæ amore captus, tunc magis illam miſerabatur, dolebatque infortunium, cogitabat vero qua ratione vivere adhuc illa poſſet a canibus illæſa. Quotidie auferens e lignis foſſæ ſuper poſitis, panes

iniecit & aquam præbuit, & Anthiam inde bono esse animo hortatur. Canes pasti nullo eam affecerunt malo, quin & cicures, mansuetique subito facti sunt. Anthia se ipsam inspiciens præsentemque fortunam considerans Eheu me miseram, inquit, quale hoc est quod subeo supplicii! Fossa, carcer, canes inclusi, quos tamen latronibus longe mitiores experior. Hæc tui causa Abrocoma patior, nam & tu in pari quondam fortuna fuisti, & te in vinculis Tyri reliqui. Sed si vivis adhuc, nil grave est, fortasse aliquando frui invicem dabitur. At si iam mortem obisti, frustra ego vivere annitor, frustra iste quicunque est infelicis nunc miseretur mei. Hæc dicens continenter lamentabatur. Ita quidem Anthia in fossa cum canibus inclusa erat, & Amphinomus illam quotidie consolabatur, canesque alendo mitigabat.

XENOPHONTIS EPHESIACORUM, DE AMORIBUS ANTHIÆ ET ABROCOMÆ, LIBER V.

ABrocomas ab Ægypto navigans non in Italiam quidem ipſam pervenit cum navis vento depulſa recto curſu aberraſſet. Ad Siciliam Syracuſas amplam pulchramque urbem appulere. Ibi Abrocomas inſulam peragrare ſtatuit, ac quærere ſi quid audire de Anthia poſſet. Domo excipitur prope littus ab Ægialeo quodam ſene piſcatore, paupere & peregrino. Is comiter Abrocomam ad ſe receptans ex artis proventu libenter nutriebat, ac maxime diligebat, ut filium reputans. Aliquando conſertis invicem ſermonibus cum Abrocomas fortunas ſuas, Anthiam, amorem, erroreſque narraſſet, Ægialeus ita & ſua commemorare orſus eſt.

Ego, inquit, fili Abrocoma, non Siculus, non indigena ſum, ſed Spartanus Lacedæmonius, ex iis qui plurimum ibi auctoritate & opibus pollent. Prima iuventa virginem amavi indidem civem, cui Thelxinoæ nomen, amabatque illa me pariter.

Cum

Cum pervigilium in urbe ageretur convenimus, ac ducente deo, iis rebus quarum cauſa conveneramus fruebamur. Per aliquod tempus clam conſueſcere licuit, mutuo iureiurando ſæpe polliciti uſque ad mortem convicturos. Invidit mihi deorum aliquis, nondum enim ex ephebis exceſſeram, cum Thelxinoem perentes nuptum dant Androclei cuidam indidem adoleſcentulo, qui & ipſam amabat. Puella multa primum cauſando in longum ducit nuptias, tandem ut licuit me convenire, conſentit noctu mecum egredi Lacedæmone. Exornamur igitur iuveniliter, comamque Thelxinoes ipſa nuptiarum nocte totondi. Urbe egreſſi Argos & Corinthum proficiſcimur, atque inde ſolventes in Siciliam navigavimus. Lacedæmonii fuga audita nos capitis damnarunt. Hic quidem neceſſariorum inopia laboravimus, gaudentes tamen quaſi omnibus frueremur quod una eſſemus. Hic non ita pridem Thelxinoe fato ceſſit; corpus non humatum eſt, mecum enim habeo, eiuſque vetere conſuetudine utor.

Hæc dicens Abrocomam in interius cubiculum ducit oſtenditque Thelxinoem anum, formoſam olim mulierem, Ægialeo etiamnum puellam. Corpus eius conditum erat Ægyptio more, cuius erat ſenex peritus. Hæc, inquit, eſt fili Abrocoma. Illam ut vivam alloquor, una & iaceo & diſcumbo, & ſi quando a piſcando laſſus revertar, huius me aſpectus reficit, non enim qualis fili tibi nunc videtur apparet mihi, ſed hæret pectore infixa

infixa qualis Lacedæmone erat, qualis in fuga, ac pervigilio. Ægialeo adhuc loquente Abrocomas eiulans, O te inquit omnium puellam infeliciſſimam, quando vel mortuam inveniam? Ægialeo magnum vitæ ſolatium Thelxinoes corpus eſt, ac ſane didici amorem verum, quam ætatis terminum non habeat. Ego terram omnem & maria oberrans quicquam de te audire nequeo. O infortunata carmina, o Apollo qui duriſſima nobis dediſti reſponſa, nunc noſtri miſerere, iamque finem prædictorum facias.

In huiuſmodi lamentis Abrocomas vitam Syracuſis agebat, conſolante illum Ægialeo, cum quo iam artis ſocietatem inierat. Hippothous validam iam prædonum conſtituerat manum, & abſcedere Æthiopia, maioreſque res moliri decreverat, non enim viritim raptum ſufficere videbatur, niſi & pagos & oppida invaderet. Omnia igitur iumentis & camelis imponens, quorum non exigua illi erat copia, Æthiopia relicta cum ſociis Ægyptum & Alexandriam petit, iterumque Phœniciam & Syriam in animo habebat. Anthiam iam mortuam credebat, ſed Amphinomus qui ad foſſam ubi ea claudebatur excubabat, amori obſequens, nec ſe divelli a virgine patiens quam animo egregie caram habebat, imminentis infortunii metu non ſecutus eſt Hippothoum, ſed inter multos alios fefellit, abſconditque ſe in antro, ubi commeatus aliquantum collegerat. Noctu Hippothous in Ægypti pagum venit quem Arium vocant direpturus.

Amphi-

Amphinomus foſſam aperit, educitque Anthiam, bonoque eſſe animo hortatur, & timida & ſuſpicax cum illa etiamnum eſſet, per Solem iurat, cæteroſque in Ægypto deos, pudicam ſe & a nuptiis caſtam ſervaturum, donec ipſa libens aliquando aſſentiatur. Amphinomum ſacramento credens Anthia ſequitur, atque una canes ibant conſuetudine fidi comites facti. Ubi Coptum ventum eſt aliquot ibi dies morari ſtatuunt, donec Hippothous longius progrederetur, curantque ne victus canibus deſit.

Hippothous cum ad pagum Arium acceſſiſſet multos incolarum interfecit, domuſque incendit, nec eadem via ſed ſecundo Nilo devecti deſcenderunt. Omnia enim e vicinis pagis collecta navigia cum conſcendiſſent Schediam uſque navigarunt & ** atque inde cum deſcendiſſent terreſtri itinere prope Nili ripas reliquum Ægypti peragrarunt. Interea Ægypti præfectus compertis quæ ad Arium facta fuerant, & Hippothoum cum agmine ſuo Æthiopiam profectum eſſe, comparatis multis militibus, quendam e cognatis ſuis Polyidum nomine, adoleſcentem eleganti forma, animoque ad quidvis fortiter agendum prompto, præfecit. Is accepto agmine ad Peluſium obviam fit Hippothoo, ſtatimque ad ripas prælium commiſſum. Multi utrinque cecidere, & cum iam nox adeſſet latrones in fugam verſi, paſſim a militibus cæſi, nonnullique capti ſunt. Unus Hippothous proiectis armis noctis favore effugit. Ubi Alexandriam

driam venit conſcenſa navi clam ſe ſubduxit, appetebatque Siciliam maxime, quod ibi & in occulto fore, & victum ſibi facile comparandum putaret; audiverat enim inſulam & magnam eſſe & opulentam. Polyidus non ſatis eſſe duxit obvios latrones viciſſe, ſed perveſtiganda eſſe omnia, & depurgandum Ægyptum cenſuit; ſicubi forte vel Hippothoum vel e ſociis aliquem deprehendat. Cum parte igitur copiarum, & captivis, ut indices eſſent ſi quis latro appareret, adverſo Nilo navigat, oppida perluſtrat, cogitabatque uſque Æthiopiam progredi. Coptum pervenere, ubi Anthia cum Amphinomo erat. Cum illa domi eſſet Amphinomum agnovere captivi latrones. Dicunt id Polyido, Amphinomus capitur & in quæſtionem poſtulatus omnia de Anthia narrat. Quibus auditis & illam accerſiri iubet. Accedentem interrogat, quæ & unde eſſet. Illa nil veri narrat. Se Ægyptiam eſſe & a latronibus captam. Inter hæc Polyidus vehementer amare Anthiam cœpit, licet Alexandriæ uxorem haberet, amatam exorare primum conatur, magna pollicitus, tandem cum Alexandriam deſcenderent, ac Memphi eſſent vim offerre aggreditur. Illa cum effugere potuiſſet, Iſidis templum ingreditur, ibique ſupplex, Tu me iterum, ait, Ægypti domina ſerves incolumem, quam ſæpius adiuvaſti, & Polyidus parcat mihi tua ope huc uſque pudicitiam & fidem Abrocomæ ſervanti. Polyidus ſimul & Deæ metu, & Anthiæ amore, & infortunii miſericordia

affectus, templum ſolus accedit, iuratque nunquam Anthiæ vim aut iniuriam facturum, ſed caſtam quandiu ipſa velit habiturum, ſibi enim amanti ſat eſſe ſi ſpectare atque alloqui liceat. Sacramentis fidens Anthia egreditur, cumque ſtatuiſſent triduum Memphi morari ad reficiendos ſeſe, Anthia Apidis templum adit nobiliſſimum in Ægypto. Deus petentibus reſponſa dat, ubi enim quis Deum oraverit, ipſe egreditur, Ægyptii vero templi cuſtodes, partim ſoluta oratione partim verſa futura prædicunt. Accedens & Anthia ad Apidem procumbit, & O tu præ diis omnibus, inquit, hominum amantiſſime, & erga cunctos hoſpites miſericors, infeliciſſimæ nunc mei miſerere. verum mihi de Abrocoma reſponſum redde. Si quidem illum adhuc viſura ſim, & virum habitura, manebo ac ſtabo, at ſi is occubuit, me quoque præſtat triſti hac vita defungi. His dictis lacrymans templo exit. Interea pueri ante fanum ludentes una exclamaverunt. Anthia cito Abrocomam virum ſuum recipiet. Quibus verbis animus illi rediit deoſque precata eſt, ſtatimque Alexandriam profecti ſunt.

Audiverat Polyidi coniux puellam ab eo amatam adduci, metuens ne hoſpes ſibi præferretur, Polyido quidem nullum verbum fecit, verum ſecum ipſa conſuluit quonam modo eam ulciſceretur quæ nuptiis inſidiari videbatur. Polyidus cum præfecto Ægypti quæ facta fuerant renuntiaſſet, reliqua ad exercitum pro præfecto adminiſtrabat.

Abſente

Abſente illo Rhenæa, hoc Polyidi uxori nomen, Anthiam quæ domi erat accerſit, veſtemque illi diſcindit, ac verberibus corpus indigne afficit. O ſcelus, dicens, meiſque nuptiis inſidioſa, fruſtra viſa es Polyido pulchra, non hæc tibi forma proderit quicquam, fortaſſe enim latrones exorare potuiſti, atque ebriis concumbere adoleſcentibus, Rhenææ lectum non vitiabis læta. Cum hæc dixiſſet detonſam vinctamque famulo cuidam fido tradit, Clyto nomen, iubetque impoſitam navi in Italiam deportet, ac vendat lenoni, Ita enim, ait, poteris quæ pulchra ſis libidinem explere. Ducebatur a Clyto Anthia flens & queribunda voce dicens, O infelix & ubique inſidias mihi faciens forma, quid mihi es tot malorum cauſa? Nonne ſepulchra, cædes, vincula, latrones ſatis erant, niſi & pro cella ſtare adigar? Et ſervatam Abrocomæ huc uſque pudicitiam leno cogat in propatulo habere? At tu here, Clyti genibus advoluta dicebat, ne me ad illud ſupplicium ducas, ſed ipſe occide. Non lenonem dominum feram, bene & pudice, credas, doctum atque eductum nobis eſt ingenium. Hæc precantem Clytus miſerabatur. Dum illa in Italiam aufertur Rhenæa advenienti Polyido narrat aufugiſſe Anthiam, qui ob ea quæ facta fuerant facile fidem adhibuit. Anthia Tarentum deducta Italiæ urbem, ibi a Clyto Rhenææ mandata reverito lenoni venditur. Is formam egregiam nec viſam ante miratus, magno ſibi puellam lucro futu-

ram exiſtimans, tridui illam curatura refecit, & navigatione & verberibus Rhenææ feſſani.

Clytus ut Alexandriam venit, de his quæ facta fuerant, certiorem fecit Rhenæam, Hippothous vero ex navigatione deſcendit in Siciliam, non Syracuſis ſed Tauromenii, quærebatque occaſionem qua ſibi neceſſaria pararet. Abrocomam poſtquam diu fuerat Syracuſis, mœror & anxietas ingens inceſſit, quod neque Anthiam inveniat nec ſe domum ſalvum recipiat. Statuit igitur a Sicilia in Italiam tranſire, ibique ſi nihil eorum quæ quærebat inveniret, Epheſum infelicem navigationem dirigere. Iam diu parentes eorum & Epheſii omnes in multo luctu fuerant nec nuncio nec literis acceptis, miſerant ad perquirendum ubique, cumque ob mærorem & ſenium durare non poſſunt parentes utriuſque, vitam ſibi ipſi ademerunt.

Dum Abrocomas in Italiam iter faciebat, Leucon & Rhoda ſodales Abrocomæ & Anthiæ, cum Xanthi mortuus illis herus hæreditatem quæ magna erat reliquiſſet Epheſum redire ſtatuerunt, quaſi heri ſalvi iam eſſent, ipſi ſatis ſuperque ærumnarum peregre paſſi. Omnibus navi impoſitis Epheſum ituri ſolvunt, ac paucorum dierum navigatione Rhodum pervenere, ubi certiores facti Abrocomam & Anthiam nequaquam ſalvos eſſe, ac parentes eorum mortuos, conſtituerunt Epheſum accedere, donec illic aliquantum morati aliquid de heris reſciverint.

Leno

Leno qui Anthiam emerat, poſtremo ante cellam ſtare coegit, pulchra veſte multoque auro ornatam. Dum proſtituendam in luſtrum ducebat, illa ſublata voce eiulans Eheu me miſeram, inquit, nonne ſat erant præterita infortunia, vincula, latrones, niſi & ad merendum corpore adigerer? O formam contumelioſe, merito habitam cur enim remanes intempeſtiva? Sed quid ego flens non commentum aliquod molior, quo ſervatam huc uſque pudicitiam cuſtodiam? Hæc dicens ad lenonis ſtabulum ducebatur, qui nunc bono eſſe animo hortabatur, nunc addebat minas. Ut venit & proſtitit multitudo confluxit formam mirantium, multique pretium libidinis dare parati erant, cum illa in malo ineluctabili ſe videns effugii artem excogitavit. Subito concidit, artus remittuntur languidi ac velut reſoluti, imitaturque correptos morbo, quem ceu divinitus immiſſum ſacrum & divinum vocant. Qui aderant miſericordia pariter & metu affecti, concumbendi deſiderio ſe abſtinentes, Anthiæ opem ferunt. Leno quale ſibi infortunium acciderit intelligens, ac vere ægrotare puellam credens, domum ſubduxit depoſitamque curare inſtituit. Ubi viſa eſt ſui compos facta, quærit ab ea morbi cauſſam. Quæ & ante, dixit, here calamitatem tibi meam & omnia quæ inciderunt narrare volui, ſed præ verecundia celavi, nunc cum omnium ad me pertinentium certior ſis iam non pudet dicere. Dum eſſem admodum

admodum parvula ac feſtum & pervigilium ageretur, a meis evagata ad tumulum perveni hominis noviſſime mortui. Ibi quidam mihi e tumulo exſiliens apparuit qui prehendere conabatur, aufugi ego clamitans, terrebat hominis aſpectus magiſque vox ingens & atrox, tandem ut illuxit abire me ſivit, ac pectus me percuſſit, dicens ſe hunc mihi morbum immiſiſſe. Ex inde me id malum invaſit, quod me varie diverſis temporibus cruciat. Sed obſecro here ne ſuccenſeas mihi, non enim hoc factum culpa mea, vendere me poteris nec quicquam de pretio perdere. Leno id ægre ferens puellæ tamen ignovit utpote non hæc libenter paſſæ.

Dum illa ægrotans apud lenonem curabatur Abrocomas ſicilia profectus ad Nuceriam Italiæ defertur, inops conſilii quomodo victum quæreret. Primum circuire inveſtigando Anthiam, quæ illi & vitæ univerſæ & errorum cauſa fuerat. Cum eam non inveniret, erat enim puella Tarenti indomo lenonis, operam ſuam locavit lapicidis, grave ſane opus corpori longis duriſque laboribus inaſſueto. Æger ſæpe ſuas fortunas deplorans, En Anthia, dixit, tuus Abrocomas, opifex laborioſiſſimæ artis corpus in ſervitutem dedi. At ſi ſpem ſaltem haberem te inveniendi vivendique tecum quod ſupereſt, optimum hoc mihi eſſet ſolatium. Nunc & ego forſan infelix inanibus & nil profuturis laboribus me macero, tuque uſpiam interiiſti Abrocomæ deſiderio, credo enim

nim, anime mi, nunquam nec mortuam te mei oblitam esse.

His ille querebatur labores misere sustinens, dum Tarenti per somnium Anthiæ visus est adesse Abrocomas: ipsa sibi videbatur dormire cum Abrocoma, formosa cum formoso, idque sibi esse amoris mutui initium. Tum pulchra quædam fœmina visa est Abrocomam ab ipsa abstrahere, illoque clamante, & nomine se vocante somnium evanuisse. Confestim surrexit ac vera esse quæ viderat existimans, flens, Heu me miseram, inquit, labores & omnis generis infortunia patior, consiliaque & artes servandæ pudicitiæ excogito, dum tu forsan alius forma captus es Abrocoma, quod mihi insomnia significant. Quid etiamnum vivo? cur me dolore conficio? pulcherrimum certe mori, ac simul infelici vita, & indecora hacce & periculosa servitute liberari. Abrocomam si quid peieravit non ulciscantur dii, necessitate forsan coactum, me vero pudicam mori omnino decet.

Hæc illa cum lacrymis questa, modum quærebat se interimendi. Interea Hippothous Perinthius Tauromenii statim inopia laboravit, inde cum divitem anum, quæ illum misere amabat uxorem inopia coactus duxisset, illa brevi mortua, divitias & rerum omnium copiam adeptus est. Servorum magnus comitatus, multa vestis, & lauta & magnifica supellex non deerant. Statuit igitur in Italiam navigare servos & ancillas forma lucu-

luculenta emere, reliquumque cultum parare, qualem habere virum beatum deceat. Abrocomam ſubinde recordatus invenire optabat, id per magni extimans ſi vitam omnino & divitias communes cum eo haberet. In Italiam devehitur, atque una illum e Sicilia ſecutus ingenuus ac formoſus adoleſcentulus, Cliſtheni nomen, fortunarum omnium ſocius & particeps.

Leno cum Anthia convaluiſſe iam videretur, venalem in forum produxit, & emturis oſtendit, cum forte Hippothous Tarentum pererrans, pulchrum quid ad emendum quærens, Anthiam videt & agnoſcit. Percuſſit ilico animum ea res, multaque ſecum reputabat. Nonne hæc eadem puella, quam ego quondam in Ægypto Anchiali necem ulciſcens foſſa obrui iuſſi cum canibus incluſam? Quæ transformatio? quomodo ſervata fuit? quod e foſſa effugium? quæ inopinata incolumitas? His dictis ut emturus accedit, atque adſtans, Noſti ne Ægyptum puella? nonne ibi in latrones incidiſti? nonne aliud ibi paſſa es malum? Dic ſodes nam te illic novi. Ægyptum audiens, Anchiali & latronum & foſſæ memor, ſuſpirans & ingemiſcens Hippothoum intuetur haud agnoſcens. Et multa, inquit, o hoſpes quiſquis es in Ægypto paſſa ſum & gravia, incidique in latrones. At tu dic quæſo quomodo res meas & me miſeram noſti? fama quidem vulgata mala toleravi, ſed nequaquam te novi. His auditis Hippothous certior omnino factus, tunc quidem nihil addens emtam

a le-

a lenone domum abducit, bonoque esse animo iubet, & quis ipse sit, & quæ in Ægypto acciderant memorat, & opes & fugam narrat. Illa ut sibi ignoscat precatur, & a se occisum Anchialum fatetur, vitium offerentem, ac fossam, Amphinomum, canumque mansuetudinem, effugiumque narrat. Puellæ misertus est Hippothous, nec amplius quænam esset percunctatus est, verum ex quotidiana cum Anthia consuetudine, eius amore flagrare cœpit. Cumque multis eam promissis solicitaret, abnuere illa primum, se non dignam herili lecto dicens, tandem instanti Hippothoo, cum nil aliud suppeteret, satiusque esse ducens omnia vel arcana prodere, quam datam Abrocomæ fidem solvere, de Abrocoma narrat omnia, & Ephesum, & amorem, & iusiurandum, & infortunia, subinde gemens Abrocomæ desiderio. Hippothous ut audivit Anthiam illam esse, amici sui summi uxorem, amplexatur, ac bono esse animo iubet, suam cum Abrocomæ amicitiam narrans. Illam domi habuit omnique cura prosecutus est Abrocomæ gratia, omniaque investigavit sicubi Abrocomam inveniret.

Abrocomas primum Nuceriæ ægre victum in opere faciundo exercebat, tandem labores non amplius ferre valens, conscensa navi statuit Ephesum proficisci. Noctu mare accedens navim nactus quæ educebatur, in Siciliam iterum navigavit, ut inde Cretam, Cyprum, & Rhodum, tandemque Ephesum perveniret. Sperabat & in longa navigatione

vigatione ſe aliquid de Anthia auditurum. Cum parvo igitur commeatu proſpera navigatione in Siciliam vectus, veteri hoſpiti Ægialeo quem mortuum invenit iuſta fecit & flevit, tum iterum ſolvit, & Cretam præteriens Cyprum venit, ibique aliquot dies commoratus, precatuſque patriam Cypriorum deam, in Rhodum proficiſcitur, & illic prope portum divertit. Cum iam non longe Epheſo abeſſet, malorum omnium cogitatio ſubit, patriæ, parentum, Anthiæ, ſodalium, & ingemiſcens O infortunia! inquit, Epheſum ſolus redeam, & parentes me videant abſque Anthia, & inutilem navigationem perficiam, & res narrem forſan minime credibiles, conſcium eorum quæ paſſus fuerim non habens. At dura Abrocoma, atque cum Epheſi fueris tamdiu vive donec Anthiæ tumulum excites & lacrymas illi ac iuſta perſolvas, tum te met ad ipſam adducas. His dictis urbem anxius pererrabat, inops conſilii quo Anthiam, quo victum quæreret.

Interea Leucon & Rhoda dum Rhodi morantur donum in ſolis templo poſuerant, prope aurea arma olim fixa ab Abrocoma & Anthia, & titulum addiderant aureis literis inſcriptum de Abrocoma & Anthia, neque ipſorum deerant nomina qui ſtatuerant Leucon & Rhoda. Cum in hunc titulum incidiſſet Abrocomas, venerat enim ad ſupplicandum deo, ac legens perſpiceret benevolentiam famulorum qui poſuerant, ac prope arma videret, adſidens titulo ingemuit. Heu me omnino

omnino, inquit, infelicem! ad extremum vitæ perveni: eſt hic titulus quidem a ſodalibus noſtris de utroque noſtrum poſitus: quid fiam ſolus? ubi aſſequar mihi egregie caros? Hæc cum lacrymis dicenti Leucon & Rhoda adſunt, pro more deo ſupplicaturi. Abrocomam titulo adſidentem & intuentem arma vident, nec noſcentes mirantur quis ita alienis donariis immoretur. Et Leuco quidem Quid tibi vis inquit adoleſcens donis nihil te attinentibus adſidens, lacrymans & ingemiſcens? Quid hæc tibi curæ ſunt? Quid tibi cum iis quorum nomina inſcripta vides? Abrocomas Mea, reſpondit, mea munera ſunt Leuconis & Rhodæ, quos cum Anthia videre miſer exopto, Obſtupuere ii cum hæc audiſſent, tum ex habitu, e voce, ex his quæ dixerat, & quod Anthiam memoraverat agnoſcentes, ad pedes illius procidunt, quæque illis evenerant narrant. A Tyro in Syriam iter, Mantus iram, locatos ſe & venditos, in Lyciam devectos, dominorum obitum, divitias, & reditum Rhodum. Inde domum ubi habitabant ducunt, eique rem quanta illis erat tradunt, multaque cura famulantur, ut bono ſit animo hortantes. Illi nil erat Anthia carius, quam aſſidue deflebat.

Dum is Rhodi cum ſodalibus quid faciendum ſit deliberat, Hippothous ſtatuit Anthiam ab Italia Epheſum ducere, ut eam parentibus reddat, ibique aliquid de Abrocoma ſe auditurum ſperans, re omni navi cuidam magnæ. Epheſiæ im-

posita cum Anthia solvit, & admodum secunda navigatione usus, non multos post dies Rhodum noctu appulit, & ibi apud anum Anthæam nomine in littore divertit, & Anthiam ad hospitem adducit. Ea nocte quievit, insequenti die de navigatione cogitarunt, sed festus is dies Soli publica Rhodiorum magnificentia agebatur. Pompa & sacrificium & civium celebritas. Aderant Leuco & Rhoda non tam publicæ lætitiæ participes, quam conquisituri si quid de Anthia audirent, cum Hippothous templum intrat ducens Anthiam. Illa dona respiciens & præteritorum recordata O Sol ait qui humana omnia intueris unam me miseram præteriens, quæ cum antehac Rhodi essem te feliciter adorans, sacra tibi cum Abrocoma feci, & tunc beata quidem existimabar, nunc serva pro libera, & captiva infelix pro felici Ephesum sola redeo, & domesticis me absque Abrocoma ostendam. Hæc lacrymans loquitur, obsecratque Hippothoum ut comæ sibi partem abscindere liceat ac Soli donum ponere, & pro Abrocoma precari. Cum permisisset Hippothous, illa abscindens quod comæ poterat, occasionem nacta cum nemo adesset posuit & inscripsit PRO VIRO AB. AN. COMAM HANC DONUM DEO DEDIT. His peractis cum supplicasset, una cum Hippothoo abit.

Leuco & Rhoda qui interim pompam prosecuti fuerant Templum accedunt & munera intuentes herilia noscunt, ac primum cupide comam deoscu-

lantur

lantur, plorantque non ſecus ac ſi Anthiam videant, ac tandem ſicubi eam invenire poſſint conquirunt, cum & Rhodii omnes noſſent nomina adoleſcentum ex quo primum ibi peregre venerant. Nihil illo die invenientes abiere, & Abrocomam de his quæ in templo erant certiorem faciunt. Ei fere animum inducenti ut de re inopinata quicquam credat, ſpes oſtenſa eſt Anthiæ recipiendæ. Inſequenti die cum minime eſſet mare tempeſtivum ad navigandum, Anthia iterum cum Hippothoo ad templum venit, & donariis adſidens lacrymas & gemitus fundebat, cum Leuco & Rhoda ingrediuntur, Abrocoma domi relicto, qui ob hæc eadem anxio & ægro animo erat. Ut Anthiam vident quam nondum agnoverant ex omnibus ſimul conjecturam capientes, amore, lacrymis, donis, nominibus, ſpecieque, brevi eam eſſe deprehendunt, genibuſque allapſi ſtupentes obmutuere. Illa quinam eſſent, quidque vellent mirari, nunquam enim Leuconem & Rhodam eos eſſe ſperaſſet. Qui ubi ad ſe rediere O hera, inquiunt, Anthia, nos famuli tui Leucon & Rhoda tecum peregrinati, atque una a latronibus capti. Sed quæ te huc duxit fortuna? Bono ſis animo hera, ſoſpes Abrocomas hic loci eſt te aſſidue deflens. Anthiam percuſſit ilico is ſermo, vixque ſeipſam colligens eos agnoſcens ſalutat & amplexatur, & de Abrocoma liquido intelligit.

Confluxit omnis Rhodiorum multitudo ut audivere inventam Anthiam. ** Abrocomas media

urbe

urbe velut amens currebat Anthiam ſubinde clamans. Occurrit tandem Anthiæ ad ædem Iſidis, plurimique Rhodiorum ſequebantur. Ubi ſe mutuo viderunt ſtatim agnovere, volentibus id utriuſque animis, & invicem amplexati ſuccidunt genua multifaria animi commotione affectis, voluptate, dolore, timore, præteritorum memoria, & futurorum metu. Rhodiorum vulgus fauſtum lætumque acclamarunt, magnam deam invocantes Iſin. En iterum dicebant videmus Abrocomam & Anthiam eximios forma adoleſcentes. Illi ut animus rediit ſurrexere & Iſidis ædem ingreſſi, Tibi inquiunt, o maxima dea, tibi gratia pro noſtra incolumitate habetur, auxilio tuo, o nobis omnium maxime colenda noſmetipſos recepimus. Provoluti ſunt ante lucum & ad aram prociderunt, ac tandem Leuconis domum ducuntur, in quam & Hippothous migravit, paratique ad iter in Epheſum erant.

Cum ſacris illo die factis, epulis accubuiſſent, multæque conſertæ narrationes, utpote longo poſt tempore ſe recipientibus, eorum quæ quiſque paſſus fuerat aut fecerat, protraxiſſent convivium, ubi nox acceſſit cubant, alii quidem ut cuique obtigit, Leuco vero cum Rhoda, Hippothous cum adoleſcentulo egregiæ formæ Cliſthene qui ei e Sicilia in Italiam eunti comes fuerat, & Anthia cum Abrocoma. Cum dormirent alii & alta quies ubique eſſet Anthia Abrocomam amplexata flebat O vir inquiens ac domine te tandem recepi terra marique diu

diu pervagata, & poſtquam latronum minas, piratarum inſidias, & lenonum iniurias effugerim, & vincula, foſſas, ligna, venena ac ſepulcra evaſerim, tibi talis adſum anime mi, mi Abrocoma, qualis primum te Tyri reliqui in Syriam abrepta. Nemo exorare potuit ut in te peccarem, non Mœris in Syria, non Perilaus in Cilicia, non in Ægypto Pſammis & Polyidus, non in Æthiopia Anchialus, non Tarenti herus, atque omnes pudicitiæ artes excogitavi ut tibi caſta ſervarer. An & tu Abrocoma in eodem probo conſilio permanſiſti? An ulla me pulchrior tibi viſa eſt? nemo ne te adigere conatus eſt ut iurisiurandi & mei obliviſcerere? Hæc dicens ſubinde oſculabatur. Abrocomas Tibi, inquit, per hunc exoptatum & vix tandem inventum diem iuro, nullam mihi virginem viſam fuiſſe pulchram, nullam placuiſſe mulierem quam viderim, ſed tuum recepiſti Abrocomam purum, qualem Tyri in vinculis reliquiſti. Tota nocte omnia ſibi invicem narrarunt, ac facilem fidem adhibuere, rem ut erat eſſe deſiderantes.

Ubi illuxit conſcenſa navi omnibuſque impoſitis diſcedunt. Deduxerat illos omnis Rhodiorum multitudo, & Hippothous una ſecutus eſt rem omnem & Cliſthenem abducens, aliquot dierum navigatione Epheſum venere. Civitas omnis ſoſpites adventare eos antea inaudierat. Navibus egreſſi ſtatim eodem quo erant habitu ædem Dianæ adeunt; preces multæ & ſacrificia, donaque poſita, adiectuſque titulus iis quæ fecerant aut paſſi fuerant

fuerant inſcriptus. His peractis in urbem redeuntes extruxere monumenta magnifica parentibus, quos ſenio atque ægritudine præmortuos invenere. Ipſi reliquum ætatis ceu feſtum diem in lætitia una degerunt. Leuconi & Rhodæ bona omnia ſodalibus communia fuere. Hippothous quoque ſtatuit Epheſi reliquum vitæ tempus traducere, ſepulcro magnifico in Leſbo Hyperanthi extructo, Cliſthenem ſibi filium adoptavit & Epheſi vixit cum Abrocoma & Anthia.

Xenophontis Epheſiacorum de Amoribus Anthiæ & Abrocomæ finis.

MVSEVM BRITAN NICVM